

கிண்ணியா ஏ.எம்.எம்.அலி

சூடு அகிர்ந்தாள் லாடும்

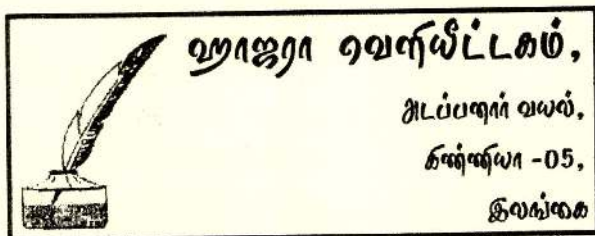

ஒரு தொழுகை மரம்

(சுறுசுறுத் தொகுப்பு)

கவிஞர்

கிணர்ணியா ஏ.எம்.எம் .அலி

Title of the book	:-	ORU THENNAI MARAM
Author	:-	POET KINNIYA A.M.M. ALI
(C)	:-	Mrs .Hajara ummah mohamed ali Adappanar vayal, Kinniya -05 Sri Lanka.
T.P	:-	0772765174
Pages	:-	204 + xvi
Number of copies	:-	1000
First edition	:-	2011
Published by	:-	Hajara publication , Kinniya-05
Cover desined by	:-	Poet s. Naleem- oottamavadi
Printed by	:-	Astra Printars (PVT)ltd 43, T.G.Sampanthar Street, Trincomalee. 026 7391070
Price	:-	RS : 350/=

ISBN 978-955-53265-0-6

நூலின் பெயர்	:-	ஒரு தென்னை மரம்
ஆசிரியர்	:-	கவிஞர் கிண்ணியா ஏ.எம்.எம்.அலி
உரிமை	:-	ஹாஜரா உம்மா-முகம்மது அலி அடப்பனார் வயல் கிண்ணியா-05 ஸ்ரீலங்கா. தொ.பேசி : 0772765174
பக்கங்கள்	:-	204 + xvi
பிரதிகளின் எண்ணிக்கை	:-	1000
முதற் பதிப்பு	:-	2011
வெளியீட்டகம்	:-	ஹாஜரா வெளியீட்டகம் கிண்ணியா-5
அட்டைப்படம்	:-	கவிஞர். எஸ். நளீம், ஓட்டமாவடி
அச்சுப் பதிவு	:-	அஸ்ரா பிரின்டஸ் பிரைவேட் லிமிடட் இல.43, திருஞானசம்பந்தர் வீதி , திருகோணமலை. 026 7391070
விலை	:-	ரூபா 350/=

அணிந்துரை

திருகோணமலை மாவட்டம் இயற்கையழகுடையது. மகாவலி பாய்ந்து நீந்தும் கடலும், மலைத்தொடர்களும், வயற்பரப்புகளும், பசுமைமிகு காடுகளும் வளம்சேர்க்கின்றன. இங்குதான் கிண்ணியா எழில்மிகுந்து கிடக்கிறது. கிண்ணியா மண் கற்பனை வளமுடையது. இயற்கையின் வனப்பின் இங்கிதம் மக்களது மனங்களை நிரப்பி அவர்களைக் கற்பனையில் ஆழ்த்திச் சிந்திக்க வைத்துவிடும். அந்தச் சிந்தனையின் வெளிப்பாடு கவிதையாக, கதையாக, மக்களிடையே நடைபயில்கிறது. கலாபூஷணம் கிண்ணியா ஏ.எம். எம். அலி அவர்களது உள்ளத்தில் ஊற்றெடுக்கும் உணர்ச்சிகளுக்கு வடிகாலமைத்துக் கொடுக்கிறது. அதனால் அவரது உள்ளத்தில் உணர்ச்சிப் பிளம்புகள் பீறிட்டுப் பாய்கின்றன. அவை கவிதைகளாக, கதைகளாக வெளிவருகின்றன.

துப்பாக்கி பிடித்த விமானப்படை அதிகாரியான கிண்ணியா ஏ.எம். எம். அலி அவர்களது உள்ளத்தில் துடிப்பான கருவூலம் ஊற்றெடுப்பதற்கு அவர் பிறந்த மண்ணின் வாசனையும் வாசிப்பும், தேடலும் முயற்சியும் காரணங்களாகின்றன. கிண்ணியாவில் பேசுகின்ற தமிழுக்குத் தனிச்சுவையுண்டு. பேச்சுத் தமிழ் கொஞ்சம். எவரது பேச்சுக்களிலும் உவமையழகும், அடைமொழிகளும், முதுமொழிகளும் புரளும். கலாபூஷணம் கிண்ணியா ஏ.எம். எம். அலி அவர்கள் ஒரு மரபுக்கவிஞர். அவரது கவிதைகளை நமது தேசியப் பத்திரிகைகள் பிரசுரித்தன. கவிதைகள் மனதினிலே ஒரு கிளர்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கும். நான் கிண்ணியா ஏ.எம். எம். அலி அவர்களைக் கவிஞராகவே கண்டேன். அவர் கவிதை சொல்லும் அழகும், கையாளும் திறனும் அபாரமானது.

இலக்கியம் என்பது காலத்தின் கண்ணாடி என்பார்கள். நாம் வாழ்ந்த, வாழும் முறைகளை விபரிப்பது. இன்றையச் செய்தி நாளைய வரலாகிறது. நமது பண்பாட்டைச் சொல்வது இலக்கியங்கள். அவை உணர்ச்சியைக் கிளறி உள்ளொளி பெருக்குவன. இந்த இலக்கியங்கள் தீக்குச்சுகளைப் போன்றவை. தீக் குச்சுகளைச் சரியாக

உரசினால் தீப்பற்றிக் கொள்ளும் தீப்பற்றுவது உரசும் ஆளைப்பொறுத்தது. உரசும் தீக்குச்சி தீயை வெளிக்காட்டுகிறது. கூடவே வெப்பத்தையும், வெளிச்சத்தையும் கொண்டுள்ளது. அத்தீயை எப்படியும் பயன்படுத்தலாம். 'கொள்வோன் கொள்வகை' யில் தங்கியுள்ளது. ஒரு இலக்கிய வடிவம் படிப்பவரின் மனதில் ஒரு மின்வெட்டைப்போல் ஒரு ஊற்றுப் பெருக்கை அல்லது பிரவாகத்தை ஏற்படுத்தி அவரைச் சற்று சிந்திக்க வைத்து ஒரு தாக்கத்தை மனதில் விளைத்து விட்டால் அவ்விலக்கிய வடிவம் சிறந்ததாகக் கணிக்கப்படும்.

ஓர் இலக்கியவாதி சாதாரண மனிதரிலிருந்து வேறுபடுகிறான். இலக்கியவாதியின் பார்வைக்கும் சாதாரண நபரின் பார்வைக்கும் இடையில் நிறையவே வித்தியாசங்கள் உண்டு. ஓர் இலக்கியவாதியின் பார்வை 'எக்ஸ்ஸ்ட்ரே கமஹா' போன்றது. மனித மனங்களில் புதையுண்டு கிடப்பவற்றைக் கிண்டிக் கிளறிக் காட்டவல்லது. ஓர் எழுத்தாளன் பலபாத்திரங்களாக மாறி எதிரும் புதிருமாகச் சிந்தித்து, நடுநிலை வகித்து உணர்ச்சிகளைக் கலந்து பொருத்தமான சொற்களைத் தெரிந்தெடுத்து பதிவுகளாக வாசகர் மத்தியில் பரவவிடுகிறான். அதனைப் படிப்பவர்கள் அவர்களது மனங்களின் அளவுகளுக்கேற்ப உணர்வுகளைக் கிளறிவிடுகிறது. ஒருவருக்கு மனதில் இன்பத்தை ஊட்டலாம். ஒருவருக்கு ஆத்திரத்தை ஊட்டலாம். இன்னொருவருக்கு ஏன்? எதற்கு? எப்படி? என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சிந்தனையை வளர்த்து விடலாம்.

ஓர் இலக்கியக் கலைவடித்தை எழுதி முடித்தபின் எழுத்தாளன் இழக்கும் சக்தி அபரிமிதமானது. ஒரு நிகழ்வு சாதாரண நபரை அவ்வளவு தூரம் பாதிப்பதில்லை. ஆனால் ஓர் எழுத்தாளனுக்கு உணர்ச்சியில் கலந்து விடுகிறது. பெரியதொரு தாக்கத்தினைக் கொடுத்து விடுகிறது. இலக்கியவாதி சிலந்தி வலையமைப்பதுபோல், பறவைகள் கூடுகட்டுவதுபோல், ஓர் உருவத்தைக் கொடுத்து அந்த உணர்ச்சிகளை அவற்றினுள் குடியேற்றிவிடுகிறான்.

அவ்வகையில்தான் கலாபூஷணம் கிண்ணியா ஏ.எம். எம். அவர் அவர்கள் கவிதைகளையும், கதைகளையும் பொறித்தடி

உருக்கொடுத்துள்ளார். அவரது சிறுகதைகளில் கரு இருக்கும், படிப்பினை இருக்கும். சொல்லுகின்ற சொற்களில் ஒரு துள்ளல் இருக்கும். உரையாடல்களில் மண்வாசனைச் சுவையிருக்கும் கவிதை மணம் பரந்திருந்து வீசும். சொல்லெடுத்துக் கவிதை வளம் கொடுத்துள்ளதால், கதையைக் கவிதையாகவும் படிக்கலாம். சாதாரண சம்பவங்கள் ஓர் எழுத்தாளனை எவ்வாறு பாதிக்கின்றது என்பதை அழகாகத் தனது கதைகளிலே பொதிந்துள்ளார். அவரை இங்கு ஒரு சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளனாகப் பார்க்கிறேன். உண்மையான அனுபவமே ஒரு இலக்கிய வடிவத்துக்கு வெற்றியளிக்கிறது. நமது வாழ்க்கையின் அனுபவங்களை அசைபோட்டு நயங்கொடுத்தால் அற்புதமான படைப்பாக வெளிவரும். இதனையே கலாபூஷணம் கிண்ணியா ஏ.எம். எம். அலி அவர்களது கதைகளில் காண்கின்றேன்.

‘ஒரு தென்னைமரம் தொடக்கம் ‘அது எப்போது’ என்ற கதை வரை பதினெட்டுக் கதைகளை இந்நூலிலே தந்துள்ளார். தினக்குரலில் வெளிவந்த நான்கு கதைகளையும், வீரகேசரியில் வெளிவந்த பதின்மூன்று கதைகளையும், மீள்பார்வையில் வெளிவந்த ஒரு கதையையும் இந்நூல் கொண்டுள்ளது. மனித மனங்களின் விசித்திரங்களை போட்டுடைக்கும் திறனை ‘ஒரு தென்னை மரம்’ தொட்டு நிற்கிறது. சாதாரண நடைமுறை வாழ்க்கையில் நிகழும் சம்பவங்களின் கோவைகளில் எவ்வளவு அர்த்தபுஷ்டியான படிப்பினைகள் உள்ளன என்பதை நகர்த்திச் செல்லும் விதம் சிறப்பானது.

துழுதுரைமகன் எனும் புனைபெயரிலும் எழுதிவரும் அலி அவர்களை ‘சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றையும் போட்டு விடுங்களேன்’ என்று அனவரதமும் தொட்டுசுப்பிய அவரது துணைவியார் ஹாஜரா உம்மாவின் உந்துதலால்தான் இக்கதைத் தொகுப்பினை நாங்கள் ஒருசேரப் பார்க்கக் கிடைத்தது. ஒரு ஆணின் வெற்றிக்குப் பின்னால் ஒரு பெண் மறைந்திருப்பதை நிரூபிப்பதாய் அமைந்துள்ளது.

ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றை ஆய்வு செய்கின்றவர்களும் நுனிப்புல்லையே மேய்கின்றனர். தமக்குத் தெரிந்த சிலரை மட்டும் அல்லது யாரும் எழுதிவைத்த குறிப்புக்களை மட்டும் மீண்டும்

மீண்டும் எழுதுகிறார்கள். புதிய தேடல்களைச் செய்வதில்லை. ஒரு சில பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்களும் தாங்கள் படித்த குறிப்புக்களையே தமது மாணவர்களுக்கும் கொடுப்பதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. அம்மாணவர்களும் புதிய தேடல்களைச் செய்யாது தமது விரிவுரையாளர் கொடுத்த 'சரக்கையே தங்கள் சரக்காக்கி' பத்திரிகைகளிலும் மேடைகளிலும் எழுதியும், வாசித்தும் வருகிறார்கள். இந்நிலை மாறவேண்டும். எத்தனையோ புதிய சிறந்த எழுத்தாளர்கள் இன்று ஈழத்தில் எழுதுகிறார்கள். அவர்களை இனங்கண்டு உற்சாகப் படுத்தவேண்டும். ஈழத்தவர்களின் ஆக்கங்களை முதன்மைப்படுத்த வேண்டும். கலாபூஷணம் கிண்ணியா ஏ.எம். எம். அலி அவர்களைப் போன்ற தரமான எழுத்தாளர்களது இலக்கிய வடிவங்களையிட்டு ஆய்வுகள் செய்யவேண்டும்.

எடுத்ததற்கெல்லாம் தமிழகத்து எழுத்தாளர்களது கதைகளை மேற்கோள் காட்டுகிறார்கள். புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா எனப்பட்டியல் படுத்துகிறார்கள். நமது நாட்டு எழுத்தாளர்களது கதைகளை ஏறெடுத்தும் பார்க்கிறார்கள் இல்லை. அற்புதமாகச் சிறுகதை எழுதும் நமது நாட்டு எழுத்தாளர்களின் கதைகளை யாராவது படிக்கிறார்களா? அவற்றைப் பற்றிச் சிந்திக்கிறார்களா? அவற்றையிட்டு எழுதுகிறார்களா? இலங்கையின் பிரபல தேசியப் பத்திரிகைகளும் சிற்றிதழ்களும் நமது நாட்டின் எழுத்தாளர்களது கதைகளைத் தாங்கி வெளிவருகின்றன. இக்கதைகள் அற்புதமான இலக்கியக் கனதியைக் கொண்டுள்ளதைக் காணலாம். அவ்வகையில் கலாபூஷணம் கிண்ணியா ஏ.எம். எம். அலி அவர்களது கதைகள் மனதைத் தொட்டு கிளர்ச்சியை மனத்திரைகளில் பரத்திச் சிந்திக்க வைக்கிறது.

கலாபூஷணம் கிண்ணியா ஏ.எம். எம். அலி அவர்களது கதைகள் மனித மனங்களின் பலம், பலவீனம் ஆகியவற்றைக் கூறுகின்றன. ஒவ்வொரு கதையிலும் அனுபவக் கோடுகளும், அன்றாடம் குடும்பங்களில் நடக்கும் யதார்த்தங்களையும் பிய்த்து வைப்பதைக் காணலாம். சமூகக் கட்டமைப்பினுள் சிக்கி மனிதம் அவஸ்ததைக் குள்ளாகி அல்லல் படுவதையும், சமய நிறுவனங்களில் நடக்கும் சீர்கேடுகளையும் புட்டு வைக்கிறார். சமூகத்தின் ஆணிவேர்களில் உள்ள நல்லனவற்றையும், அதேவேளை அவற்றில் அப்பியுள்ள

அல்லனவற்றையும் சொல்லி வைக்கும் பாங்கு ஒரு எழுத்தாளனிடம் இருக்கிறது. அதனைச் செவ்வனே தனது கதைகளில் வேண்டியபோது, வேண்டிய இடங்களில் சொல்லுகின்றார்.

மங்கையராகப் பிறப்பதற்கே - நல்ல
மாதவம் செய்திட வேண்டுமம்மா.
பங்கயக் கைநலம் பார்த்தலவோ - இந்தப்
பாரில் அறங்கள் வளரும் அம்மா.

என்று கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை பாடினார். பாரதி சக்தியாகப் போற்றினார். இந்த உலகத்தின் சக்தி பெண்கள்தான் என்று அறிஞர்களும் கூறுவர். அது உண்மையும் கூட. அண்ணல் நபி பெருமானார் அவர்கள் பெண்களுக்கு மதிப்பளித்து உன்னத இடமளித்துப் போற்றியுள்ளார். ஆனால் நமது சமுதாய அமைப்பில் பெண்பிள்ளைகளைப் பெறுவது பாவப்பட்ட செயலாகக் கருதுவதைக் காணலாம். அதனைக் கலாபூஷணம் கிண்ணியா ஏ.எம். எம். அலி அவர்கள் சுட்டிக் காட்டுகிறார். சீதனப்பிரச்சினை என்பது மனித சமுதாயத்தைப் பிடித்து ஆட்டும் 'சைத்தான்' என்பதை அழகாகக் குறிப்பிடுகிறார். நெஞ்சு விம்மி கதா மாந்தருடாக ஏங்குகிறார். அகமது பாத்திரம் பொறுப்பு வாழ்ந்த தந்தையின் மனஉளைச்சலைத் தொட்டு நிற்கிறது. பெற்ற மனம் பித்து, பிள்ளைமனம் கல்லு என்பதைப் புரியவைக் கிறார். அரசியல் வாதிகளின் 'மனப் பால்' செல்லுபடியற்றதாகக்கிக் காட்டுகிறார். வீடு, கிணறு, அதுதான் சட்டம், சரியான தண்டனை, வேம்பு இனித்தது, கசாலேசா என ஒவ்வொரு கதையும் அர்த்தபுஷ்டியுடன் துள்ளுகிறது.

நிறைவாகச் சொல்லின் கலாபூஷணம் கிண்ணியா ஏ.எம். எம். அலி அவர்களது இந்த நூலில் உள்ள பதினெட்டுக் கதைகளும் அற்புதமான கருவூலப் பொக்கிஷம். கிண்ணியாக் குடாக்கடலில் விளைந்த நல்ல பெறுமதியான முத்துக்கள். அவர் தொடர்ந்தும் எழுதவேண்டும். இந்த உலகத்துக்கு வரும்போது எதனையும் கொண்டு வரவில்லை. எதனையும் கொண்டு செல்வதுமில்லை. இடையில் பெற்றதை இடையிலேயே விட்டுச் செல்கிறோம். இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்ததற்கான சில தடயங்களை எழுத்தாளர்கள் விட்டுச்

செல்கிறார்கள். அவை வாழும் மனிதருக்கு வழிகாட்டுபவையாக இருக்கும்.

கலாபூஷணம் கிண்ணியா ஏ.எம். எம். அலி அவர்களும் இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்து அனுபவித்த மனித அவலங்களைத் தனக்குப் பின்வரும் சமூகத்துக்குப் பாடமாக அமைய பதிவினை மேற் கொண்டுள்ளார். அந்தவகையில் இந்தச் சமுதாயம் அவரது இந்தச் சேவைகளுக்காகப் பாராட்ட வேண்டும். கிண்ணியா அவரது இலக்கிய சேவைக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டும். அவரால் கிண்ணியா பெருமையடைகிறது. கிண்ணியா வாழ் மக்கள் அவருக்கு அளிக்கப்போகும் பரிசென்ன? அவரது பணி இன்னும் உள்ளன. அவற்றை எல்லாம் நிறைவு செய்ய எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ் அருள்பாலிப்பானாக. கலாபூஷணம் கிண்ணியா ஏ.எம். எம். அலி அவர்கள் இன்னும் நிறையவே எழுதவேண்டும். அவரது ஆக்கங்களை தமிழ்பேசும் மக்கள் வாங்கிப் பயன்பெற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கலாபூஷணம் கிண்ணியா அவர்கள்.

ச. அருளானந்தம். B. A, M.Lit, D.A, PhD. SLEAS.

மதிப்புரை

ஈழத்து சிறுகதைகளில் ஏ.எம்.எம் அலியின் கதைகள் முக்கியமானவை.

ஈழத்தின் தமிழ் எழுத்து உலகில் பெரிதும் பேசப்படும் ஒரு படைப்பாளியின் கதைகள் பற்றிய திருப்திப்படுத்தும் ஒரு வாசகனின் குறிப்பை நான் கண்டடையவில்லை.

கதை எழுதுவதைவிட அதனை வாசிப்பதும், புரிந்து கொள்வதுமே கடினமிக்கப் பணியாக, ஆற்றல் மிக்கச் செயலாகப் பலர் கருத்துத் தெரிவிப்பதை நான் கண்டும் கேட்டும் இருக்கின்றேன். ஆனாலும் படைப்பாளி என்ற பொது உணர்வோடு மனசு தட்டுகையில் கதை எழுதுவது என்பது படைப்பாளி தனக்குள் பெருகிக் கொண்டிருக்கும் ஊற்றின் பல்வேறு கணங்களையும் முகங்களையும் பேனாவிற்குள் சித்தரிக்க எத்தனிக்கும் முயற்சியில் படைப்பாளி, முழு சுகத்தையும் வாசகனுக்குத் தந்து விடுகின்றான். இத்தகைய உணர்வுகளை நுணுகி நல்ல சொல்வளம் கலந்து சுகிக்கக்கூடிய கதைகளை படைக்கும் எழுத்தாளர் கலாபூசணம் ஏ.எம்.எம் அலி அவர்களின் கதைகள் மீது ஒரு படிப்பு இன்னும் எனக்குப் பிடிப்பு.

அலி அவர்களுடைய கதைகளைக் கூர்ந்து கவனித்துப் படிக்கையில் ஒரு நல்ல படைப்பாளியை இந்தக் கிண்ணியா மண் கொண்டாடாமல் விட்டுவிட்டது போல் எனக்கு இருக்கிறது.

சமூக வாழ்வியல் சிந்தனையோடு எம்மிடையே எழுதிக் கொண்டிருக்கும் ஏ.எம்.எம் அலி அவர்கள் அதிகமான கதைகளை துழுதுரைமகன் என்ற புனைப்பெயரில் எழுதி வாசகன் படைப்பாளியைக் கண்டடைய பரந்தளவில் பிரவாகம் தந்து பின்நாளில் தொடர் வாசகன் படைப்பாளியைக் கண்டடைந்து முறையாக வாழ்த்துவதும் படைப்பாளிக்கு உத்வேகம் தருகின்றது.

ஏ.எம்.எம் அலி அவர்களின் கதைகளில் என்னை மிகவும் பிரதி செய்த கதை 'அது எப்போது' இந்தக் கதை ஆன்மீகத் தளத்தில் இருந்து எழுதப்பட்டிருப்பதால் இது புதிய யுக்தி, ஒரு பரிசோதனை முறையாகவும் கொள்ள முடியும். கதையின் பாத்திரங்கள் அல்லது அதுசார் பயணம் வாசகனை வேறொரு நிலைக்கு கொண்டுவரக்கிறது. இதன் முடிவில் நமது மனதில் படைப்பாளி நேர்நிலை இன்னும் எதிர்நிலை மாற்றங்களை விதைக்கின்றார்.

அலி அவர்களின் கதை நகர்வுகள் வேகமெடுக்கும் பண்பு அவரை மனசு கொண்டாடச் சொல்கின்றது. கதைகள் முனகிக் கிடக்காமல் வாசகனைப் பரந்தளவில் திருப்தி செய்கின்றன என்பது என்னை ஆச்சரியப்பட வைக்கின்றது.

'வீடு', 'அந்தஸ்து', 'இதுதான்வீடு', கதைகள் தனிமனித வாழ்வின் அடையாளத்தை ஒருவனால் மற்றவனுக்கு எதிராகப் பிரகடனப்படுத்தப்படும் வாழ்வின் வன்முறைகளை மிக அழகாகத் தொட்டுக்காட்டி விடுதலைப் பிரகடனத்தை ஒலிக்கச் செய்கின்றன.

'ஒரு தென்னை மரம்', 'மத்தியகிழக்கு மாப்பிள்ளை' கதைகள் அலி அவர்களின் கதைகளில் வடிவமைக்கப்பட்ட கதாபாத்திரங்கள் வாழ்வியலின் பரிமாணங்களை உள்முக சாத்தியங்களோடு விளக்கும் விதத்தை அனுபவங்களின் வேறுவிதமான சாயல்களோடு கதையைப்படிக்கும் போது என்னால் கண்டடைய முடிந்தது.

'புத்தகங்கள்', 'வேம்பு இனித்தது' கதைகள் ஒரு வாசகன் என்ற பார்வையில் புத்தகத்தை பேச வைத்திருப்பதும் இன்னும் உருவகித்த விதமும் அற்புதமான கதைப்போக்கு, இதுவும் ஒரு புதிய யுக்தி, ஒரு அதீத கற்பனை.

'வேம்பு இனித்தது' கதையின் ஊடாக அலி அவர்கள் வாசகனை வாழ்வின் தளத்திற்கும் தனி மனித சமூக வாழ்வில் நடக்கின்ற சம்பவங்களை சொல்லி கதைக்களம் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

ஈழத்து படைப்பாளிகளில் கலாபூசணம் ஏ.எம்.எம்.அலி அவர்கள் மிக முக்கியமானவர். இவருடைய எல்லாக் கதைகளையும் படிக்கும்போது, சமூகம் மீதான உறவு அல்லது தொடர்பு அலி அவர்களுக்கு நிறையவே இருக்கின்றது என்பதை தெளிவாக அடையாளப்படுத்துகின்றது.

'ஒரு தென்னை மரம்' சிறுகதைத்தொகுதி ஏ.எம்.எம்.அலி அவர்களின் படைப்பாளுமையை வெளிப்படுத்துகின்றது. அனுபவங்களுக்கு அப்பாலாக விரிந்துகிடக்கும் மனித நேய படைப்பாளி அலி அவர்களை இனி கொண்டாடுவோம்.

கிண்ணியா நல்புளிவாஹு

எனது ரை

இ.தெனது முதற் சிறுகதைத் தொகுதி. பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த படைப்புக்களின் ஒரு பகுதி.

எனது கதைகளுக்கான காரணப் பொருட்களில் கணிசமானவை நிழலல்ல நிஜம்! அவை, அனுபவங்களின் பதிவுகள்.

வார்த்தை வண்ணங்கள், சிக்காரான இந்தச் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு, வடிவமும் வனப்பும் வழங்கின.

மண்ணில் இருந்து விதைகள் முளை விட்டு விருட்சமாவது போல், என்னில் இருந்து,எனதெண்ணத்திலிருந்து,சிறுகதைகள் அவ்வப்போது முளைவிட்டன, அவை கதைகளாக்கிக் களை கட்டின!

படைப்புலகிற்குள் என்னை ஈர்த்தெடுத்த ஆகர்ஷண சக்தி, கவிதைதாம். எனினும், கதையிற் சுற வேண்டிய கருப்பொருட்கள் நெஞ்சப் பேழையில் நிறையும் போது, அவற்றைச் சிறுகதையாக்க விழைந்தேன்.

லௌஹீகம் வியாபித்த வாழ்வியற் தளம் -தனி-பொது வாழ்வின் தரிசனங்களாய் விரிகின்ற போது, நான் தரிசித்த, என்னைத் தட்டிவிட்ட நிகழ்வுகள். என் ஜீவனில் ஏறி அவை சிறுகதைகளாக வடிவம் பெற்றன. ஒரு படைப்பாளி என்ற வகையில் காரணப்பொருளோடு கற்பனையும் கொஞ்சங் கலந்து இன்னும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஜீவனுள்ள கதாப்பாத்திரங்களை, எனது கதைகளில் உலாவரச் செய்துள்ளேன்.

நான் எழுத்தின் மீது வைத்த மோகத்தாலும், அதனால் வந்த வேகத்தாலும், எனது எழுத்துக்களை வெள்ளைக் காகிதங்களில் வீற்றிருக்கச் செய்துள்ளேன். புத்தகங்களைப் போட்டுப் புனிதப்பொருளாக வீட்டுக்குள்ளே பூட்டி வைக்க வேண்டி வருமே என்ற கவலையும் இருந்தது. இருந்தாலும், சிறுகதைத் தொகுப்புப் போடும் தவிப்பு என்னை விடவில்லை. சிறுகதைத் தொகுப்புக்களும், கவிதைத்தொகுப்புக்களும் அதிகப்பட்சப் புத்தகங்களாக அச்சேறிக் கொண்டிருக்கும் காலகட்டத்தில், எனது தொகுப்பையும் இன்று உங்கள் கரங்களில் வைத்துள்ளேன்.

எனது சிறுகதைகளை வாசகத் தோழர்களிற் பலர் தினசரிகளில் படித்திருப்பார்கள். அக்கதைகளில் சிலவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தொகுப்பாக்கி

மீள்வாசிப்புக்குத் தருவதில் மிக்க மகிழ்ச்சி.

இக்கதைகளிற் பெரும்பாலானவை வீரகேசரி வாரவெளியீட்டில் பிரசுரமானவை. தினக்குரலும் மீள்பார்வையும், எனது சிறுகதைச்சிருஷ்டிகளுக்குக் களந்தந்துதவின. இப்பத்திரிகைகளின் ஆசிரியப் பெருந்தகைகளுக்கும், அந்நிறுவன ஊழியர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

கலாபூஷணம், கலாநிதி கேணிப்பித்தன் ச.அருளானந்தம் அவர்களை அணுகி, இச்சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு அணிந்துரையொன்று எழுதித் தருமாறு அன்புடன் கேட்டேன். எனது வேண்டுகோளை இனிய மனத்தினராய் ஏற்றுக்கொண்டு, அணிந்துரையைப் புனைந்து வழங்கினார். அந்தப் புலமையாளருக்கு எந்நாளும் எனது நன்றி உரித்தாகட்டும்.

எனது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு மதிப்புரை நல்கிய இலக்கியப் பாங்கன் கிண்ணியா நல்புல்லாஹ்வுக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகட்டும்.

மற்றும், எனது நூலுக்கு அட்டைப்பட ஓவியத்தை வடிவமைத்தளித்த கவிஞரும், ஓவியருமான எஸ்.நளீம் அவர்களுக்கும், முன் அட்டைப்படம் பற்றியதான ஆலோசனையைக் கூறியும், அதனை அவரிடம் இருந்து பெறுதற்கான உதவிகள் நல்கியும், ஒத்தாசை புரிந்த கவிதாயினி எஸ்.பாயிஷா அலியாகிய எனது மருமகளுக்கும்,

எனது புத்தகத்தை மிக்கப் பொலிவுடன் செய்து தரும், சிந்தை கொண்டு செயற்பட்ட “அஸ்ரா பிரின்டர்ஸ்” நிறுவனத்திற்கும்,

“சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றையும் போட்டு விடுங்களேன்” என்று என்னை அனவரதமும் தொட்டுசுப்பிய துணைவி ஹாஜரா உம்மாவுக்கும்,

அனைவருக்கும் மேலாக, எனது கட்புலனுக்குத் தோன்றாத துணையாக நின்று நல்லருள் பாலித்து, போஷிக்கும் வல்ல அல்லாஹ்வுக்கும், நன்றி யுடையவனாக இருந்து கொள்வதில் நான் நிறைவு காணுகின்றேன்.

கிண்ணியா ஏ.எம்.எம். அலி

20.01.2011

வெளியீட்டுரை

கவிஞர் கிண்ணியா ஏ.எம்.எம்.அலியின் “குடையும் அடைமழையும்” என்ற கவிதை நூலினை, எமது முதல் வெளியீடாக ஹாஜரா வெளியீட்டகம் மூலம் வெளிக் கொணர்ந்தோம்.

வாசிப்பார்வத்தை மெல்ல மெல்லக் குறைத்து, அகவை வித்தியாசமின்றி அனைவரையும் தம்வசப்படுத்தும் தொலைக்காட்சி, சினிமா,கையடக்கத் தொலைபேசி கணனி போன்ற நவீன சாதனங்களின் ஆதிக்கம் மிகுந்து விட்டது. அதனால், வாசிப்பார்வம் அருகிவிட்டது.

நூல்களைத் தேடிப் படிக்கிற அளவுக்கு மட்டுமல்ல, தினசரிப் பத்திரிகைகளைக் கூட வாசிக்கும் அளவுக்கு மக்களுக்கு நேரமுமில்லை, ஆர்வமுமில்லை, நவீன பொழுது போக்குச் சாதனங்களின் “நளிணங்களை” அனுபவிக்கவே நேரம் போதவில்லை.

இருப்பினும், “அடாது பெய்தாலும் விடாது செய்வோம்” என்ற உறுதியுடன், தமிழில் நூல்கள் தாராளமாக வெளிவந்த வண்ணம் இருக்கின்றன.

புத்தகங்களைப் படித்துச் சுவைக்கும் விருப்பம் உண்டோ, இல்லையோ, படைப்பாளிகள் எழுதிக் கொண்டே இருக்கின்றார்கள். புத்தகங்கள் பெருகிக் கொண்டே இருக்கின்றன.

அந்த வகையில், “ஒரு தென்னை மரம்” என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பை நாம் எமது இரண்டாவது நூலாக வெளியிட்டு வைப்பதில் புளகாங்கிதம் அடைகின்றோம்.

வாசிப்பை நேசிக்கும் அன்பர்கள் எமது முன்னைய நூலுக்கு வழங்கிய ஆதரவை இந்நூலுக்கும் அளித்துதவுவீர்களாக! ஆம்! வாசிப்பின் மூலம் வாழ்வை அர்த்தமுள்ளதாக்குவோம்!

ஹாஜரா வெளியீட்டகம்

கிண்ணியா -05

20.01.2011

சமர்ப்பணம்

பொருளற்று எனைப்படைத்துப் புவிமீது போட்டாலும்
உருவற்ற அல்லாஹ்வின் உயர்வான அன்பாலே -

நான்பெற்ற வாழ்வுக்கும் நான்பெற்ற நலத்திற்கும்
நான்கற்ற கல்விக்கும் நான் பெற்ற பதவிக்கும்

என்னுடைய பிறப்புக்கும் என்னுடைய சிறப்புக்கும்
என்னுடைய சிரிப்புக்கும் என்னுடைய அழகைக்கும்

தன்னுடைய அருளள்ளித் தந்தென்னைப் போஷிக்கும்
அன்புடைய அருளாளன் அல்லாஹு தாஆலாவுக்கும்
அன்னோனின் திருத்தாதர் அண்ணல்நபி அவர்களுக்கும்

நூலில் இடம்பிடித்த சிறுகதைகள்

மகுடம்			பக்கம்
1. ஒரு தென்னை மரம்	11.10.1998	தினக்குரல்	01
2. மனப்பால்	14.03.1999	வீரகேசரி	10
3. புது மனிதனாகியும்	04.07.1999	வீரகேசரி	24
4. பெண்ணாய்ப் பிறப்பதற்கு	11.07.1999	தினக்குரல்	34
5. நேர்மைக்கு இடமேது	17.09.2000	வீரகேசரி	46
6. வீடு	17.12.2000	வீரகேசரி	56
7. முத்திரை தந்த முத்திரை	06.05.2001	தினக்குரல்	70
8. மத்தியகிழக்குமாப்பிள்ளை	16.09.2001	வீரகேசரி	80
9. கிணறு	27.10.2002	வீரகேசரி	90
10. இவர்களா இப்படி	01.12.2002	தினக்குரல்	98
11. அதுதான் சட்டம்	20.07.2003	வீரகேசரி	106
12. வேம்பு இனித்தது	30.05.2004	வீரகேசரி	120
13. காசா லேசா	31.12.2006	வீரகேசரி	130
14. அதுதான் வீடு	25.03.2007	வீரகேசரி	144
15. புத்தகங்கள்	16.11.2008	வீரகேசரி	160
16. சரியான தண்டனை	28.06.2009	வீரகேசரி	170
17. அந்தஸ்து	23.05.2010	வீரகேசரி	180
18. அது எப்போது	23.07.2010	மீள்பார்வை	192

ஒரு பெண்ணை ௭ம்

ஹாஜராவுக்குக் கோபம் ஏறிக் கொண்டு வந்தது! கையிலே இருந்த கம்பினாலே அடித்து, நொறுக்கிவிட வேண்டும் போல் இருந்தது. ஆத்திரம் மேலிட்டு நெஞ்சுக்குள்ளே நெருப்பெரிந்தது

ஆம்! நியாயங்கள் நிராகரிக்கப்படும் போதும், உரிமைகள் மறுக்கப்படும் போதும், இழக்கப்படும் போதும் இவ்வாறு உள்ளம் கனன்றெழுந்து நெருப்பெரிவது வாஸ்தவம் தான்! அந்தத் “தீயை” அவளது உள்ளத்தில் மூட்டியது யார்?

வேறுயாரும்ல்ல அவளது உடன் பிறந்த சகோதரி க “தீ” ஜாதான்!

அக்கா இப்படி நடந்து கொள்வாள் என்று தங்கை ஹாஜரா கொஞ்சம் கூட நினைத்திருக்க மாட்டாள். ஏனென்றால் அன்று அந்த வளவு பிரிக்கப்படும் போது அக்கா மூச்சுக் காட்டாது இருந்ததால் எதிர் காலத்தில் அவள் பிரச்சினை, பிணக்குகளுக்கு வரமாட்டாள் என்று தான் எண்ணி இருந்தாள் ஹாஜரா.

“வரட்டும் அவர்” வாப்பாவுக்குத்தான் ஹாஜரா இவ்வண்ணம் ‘வர்’ போட்டுப் பேசினாள். ஏனென்றால் கோபத்தின் கொப்பளிப்பு அவளை அங்ஙனம் கூற வைத்தது. வாப்பாவாம்! வாப்பா! பெத்தவங்க எண்டா புள்ளகளுக்கு குடுப்பத, அது ஒரு இன்ஜி நெலமென்டாலும் மொறப்படி ஒழுங்காகப் பிரிச்சிக் குடுத்திறணும். அப்படிக் குடுத்திரிந்தா இண்டைக்கு இந்தச் சண்ட வந்திருக்குமா? ஹாஜரா, பொங்கி வந்த சினத்தை தனது வாப்பா மீது அள்ளிக் கொட்டினாள்.

அவரும் செய்தது பிழைதான். ஒரே வளவு, அதனை பங்கிட்டுக் கொடுக்கும்போது சரிவரப் பிரித்து, அவரவர் பங்குகளுக்குரிய காணி உறுதிகளையும் வழங்கி இருக்க வேண்டும். அத்துடன் “இது தான் உங்களது பங்கென்று வேலியுமிட்டுக் காட்டி இருக்க வேண்டும். தாம் வாழும் காலத்திலேயே இவற்றை ஒரு தந்தை ஒழுங்காகச் செய்து கொடுக்காவிட்டால் அக்கா தங்கைமார், அண்ணன் தம்பிமார், சகலன்மார் இவர்களுக்கிடையே இவ்வாறான சண்டை நிகழ்வதைத் தடுக்க முடியாது தான். தாயும் பிள்ளையும் என்றாலும் வாயும் வயிறும் வேறுதானே . அந்தக் காணியை இரண்டாகப் பிரிப்பது போல் அமைந்திருந்தது அக் கிணறு! அதன் பக்கத்திலே ஒரு தென்னை.

அந்தத் தென்னை மரத்தை சீபு ஹாஜியார்தனது இரண்டாவது மகள் ஹாஜராவுக்கு உரிமையாக்கியது தவறாகிப் போச்சுதா? இப்போது அத் தென்னை அக்காவுக்கும் தங்கைக்குமிடையே சண்டையை மூட்டிவிட்டு உசும்பாது நிக்கிறதே !

எவர் என்ன தான் சொன்னாலும் அந்த மரம் தற்போது ஹாஜராவுக்குரிய பிதுராஜிதச் சொத்து !

சீபு ஹாஜியார் அம்மரத்தை ஹாஜராவுக்குக் கொடுத்ததில் ஒரு காரணமிருந்தது.

காணி பிரிக்கப்பட்ட போது கதீஜாவுடைய பங்குக்குள்ளே கணிசமான தென்னை கள் அகப்பட்டுக் கொண்டன. இதனால், அந்த கிணற்றுக்கு அருகில் உள்ள தென்னை ஓரிரு அடிகள் அக் கிணற்றை விட்டு கதீஜாவின் வளவுக்குள்ளே தள்ளி நின்றபோதிலும் அம்மரத்தை ஹாஜராவுக்கு உரிமை ஆக்கிக் கொடுத்துவிட்டார் சீபு ஹாஜியார்.

எவ்வாற்தொழுகையின் பாங்கொலியுடன் ஆரம்பித்த “வாய்ப்போர்” இன்னும் நிற்கவில்லை!

இன்னுந் தீர்வு கண்டு கொள்ளவியலாத வடக்கு - கிழக்குப் போரைப் போல சகோதரிகள் இருவரும் பரஸ்பரம் வாய் வேட்டுக்களைத் தீர்த்த வண்ணம் அந்தத் தென்னை மரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கு முன்னேறிக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது தான் தொழுகையை முடித்து விட்டு ஹாஜராவின் கணவன் வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

சொற்போர் இன்னும் சூடேறிக் கொண்டு தான் இருந்தது. "பாப்பன்டே அந்த மரம் உனக்கா? எனக்கா? எண்டு" உறுமினாள் அக்கா.

"அதையும் பார்க்கத்தான் போறன்டே" ஆத்திரமும் ஆவேசமும் சேர்ந்து திமிறினாள் தங்கை

"அது என்ட வாப்பா தந்த மரம் டே" "அத ஒன்ட வாப்பாட்ட போய்க் கேளுடே" "ச்சீ சீ! என்ன சின்னத்தனம் ஒரு தென்னைமரத்துக்காக வரிந்து கட்டிக்கொண்டு ஆளை ஆள் அரிந்துத் தள்ளப் போறிங்க! கேவலம் பக்கத்துச் சணங்கள் எல்லாம் ஒரு படக் காட்சியைப் பார்ப்பது போல பாக்குதுகள்" ஹாஜராவின் கணவன் இப்படிச் கூறவும்.

"ஓங்களுக்கு என்ன தெரியும்? இப்படித்தான் இவள் எல்லாத்தையும் புடுங்கி எடுத்திடுவாள். கொஞ்ச நாளயில இந்த ஊரும் இவளுக்குச் சொந்தம் எண்டு சொல்லுவாள். இத உடக் கூடா. கோடு, கச்சேரி, பொலிசு ஏற வந்தாலும் சரி தான்"

"போடி பைத்தியக்காரி! ஒரு தென்னை மரத்துக்காக இவ்வளவு மல்லுக்கட்டு! போனாப் போகட்டும். வாயை மூடிக் கொண்டு சும்மா இரி" ஹாஜராவின் கணவன் அவளை விரட்டினான்.

ஒரு தென்னை மரத்துக்கான சண்டை அக்கா - தங்கைக்கிடையே ஆரம்பித்து

சகலன்மார்க்கிடையே பூதாகரத் தோற்றம் எடுக்கக் கூடாது என்பதில் கவனம் எடுத்துக் கொண்டான் அவன்.

சரி! ஹாஜியாரும் ஞவஹர்த் தொழுகையை நிறைவேற்றிவிட்டு அங்கே வந்து சேர்ந்தார்.

ஹாஜராவுக்கு வாப்பாவைக் கண்ட போது எரிச்சல் எவரெஸ்ட் அளவு உயர்ந்தது! அவருடைய அசிரத்தை தான் அந்தச் சண்டைக்கு கால்கோள் என்பதால் அவளுக்கு வாப்பா மீது கோபம் வந்ததில் ஞாயமுண்டு. பொங்கி வந்த எரிச்சலைத் தனது கண்ணீர் புனலால் கழுவிக் கொண்டாள் ஹாஜரா.

இது ஒரு மரத்துடன் தொடர்பான பிரச்சினை என்ற போதிலும் அவளுக்கென்னவோ இஃதொரு மானப் பிரச்சனையாகவே மாறிவிட்டது.

நீங்கள் என்னைக் கண்கொறையாகத்தான் பாத்திரிக்கீங்க. வளவுக்குள்ள நின்ற அவ்வளவு மரங்களும் அவட பக்கமே போயிட்டுது. அதனால் அண்டைக்கு நீங்க "இந்த மரம் ஹாஜராவுக்கு எண்டு" எனக்குச் சொந்தமாகத் தந்தத அவ பறிச்சி எடுக்கிறது ஞாயமா? அவட துண்டுக்குள்ளதான் அவ்வளவு மரமும் நிக்ருது அர்த்தமுடன் கேட்டாள் ஹாஜரா.

"சே! அந்த மரத்த அன்றைக்கே தறித்து எறிந்து விட்டு வளவை அளந்து பிரித்துக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். இந்தக் குழப்பமே வந்திருக்காது" என்ற நற்சிந்தனை ஹாஜியாருக்கு இப்போது வந்தென்ன பலன் ?

"சரி சரி! இனி என்ன செய்றது? ஒரு தென்னை மரத்துக்காக நீங்க ரெண்டு பேரும் இப்படிப் போராடுவது பெருஞ் சின்னத்தனம். அந்த மரத்தை உட்டுக் குடுத்திடு புள்ளே நீ!"

"நல்ல ஞாயம் ! ஒரு நாளக்கி ஒரு புத்தி ! அவ்வளவு மரத்திலடும் காயக்கிற

தேங்காய் எல்லாம் ஆஞ்சி எடுக்கிற காணாதென்டா இதயும் அவளுக்கு பரிச்சிக் குடுக்கிறீங்க” ஆற்றாமை ஹாஜராவுக்கு மேலும் ஆத்திரத்தைக் கூட்டியது

மீண்டும் அவளே கேட்டாள், “அண்டைக்கே அந்த மரத்தை எனக்கெண்டு செல்லித் தராமே அவளுக்கே குடுத்திருக்கலாமே! அது ஓங்கட மனதுக்கு ஞாயமாகப் படலதான். அதனாலதான் அத எனக்குத் தந்திங்க. அப்போ வாயை மூடிக்கொண்டு பேசாமத் தானே இருந்தாள். ஏன்? இப்ப மட்டும் இவ்வளவு கெலி? மரம் நல்லா காய்ப்பதும் பூப்பதும் கண்ணுக்குப் பொறுக்குது இல்லையோ?”

இனி என்ன தான் செய்யப் போறா? பேசாம இரி புள்ளே அல்லாஹ் “உனக்குத் தருவான்”

தாறதான் தாறது. அல்லாஹ் தந்ததச் சரியாத் தந்திருந்தா ஏன் இந்தச் சண்டையும், சச்சரவும் வரணும். பெத்திட்டாமட்டும் போதாது தங்கட புள்ளகள நல்ல ஓடன் பிறப்புக்களாகவும் வாழ வைக்கத் தாய் தகப்பனுக்குத் தெரிய வேண்டும். ஒத்துழையாமைக் குணம் கொண்ட அக்காவுடன் ஏற்பட்ட மனக்கசப்பால் உடைந்து போயிருந்த ஹாஜரா ‘வாப்பா’ என்றும் பாராது வார்த்தைகளை அள்ளி வீசினாள். கதீஜாவின் ஒத்துழையாமைக் குணத்தையும் தன்னல வேட்கையையும் கண்டு சினம் கொண்டார் ஹாஜியார் என்றானும், சினத்தைச் செயற்படுத்த அவரால் இயலாது போய்விட்டது. வார்த்தைகளால் அவளை வழிக்குக் கொண்டு வர முனைந்தார்.

புள்ளே! நான் அண்டைக்கே ஹாஜராவுக்கு எண்டு குடுத்த மரம் அது. அத எப்படிப் புள்ளே நீ பறிப்பா? ஒன்ட வளவுக்கதானே கனக்க தென்னமரம் இருக்கு. இந்த மரத்துக்கும் நீ ஆசைப்படுறது சரி இல்லை?” என்றார் சாரீபு ஹாஜியார்

அத நான் என்ன வந்தாலும் குடுக்க மாட்டன். அந்த மரம் என்ட வளவுக் குள்ள தானே நிற்குது. என்று மறுத்துரைத்தாள் கதீஜா.

“அதெப்படி நீ குடுக்காம இரிப்பா? அது நான் குடுத்த மரம் அல்லவா?

“என்ட வளவுக்குள்ள இருக்கிற மரத்தநீங்கள் குடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அது இப்ப எனக்குச் சொந்தம். இதிலே ஆருக்கும் கதையின்மை வாப்பாவுடன் எதிர்க்கும் அளவுக்கு கதீஜா வந்து விட்டாள்

அவள் தான் பெற்ற பிள்ளை தான் என்றாலும், தலைக்கு மேலே போவதைக் கண்டு ஹாஜியார் மௌனமானார். ஹாஜராவுக்கு மரமும் அவசியமாகப்பட்டது. அதைவிட மானம் மிக அவசியமாகப்பட்டது.

அவள் மட்டும் தானா மகள்? அவளுக்குத்தானா அத்தனை உரிமைகளும் என்று தனக்குள்ளே கர்ஜித்துக் கொண்ட ஹாஜராவுக்கு மரத்தை மீட்டு எடுப்பதற்குரிய வழி புரியவில்லை. ஆனால், உடன்பிறப்பான தனது அக்காவின் மனதை இந்த மரத்தோடு பூரணமாகப் புரிந்து கொண்டாள்.

அது ஒரு தென்னை மரம் தான், “இருந்தாலும் மனமுரண்பாடு இல்லாது முறையாகப் பார்த்தால், விட்டுக் கொடுக்கும் விருப்போடு பார்த்தால், கதீஜா அந்த மரத்தை ஹாஜராவுக்கு விட்டுக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அவள் அப்படி நடந்து கொள்ளவில்லை.

பிரச்சினை, எதிர்காலத்திலும் எழக்கூடிய ஒரு வடிவிலேயே அந்த தென்னையைப் போல நீண்டு கிடந்தது.

இதற்கொரு தீர்வும், அதன் பின்னர் முழுமையாக நீண்ட அமைதியும் கிடைத்தாக வேண்டுமானால், அக்கா தங்கை இருவரில் ஒருவர் இம் மரம் பற்றிய நினைவை தனது ஞாபகத்தில் இருந்து நீக்கிவிட வேண்டும்.

வக்கீல் எவ்வளவு வாதாடியும், தீர்ப்புத் தனக்கு பாதகமாகி முடிந்த ஒரு கைதியைப் போன்ற உணர்வைப் பெற்றாள் ஹாஜரா.

கடைசியாக வாப்பா கூறிய “இனி என்ன தான் செய்யப்போறா, அத விட்டுக்குடு” என்ற தீர்ப்பைத்தான் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

மரமா? மானமா? என்ற பிடிவாதத்தில் இருந்து பெருந்தன்மையோடு இறங்கி வந்தாள் ஹாஜரா.

ஒரே வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளைகள் ஒரு தென்னை மரத்துக்காக இப்படி அடிபட்டுக் கொண்டதே! சே! என்ன மனித ஜாதி? எப்படியான குணம்? நேற்று இருந்தவரை இன்று காணவில்லை நாளைக்கு என்ன நடக்குமோ ஆருக்கும் தெரியாது அதற்குள்ளே மண்ணுக்குச் சண்டை! மரத்துக்குச் சண்டை! மதத்துக்குச் சண்டை! இந்த உலகாசையும், தன்னை வாஞ்சையும் எவரைத்தான் விட்டு வைத்தது? உலகத்தையே சுருட்டித் தனது சட்டை ஜேபிக்குள் வைத்துக் கொள்ள விரும்புகின்ற நப்பாசையும்! தப்பாசையும் மலிந்து போச்சு! அந்தோ பாவம் இந்த மனிதன்! என்று மிகவும் வருந்திக் கொண்டு வாளாவிருந்தான் ஹாஜராவின் கணவன். அதை விட வேறு என்ன தான் அவனால் பண்ண முடியும்?

அன்றைய மாலை நேர வானம் கறுத்துக் கொண்டு வந்தது. நீர் சுமந்த முகில் கூட்டங்கள் வானத்தை மூடிக்கொண்டிருந்தன. மின்னல் கீற்றுக்களும் இடையிடையே எழுந்த இடியோசைகளும் இன்று. “தப்பாது மழை வரும்” என்று முன்னறிவிப்பு விடுத்தன.

“டேய் தம்பி, அந்த கோழிக் கூட்ட அடைச்சிவிட்டு வெளியே கிடக்கிற சாமான் சட்டெல்லாம் எடுத்து வைப்புங்க! இன்டைக்கு வானம் கொட்டித் தீர்க்கப் போவது போல கிடக்கு” என்று தனது இளைய மகனை ஹாஜராவின் கணவன் ஏவிக்கொண்டு நின்றான்!

ஹாஜரா என்ன தான் பெருந்தன்மையுடன் அந்தத் தென்னை மரத்தை விட்டுக் கொடுக்க விரும்பிய போதிலும், தனக்குச் சரியான தீவோ - தீய்போ கிடைக்க வில்லையே என்ற மனக்குறைபாட்டுடனும், அந்த மரத்தை இழந்து விட்ட மனவருத்தத்துடனும் விராந்தையில் அமர்ந்திருந்தாள்.

“ஏய் வருத்தப்பாதே! ஒன்ட தாத்தாடையும் அவட புருஷன்டையும் போக்கும் -வாக்கும் நான் உன்னைக் கல்யாணம் முடிச்ச நாளில் இருந்து எனக்கு நல்லாத் தெரியும். இதற்குப் போய் நானும் கௌபீனத்தைக் காட்டினா பெரிய போரே மூண்டு இருக்கும். போனது போகட்டும். இப்படிக் கொந்தவங்கட சகவாசம் இனி எங்களுக்கு வேண்டவே வேண்டாம்” ஹாஜராவின் எதிரில் சமாதானப் பதாகையைப் பிடித்தான் அவளது கொழுநன்.

கணவனின் வார்த்தைகளை இப்போது ஆமோதித்துக் கொண்டவள் போல அவள் மௌனமாக இருந்தாள்.

ஒரு புயலுக்கும் பின் அமைதி என்ற நிலைப்பாட்டுக்குள்ளே சூழ்நிலை வந்து விட்டது.

இரவு மணி பத்து. மழையின் பொரு பொருப்பும் அவர்களின் நேத்திரங் களுக்குள்ளேயும் நித்திரையை அழைத்து வந்தன!

சற்றைக் கெல்லாம் பொரு பொருத்த வானம் பொழியத் தொடங்கி விட்டது. காற்றும் “சூ சூ” வென்று கைகொட்டிச் சிரித்தது.

மறுநாட் காலை

குணதியையில் கதிரவனைக் காணவில்லை! அவன் வானத்தின் மப்புக்குள் இன்னும் மறைந்து போயிருந்தான். நேற்றிரவு வீசிய பேய்க் காற்றும் அடங்கி ஒருங்கிப் போய் எங்கோ ஒளித்துக் கொண்டது

ஆனால்!

பாதைகளின் ஓரத்திலே வளர்ந்திருந்த சில பூவரசு மரங்களும் , சில தென்னை மரங்களும் இரவு எழுந்தடித்த சூறைக்காற்றிலே . தமது வேரை இழந்து வீழ்ந்து கிடந்தன.

அந்தோ பாவம்!

நேற்று அக்காவுக்கும் , தங்கைக்குமிடையே பெரும் ரகளையை உண்டாக்கி விட்டு ஆடாது , அசையாது நின்று கொண்டிருந்த அந்தத் தென்னை மரமும் அன்றிரவு வீசிய சூறைக்காற்றை எதிர்த்து நிற்க முடியாது கீழே சரிந்து கிடந்தது.

நாள்

ஆக
படி

மாதிரி

கடி - கிரைமகன்

அன்பு

அவர் கண்களை மூடித்தாங்குவதற்கு முயற்சிக்கின்றார் . தூக்கம் வர மறுக்கிறது. மனம் கனத்துப் போய்க் கிடக்கிறது .

“எனக்குத் தெரியும் எல்லாம்”

அடிக்கடி அவருடைய திருவாய் உச்சரித்த மூலமந்திரம், கைதவறி விழுந்த கண்ணாடி போல் தூளாகி விட்டது மக்கள் பிரதிநிதியான பின்னர் அவர் கூறி வந்த “பார்ப்போமே” “செய்வோமே” என்ற வார்த்தைப்பூக்களும் வாடிப்போய் விட்டன!

புரண்டு படுக்கிறார். மருண்டு கொண்டு நிற்கிறது மனம் ! கட்டில் முள்ளாகக் குத்துகின்றது. இதமாக இருந்த படுக்கை, இப்போது சுகமாக இல்லையே,

ஏன்?

பக்கத்தில் படுத்திருக்கும் இளம்னைவியைப் பார்க்கிறார். அவளது யௌவனம் கூட அவருடைய தகிப்பையும் கொதிப்பையும் அணைக்கவில்லை.

அதி தீவிர நம்பிக்கை ஒன்று மட்டும் அவரை ஆட்கொண்டிருந்தது உண்மை தான்.

அப்படியானால்....?

அவர் ஆடியோடி ஒரு மக்கள் பிரதிநிதிக் கேற்ற சிந்தைச் செருக்கோடும் மனத்திண்மையோடும் உழைத்திருக்க வேண்டும் அல்லவா?

“சேர் நீங்க இப்படியே அசமந்தமாய் இருந்து கொண்டு, கொழும்பிலேயே படுத்துக்கிடந்தா, கட்டாயம் அடுத்த இலக்ஷணில மண் கௌவு வீங்க. பார்லிமென்ட் கதிரையை அழகுபடுத்துவதற்கு மட்டும் உங்களை நாங்க தெரிவு செய்யல” இப்படி, எத்தனையோ அநாமதேய தொலைபேசி அழைப்புக்கள் வந்துங்கூட அவர் அலட்டிக் கொள்ளாமல் இருந்து விட்டார்.

ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கரத்திலே வைத்துக் கொண்டு, வீறு நடை போடுகின்ற அரசியல் ஜாம்பவான்களையே தூக்கி எறிகின்ற மக்களின் வாக்குப் படைத்தை மதிக்காது அவர் நடந்தார்.

இப்போது, கவலைப்பட்டு ஆவதென்ன?

கைசேதம், உள்ளத்தைக் கசக்கிப் பிழிகின்றது | மூச்சு அடைக்கப்பட்டு நின்று விடும் போல பெரும் அண்டதண்டம் மாறி மாறி எழுந்து வரும் கனல் மூச்சுக்கள், படுக்கையறைச் சுவர்களோடு முட்டி மோதிக் கொள்கின்றன.

அத்துல் சத்தார் எம் .பி தூங்கிவிடத் துடிக்கிறார். ஆனால், கண்களோ உறங்கத் தயாராக இல்லை, நெஞ்சம் கவலைக் கற்களைத் தூக்கவியலாது துடிக்கிறது.

இந்நிலையில் அவருக்குத் தூக்கம் வருவது எங்ஙனம்? நேத்திரம் நித்திரையை வெறுத்தொதுக்கிய அந்நேரம்...!

நேற்று நடந்தது போல நெஞ்சத்திரையிலே கடந்த கால நினைவுகள் விரியத் தொடங்குகின்றன.

போர்ச்சுழல்! பாதுகாப்புப் படையினரின் கெடுபிடி! போக்கு வரத்துச் சிரமம்! இத்தனைக்கும் இடையே நீண்ட தூரத்தில் இருந்தும் அவரைச் சந்திப்பதற்காக ஆதரவாளர்கள் தத்தமது ஊர்களில் இருந்து வந்து சேருகின்றனர்.

“எம் .பி ஊருக்கு வந்து விட்டார்”

இந்த தந்திச் செய்தி கேட்டு வந்து குழுமியவர்கள். ஓடு மீன் ஓட உறுமீன் வருமளவும் காத்திருக்கும் கொக்குப்போலத் தனது தவணைக்காகக் காத்திருக்க.

பெஜரோப் பயணத்தின் அசதியை நீக்கும் பொருட்டு அவர் அயர்ந்து சயனிக்கும் அந்தச் சமாச்சாரமும் காத்திருக்கும் கொக்குகளுக்கும் கவலையைத்தர...! நேரம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

அவர் சயனித்தால் இவர்களுக்கு ஏன் கவலை வர வேண்டும் ? அவர் ஒரு மெம்பர் ஒப் பார்லிமென்ட் அல்லவா?

கலைந்து போன தேனீக்கள் மீண்டும் பறந்து வந்து தேன் கூட்டில் அமர்ந்து கொள்வது போல அவரது வீட்டு வாசலிலே மேலும் பல ஆதரவாளர்கள் வந்து மொய்த்துக் கொள்கின்றனர்.

வந்தவர்கள் அனைவரும் முற்றத்திலே ‘வாடி’ அடித்துக் கொண்டு அவரைக் கண்டு கொள்ள வேண்டும் என்ற வாஞ்சைபுடன் தவமியற்றத் தயாராகினர்.

சுமார் இரவு மணி பத்து முப்பது .

எம்.பித் துரை வாக்காளப் பெருமக்களுக்கு முன்னே தோன்றித் தரிசனம் கொடுக்கின்றார்!

“தூரத்திலே இருந்து வந்தவர்களை வரச்சொல்லுங்க” என்னும் அழைப்பு பாணை கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்த போதும் அது நடக்கவில்லை தொலைதூரத்தில் இருந்து வந்தவர்கள் என்ற வித்தியாசமின்றி அனைவரும் நடுநிசி தாண்டியும் கனநேரம் காத்துக் கிடக்க வேண்டியதாயிற்று.

“சேர் இங்கப் பாருங்க, நாங்க வேலை வெட்டி கேட்டு வரல. எங்கட ஊருக்கு இலக்ஷன் காலத்திலெண்டா நீங்க வராத நாள் இல்லை. இப்ப ஓங்கள அந்தப் பக்கமே காணலை. அதுதான் போவட்டும். நீங்க தந்த இலக்ஷன் வாக்குறுதி எல்லாம் ஓங்களுக்கு இப்ப சூபகம் இருக்காது”

“இருந்தாலும் சேர், எங்கட ஊர்ப் பாடசாலையையும், தபால் கந்தோரையும் தரம் உயர்த்தித் தந்திட்டிங்க எண்டாப் போதும். அத்தோட, ஒரு ரிஜிட்டர் வேலைய எதிர்ப் கட்சிக்காரன் ஒருவன் தற்காலியமா பார்க்கிறான். அது எங்கட வறாபுநானாக்கு எடுத்துத் தாங்க! ஐஞ்சாறு கிழமையா ஓங்களைக் காணவேணும் என்று அலையிறும். நாங்க வரும் போதெல்லாம் நீங்க கொழும்பிலே எண்டு தான் பதில் கிடைக்கும்”

வறாபு நானா அந்த, ஊர்ப் பிரமுகர். எம்.பி.யின் வெற்றிக்கு இராப்பகலாக உழைத்தவர். தனது வீடு வாசல்களையே தேர்தல் பணிக்காக வழங்கியவர். தனது நிதியிலும் கூட, நிறையச் செலவு செய்தவர்.

அத்துல் சாத்தார், தினக் குறிப்பேட்டை எடுத்து எதோ எழுதி விட்டுத் தன்னைக் கொழும்புக்கு வந்து சந்திக்குமாறு திகதியைக் கூறுகின்றார். அத்துடன், ‘செய்வோமே’ என்னும் அவரது மாமூலான பதிலுடன் ‘இன்ஷா அல்லாஹ்வும்’ கூறி அவர்களை அனுப்ப முயல்கின்றார்.

எம்.பி.யைச் சந்தித்து விட்டோம். காரியம் இனிச் சித்தி தான் என்னும் திருப்தியுடன் அம்மாவட்டத்தின் எல்லைக் கிராமம் ஒன்றிலிருந்து

வந்திருந்த அக்கிராமவாசிகள், அவரிடத்திலிருந்து விடைபெறுகின்றார்கள்.

ட்ரிங்...ட்ரிங்

இந்த நேரத்திலுமா டெலிபோன் அழைப்புக்கள் ? சொந்த ஊருக்குள்ளே இருந்து தான் அழைப்பு வந்திருக்க வேண்டும் . ஏனென்றால், டெலிபோன் பரிவர்த்தனை நிலையம் ஒன்று அண்மையில் அந்த ஊரில் நிறுவப்பட்டதால் ஊரெங்கும் தொலைபேசித் தொடர்பு வசதிகள் கூடிவிட்டன ஆமாம்! அதனை யாரோ இந்த வேளையிலும் ஞாபகப்படுத்துகின்றான்.

நல்ல வேளை! இரவுநேரம். இல்லையேல் எம்.பி.யும் தொலைபேசியுடன் தொங்கிக் கொள்வார். பாதி நேரம் தொலைபேசி அழைப்புகளுக்கு பதில் அளிப்பதிலேயே பறந்து போய் விடும்!

“ஆ! அப்படியா? சரி செய்வோமே” இப்படியே தொலைபேசிச் சம்பாஷணைகள் தொடர... வந்தவர்கள் அதற்கு செவிமடுக்க... நேரம் நிமிடமாகி, மணித்தியாலமாகிக் கரைந்து போகும்.

தொலைபேசி குறுக்கீடுகள் குறைந்திருந்த இரவு நேரத்தில், வாக்குப் போட்டவர்கள் வந்து நிற்கின்றார்கள். எம்.பி.யின் வேண்டா வெறுப்பான பேச்சினால் இதயமுடைந்து சூடான வார்த்தைகள் வெளிவருகின்றன”

நீங்க போட்ட ஒரு வோட்டுக்கு நான் வேலை தரணும் என்று கட்டாயமோ?”

அந்த ஒரு வோட்டுக்கும் வெற்றியை நிச்சயிக்கும் வலிமை உண்டு என்பதை உணர்ந்து கதையங்க.

“கன போர் காத்திருக்காங்க தயவு செய்து வெளியே போறீங்களா?”

“நீங்க சொன்னாலும், சொல்லாட்டாலும் நான் வெளியே போகத்தான் போறன். ஆனால் இன்னும் இரண்டொரு வருடங்களுக்குப் பிறகு உங்கட வெற்றியை எந்த வாக்கு நிர்ணயிக்கப்போகு தெண்டு பார்ப்போம்.”

ஓர் அபிமான வாக்காளனுக்கும் எம்.பி.க்கும் இடையே காரசாரமான சம்பாஷணை ஒன்று நிகழ்ந்து முடிகின்றது.

ஆமாம்! அப்துல் சத்தாரை ஒரு பாராளுமன்றப் பிரதிநிதி ஆக்குகின்ற பணியிலே அணிதிரண்டு தீவிரமாகச் செயற்பட்டவர்களில் எத்தனையோ பேர், இன்று புறந்தள்ளப்பட்டுள்ளனர். அந்த நேரத்தில், அவ்வணியில் சேர்ந்துழைக்காது, ஒளித்துக் கொண்டவர்களும், ஒதுங்கிக் கொண்டவர்களும், இப்போது அனுபவிப்பது, எந்த உரிமையைக் கொண்டோ தெரியாது?

“அந்தப் பொடியனைப் போட்டு இவங்கள் பழுதாக்கப்போறாங்கள், பாவம் அவன அவன்ட பாட்டில் இருக்கவிடாம என்ன செய்யப் போறாங்களோ? அங்கொடைக்கு மட்டும் அவன அனுப்பாமல் விட்டால் போதும்.”

இப்படிக்கூறிக் கொண்டவர்கள் இப்போது முன்னணியிலே நின்று முழுமையாக அனுபவிப்பது எந்த வகையைச் சார்ந்த நீதியோ?

மேலும், அந்த அபிமான ஆதரவாளன் நடு நிசியில் நிலவும் நிசுபத்ததை கலைத்துக் கொண்டு நின்ற போது.

காவலுக்கு நின்ற பொலிஸ் அதிகாரிக்கும் இதயம் உடைந்து போயிருக்கும். அந்த வாக்காளனின் கூற்று நியாயமாகப்பட்டிருக்கும் போலும்.

அவனை அடித்து உதைக்காது இழுத்துக் கொண்டு போய் வெளியே

தள்ளுகின்றான் அவன்.

நீங்க வெண்ட பொறவு எங்கட ஊர்ப்பக்கம் ஒரு தரம் கூட வரல்ல பாத்தீங்களா? நாங்க எல்லோரும் உங்களுக்குத்தானே ஓட்டும் போட்டம்.

நீங்க இந்த நானு வருஷத்தில ஒரு தரமாவது எங்கள் எட்டியும் பார்க்கலையே தம்பி!

அந்தத் தேர்தல் மாவட்டத்தில் மற்றுமொரு கிராமத்தில் இருந்து வந்திருந்த முதியவர் ஒருவர் அடுத்துப் பேசினார்.

எங்கட ஊரில படிச்ச புள்ளைகள் கொறைவு. அதனால, நாங்க ஒங்களிடம் வேலை வெட்டியக் கேட்கவரல. எங்கட ஊர் ஆசுப்பத்திரி வரைக்கும் வந்திருக்கிற குழாய்த் தண்ணியையும், கரண்டையும் எங்கட ஊருக்குள்ளேயும் எடுத்துத் தந்தீங்க எண்டா அதுவே எங்களுக்குக் காணும் " மீண்டும், அந்த முதியவரே பேசினார்.

ஆமாம் சேர்! நாங்க ஒங்கட வாப்பாவைப் போலத் தான் ஒங்களைப் பாக்கிறம் அவர் எவ்வளவு கெட்டிக்காரர் தெரியுமா? அந்தப் புண்ணியவான் மீது நாங்க கொண்ட அன்பாலையும் ஆதரவாலையும் தான் ஒங்களுக்கு நாங்க ஓட்டுப் போட்டம். நீங்க வாப்பாவைப் போல செயல்பாட்டி எதிர்காலம் சைவராப் போய்விடும்.

அந்தக் கிராமத்துக் குழுவிலே இருந்த ஒரு துடிப்பான பேர்வழி இப்படிக் கூறியும், எம்.பிக்குக் கோபம் வரவில்லை. அவர் திறமைசாலி இல்லாவிட்டாலும் பொறுமைசாலி!

இருந்தாலும், அந்த இளைஞன் கூறிய 'சைப்ர' என்ற சொல்லைக் கேட்டதும்

'கைபார் கணவாயில்' கால் தவறிவீழ்ந்தது போன்ற ஒரு பிரமை அவருக்கு உண்டாகியிருக்காதா?

சும்மா வாளாவிருந்து விட்டு, இறுதிக்கட்டத்தில் "மக்கள் என் பக்கமே நிற்பார்" என்று மனப்பால் குடிக்கும் மக்கள் பிரதிநிதிகளுக்கு சைபரும் கைபரும் அச்சமுட்டுமா?

தினக்குறிப்பேட்டை எடுத்து திகதியைக் குறித்துக் கொள்கின்றார்.

எம்.பி அடுத்த மாதம் ஐந்தாம் திகதி அவர்களது ஊருக்கு வருவதாக உத்தரவாதம் அளித்து விட்டார்.

அந்தக் கிராமத்துக் குழுவினரின் முகம் எல்லாம் சுவர்ணம் போல பிரகாசித்தது.

தண்ணீரும் மின்சாரமும் ஊருக்குள்ளே வந்து விட்டது போல ஒரு பெரும் புளகாங்கிதம். தண்புனல் அருந்தித் தாகம் தீர்த்தவர்கள் போன்று அந்தக் கோஷ்டி எம்.பிக்கு விடைகூறி எழுந்து கொள்கின்றனர். அடுத்ததாக வாலிபர் கூட்டமொன்று அவரை வளைத்துக் கொள்கிறது.

மதிப்பிற்குரிய பாராளுமன்ற உறுப்பினருக்கு அவ்வாலிபர் கூட்டம் முன் வைத்த விண்ணப்பம் இது தான்.

"வேலை வேண்டும்"

"வேலை, வேலை, வேலை நான் என்ன யொக்கட்டுக்குள்ளவா வேலையை வைச்சுக் கொண்டிருக்கிறேன் உங்களுக்கு தூக்கித் தாறத்துக்கு"

நாலே நாலு வருடத்திற்குள் ஆளே மாறிப்போய் விட்ட பதிலே அவருடைய வாயிலிருந்து வெளி வந்தது.

சேர்! நீங்க வெந்த புண்ணிலே வேலைப் பாய்ச்சிறமாதிரி கதைக்காதீங்க . எங்கட நிலை மையைக் கொஞ்சம் யோசிச்சுப்பார்த்துப் பேசுங்க. உங்களுக்குப் பின்னாலே நாங்க எவ்வளவு காலமா அலையிறும். கம்ப நாட்டும் போதும், கொடி பிடிக்கும் போதும் மட்டும் தானா நாங்க தேவை"

எனக்குத் தெரியும் எல்லாம்! ஆத்திரப்பட்டு ஆகப்போவது ஒண்ணுமில்லை. நான் படிப்படியாகச் செய்வேன்"

எவன் எவனோ வேலை எடுத்திட்டுப் போறான். நாங்க மட்டும் இன்னும் நக்குத் தண்ணிக்குக் காத்த நாயைப் போல நிற்கிறோம். இது சரி தானா?

திலிரென, சுவர்க்கடிகாரத்தின் பெண்டுலம் நேரம் இப்போது கிரண்டு மணி என்று ஞாபகப்படுத்தியவுடன் வாலிபர்களின் பிரச்சனைகளுக்கு 'கமா' மாத்திரைப் போடு கிறார். எம்.பி. அங்கு வந்திருந்த தனது ஊர்ப் பிரமுகர்கள் நாயைந்து பேருடன் ஓர் அந்தரங்க ஆலோசனை நடத்துவதற்காக உள்ளறைக்குள்ளே புகுந்து கொள்கின்றார் .

முன்றலிலே வாடி போட்டிருந்தவர்களின் வாயெல்லாம் கொட்டாவி! நெஞ்செல்லாம் எரிச்சல். இன்னும் இருந்து பார்ப்போமா? இல்லையெல் எழுந்து போவோமா? என இரு மனப்பட்டவண்ணம் மேலும் கொட்டாவினை விட்டவாறு வாடி அடித்திருந்தோர் அங்கே வாடிக்கிடக்கின்றனர் .

தம்பி உங்கட போக்கிலே மக்கள் மிகவும் அதிருப்தி அடைஞ்சிகொண்டு போறாங்க! உங்களைப்பற்றிய விமர்சனம், ஊரெல்லாம் கூடிக்கொண்டு

போகுது! நீங்க இப்படியே நீரோ மன்னர் போல இருக்காம, உங்கட எதிர் காலத்தையும் சிந்திக்கணும் இல்லையா? எம்.பி .புடன் அந்தரங்க ஆலோசனையை நடத்தச்சென்ற பிரமுகர்களுள் ஒருவர், இவ்வாறு ஆலோசனையை ஆரம்பித்து வைக்கின்றார்.

“ஆமாம் தம்பி ! புலிக்குப் பிறந்தது பூனையாகுமா? என்று தான் அப்போது இந்த முழு மாவட்டமுமே உங்களைக் கருதியது நீங்க உங்கட வாப்பாட பெயரைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.”

மற்றொருவர், தனது கருத்தை எம்.பி.க்கு முன்னே எடுத்து வைக்கின்றார்.

“எனக்குத் தெரியும் ! இப்ப எவன் எவனெல்லாம் கோபிச்சிக்கிட்டுப் போறானோ, அவன் எல்லாம் கடைசி நேரத்திலே என் பக்கம் தான் வருவான்.”

“அது தவறு தம்பி ! இன்றைக்குள்ள அரசியல் வேறு! உங்கட வாப்பாட காலத்து அரசியல் வேறு! அவர் ஒரு அரசியல் ஜாம்பவான்! சிறந்த அரசியல் ஞானமுடைய சாணக்கியர்! தீர்க்கதரிசனமான பார்வையுடையவர் ! இப்படி அரசியலில் ஒரு பெரும் கதாநாயகரைப் போல் இருந்தவரையும் அல்லவா வாக்குப்பலத்தால வீழ்த்திப்போட்டார்கள்.

“ஆமாம் தம்பி! நீங்க கட்டாயம் சுறுசுறுப்பா செயல்பட வேண்டும் சோம்பிப் போய்விட்டால், அரசியல் வாழ்வு கூம்பிப் போய் விடும். இன்றைய வாக்காளர்கள், வாளுக்குச் சமமானவர்கள், வெட்டியும் விடுவார்கள், நட்புடும் விடுவார்கள்! ஆகவே, உங்களை நீங்கள் அரசியல் உலகில் ஸ்திரப்படுத்த விரும்பினால் ...நீங்களும் உங்களது சோம்பலுற்றிருக்கும் சிந்தனைகளும் மாறத்தான் வேண்டும்.”

ஆலோசனை வழங்க வந்தவர்களும் வந்த பணி முடிந்ததென்றே விடை

பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

ஒரு பழைய திரைப்படமாக ஓடிய அந்த நாள் நினைவுகளில் இருந்து அவர் மீண்ட போது, நேரம் வைகறையைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்தது ! மனைவியைப் பார்த்தார்.

இன்னும் அந்த தேவதை நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்துக் கிடந்தது !

“இனி இவருக்கு இந்த ‘எம்.பி’ வேலையே வேண்டாம்” என்பதை அவளது சலைமற்ற வதனம் அவருக்கு கூறுவது போன்று அமைதியாக இருந்தது.

அவளைப் பார்த்த போது அவருக்கு கோபமும் வரவில்லை! தாபமும் வரவில்லை கோழிக்குலம் கூவியழைத்த அந்த வைகறைப் பொழுது , அவரது இமைகளை கண்களுடன் சொருகி வைத்தன!

“பட்...பட்...பட்...படார்” தொடர்ந்தாற் போல வெடிக்கின்ற பட்டாசு வெடிகளின் சத்தம் அவரை எச்சரிக்கைச் செய்ய, திடீரென விழித்தார்.

குணதிசையில் கதிரவன் குதித்து எழுந்து கொண்டிருந்தான். சூரியக்கதிர்கள் வெளிச்சத்தைக் கக்கிக்கொண்டிருந்தன.

தனது கணக்கில் பிழையோ? எனத் துணுக்குற்றவராகத் துடித்தெழுந்தார் எம்.பி. அப்துல் சத்தார்.

வானொலியினும் டி.வி.யினும் தேர்தல் முடிவுகள் தொடர்ந்து அறிவிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. அவருடைய தொகுதி முடிவுகள் இன்னும் அறிவிக்கப்படவில்லை .

அப்படியானால்? இந்தப் பட்டாசு வெடியொலி வேறொரு தொகுதியின் வெற்றிச் சமிக்கையா?

அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற அவரது உள்ளம் ஆமோதித்துக் கொண்டது ! அன்று மக்கள் சேவையிலும், மாவட்டச் செயற்பாடுகளிலும் 'பொய்யுறவு' கொண்டிருந்ததனால் இன்று மக்கள் பிரதிநிதிக்கு வெற்றியின் மீது 'ஐயுறவு' ஏற்பட்டதில் ஆச்சரியமில்லையே!

இதனால், வாக்குகள் எண்ணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையிலேயே எம்.பி வீட்டுக்குத் திரும்பி விட்டார். சில ஆதரவாளர்கள் மட்டும், முடிவைக் கண்டு வரும் முனைப்போடு கச்சேரியிலே தரித்துக் கொண்டனர்.

ஏக காலத்தில் ஊரில் மூலை முடுக்கெல்லாம் இருந்தெழுந்த பட்டாசு வெடிகளின் ஒலி இப்போது அவருடைய காதைப் பிளந்தது ! இதோ! இன்னுமோர் தேர்தல் முடிவு வானொலியும் டி.வி. யும் தொடர்ந்து கூறின.

திருமலை மாவட்டத்தில் போட்டியிட்ட அப்துல் சத்தார் அவர்களை முகமது முக்தார் ஒரேயொரு பெரும்பான்மை வாக்கினால் தோற்கடித்து திருகோண மலை மாவட்டத்தின் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார். தேர்தல் வரலாற்றிலேயே இதுவோர் ஆச்சரியமான வெற்றி யாகும்."

ஆமாம்! அது ஒரு வாக்கு ! ஒரே ஒரு வாக்கு ! என்றாலும் அந்த ஒரு வாக்கு கிடைத்தற்கரிய வெற்றியை அல்லவா கொண்டு வந்துள்ளது ?

இதே போல் வெறும் சைபர் என்றாலும் அது சாமானிய சைபர் அல்ல!

அதன் பக்கத்திலே ஒன்றென்னும் அந்த ஓரிலக்கம் வந்து ஒன்றிணைந்தால்.

சைபர் பத்தாகும். அதுவொரு வெறும் வட்டமான போதும் எண்களில் மிக இறுக்கமான எண். பெயர்தான் அதற்குப் பூஜ்ஜியமே தவிர. ஒன்றைப் பத்தாக்கும் பத்தை நூறாக்கும், ஆயிரமாக்கும், அப்படியே ஆயிரத்தை லட்சமாக்கும் சக்தி இந்த சைபருக்குத் தான் உள்ளது.

இந்த ஒன்றின், ஒரு சைபரின் பெறுமதியை, இன்றைக்காவது நமது மாஜி எம்.பி. விளங்கிக்கொண்டிருப்பாரா?

அன்றைய பொழுதுகளில் முகங்கொடுத்துப் பேசாது, முகங் கடுக்கப் பேசிய, மனங்கொடுத்துப் பேசாது, சினம் எடுத்துப் பேசிய, நேரமில்லை என்று தேதிகளைக் கூறிய, அணியில் நிற்பவர்களை அலட்சியப்படுத்திச் சுருங்கச் சொன்னால் எல்லாமே மறந்த முன்னால் எம்.பி அப்துல் சத்தார் மக்களின் தீர்ப்புக்கு மருண்டுபோய் நிற்கின்றார்.

“மக்கள் என் பக்கம்” அவர் அருந்திக் கொண்டிருந்த அந்த மனப்பால் இப்போது முழுமையாக நாறிப்போய்விட்டது!

புதுபலிபுத்தாய்

உனக்கென்னப்பா அப்படி அவசரம்? காசைச் செலவழித்து கோல் எடுக்காதே என்று நான் எத்தன தடவை சொல்லி இருக்கிறேன். தேவன்றா நாங்கதைப்பன். காசென்ன விளையுதா?" டெலிபோனில் கூடப் பத்மநாதன் தன் மனைவியுடன் பேசிக்கொள்ளும் முறையே இது தான்.

கைப்பிடித்த தாரத்துடன் பேசும் பாணியே மிகக் காரமாகத்தான் இருக்கும்!

ஏன் ஒரு மாதிரிக் கதைக்கிற! குரல் கரகரப்பாய்க் கெடக்குது. என்ன விஷயம்? அவள் தரிஷினி படிக்கப் போறாளா? வேறென்ன? குறுக்கு விசாரணை நடத்தும் வக்கீலின் தோரணையில் பத்மநாதன் கேட்டுக் கொண்டிருக்க...

மறுமுனையில் இருந்து அவரது சகதர்மினி பதில் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மூத்தவள் கடிதம் போட்டு இருந்தாள். அவள் அவுஸ்திரேலியாவுக்குச் சொகமாகப் போய்ச் சேர்ந்திட்டாளாம். உங்களுக்கு ஒரு தபால் போட்டதாக எழுதி இருந்தாள் ஆனால் அப்பா தான் நானு வரியிலாவது இன்னும் ஒரு பதில் எழுதலையாம் என்று கடிதத்தில அழுதிருந்தாள் அப்படி என்ன தான் வேலையோ? அவளுக்கு நானு வரியில ஒரு சிறு காகிதமாவது எழுத முடியாமல் போயிட்டோ?

சரி சரி எனக்கு நெறைய வேலை கிடக்கு. பேந்து நாங் கதைக்கிறன் நீ

டெலிபோன் எடுக்க வேண்டாம்.

காரியாலயத் தொலைபேசியில் காரியத்தை நிறைவேற்றுவதில் மிகச் சமர்த்தரான பத்மநாதனுக்கு நிகர் பத்மநாதனே.

'பெரியவர் வாற நேரமாயிட்டு' என்று தனக்குள்ளே கூறிக்கொண்டே ரிஸீவரை வைத்தார் பத்மநாதன்.

கல்யாணம் பண்ணியும் பிரமச்சாரியம் பூண்ட வாழ்க்கை! ஏனெனில் நீண்ட நாளாகக் கொழும்பிலே தான். மனைவியுடன் இரண்டு மகள்மாரும், அவளுடைய தங்கையுடைய வீட்டிலே தங்கி இருக்கின்றனர். மூத்த மகள் அண்மையில் தான் அவுஸ்ரேலியாவுக்குச் சென்று தன் துணையுடன் இணைந்து கொண்டாள்.

யுத்தம் அவர்களை வடபுலப்பக்கம் வரவேண்டாம், என்று தடுத்து நிறுத்தியதால் பத்மநாதனின் மனைவியும், மற்ற மகளும் கொழும்பிலேயே தொடர்ந்து தஞ்சமாக வேண்டிய நிலையேற்பட்டது.

இளையவள் கொழும்பில் இருந்த வண்ணம் அழகியற் கல்வி பயில்வதன் மூலம் தனது இளமைக்காலத்துக்கு இங்கிதம் ஊட்டிக் கொண்டிருந்தாள்!

பத்மநாதனின் மனைவியோ யுத்த அரக்கனின் கோரப் பிடியில் சிக்கிச் சிதறிப் போன வாழ்க்கையை நினைத்தவாறு தனது காலத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

பத்மநாதனின் துணைவியின் காலம் கொழும்பிலே கரைந்து கொண்டிருந்தது. அரசாங்கத்தால் அனுமதிக்கப்பட்ட அனைத்து லீவுகளும் மற்றவருக்குப் போல அவருக்குச் சொந்தமாக இருந்தன. இருந்து மென்ன? பத்மநாதன் லீவில் போகமாட்டார். அப்படிச் செல்லுவதாய் இருந்தால் அது அத்தி

பூத்தாப்போல என்பார்களே! அது போலத்தான், தன் மனைவியையும், மகளையும் பார்க்கச் செல்வார். வருடா வருடம் சுகயீன லீவுக்குரிய கொடுப்பனவு யாருக்கு கிடைக்காவிடாலும் அவருக்கு மட்டும் பூரணமாகக் கிடைக்கும். காசுக்கு மிகவும் மதிப்பளிக்கும் தன்மை மிகுந்ததினால் மனைவியோ, மகளோ அவருக்குப் பெரிதாகப்படவில்லை போலும். காசேதான் கடவுள்பா அந்தக் கொள்கை அவருக்குள்ளே பலமாக வேரூன்றி இருந்தது!

கிழக்குக் கரையோர நகரமான திருகோணமலைக்குப் பத்மநாதன் தொழிலின் நிமித்தம் வந்த பின்னர், வடபுலத்தில் போர் முரசு கொட்டும் வரை அவரது குடும்பம் யாழ் மண்ணிலேயே வாழ்ந்தது யாழ் குடாநாடு யுத்தப் பிரதேசமான பின்னர் அந்தப் பக்கம் தலை வைத்துக் கூடப் படுக்கவில்லை. கொழும்பிலே தங்கியிருக்கும் மனைவிக்கும் மகளுக்கும் மாதா மாதம் நிதி ஒதுக்கீடு செய்து வைத்தார் .

யுத்தம் அவரை வெகுவாகப் பாதித்திருந்தது. பத்திரிகையில் வெளிவரும் களச்சேதிகளைப் படிக்கும் போது மிகவும் வெறுப்புடன் விமர்சிப்பார். பேரினவாதிகளின் பெரும் செருக்கும், ஆளும் வர்க்கமும் நாங்களே என்ற ஆணவப்போக்குமே, இந்த ஈரினத்திற்கிடையே சண்டையை மூட்டியதென்று சலித்துக் கொள்வார்.

காரியாலய வாழ்வில் ஆறாவது தசாப்தத்தையும் பூரணப்படுத்திக் கொண்டு பிரியாவிடை கூறுவதற்கு இன்னும் ஏழு தினங்களே பாக்கியாக இருந்தன.

வாழ்வதற்கு ஊம்பது வயதென்ன? அறுபது வயதிலும் ஆசை வரலாம். அந்த வாழ்க்கைக்கு வீடு, மனைவி, மக்கள், பொருளாதாரம், சுதந்திரம், அமைதி, அன்பு, பாசம் அமைந்த அந்தக் 'குடும்பத் தோப்பு' குலையாமல் கலையாமல் இருக்க வேண்டு மல்லவா?

அறுபது வயதை அண்மிக்கும் இந்த வேளை ஓய்வு பெற்ற பின். தன் குடும்பத்துடன் ஒன்றி வாழ வேண்டிய இந்த நேரம் வீடுமில்லை! பொருளுமில்லை! உருமில்லை! ஆருமில்லை!

எல்லாமே இல்லை என்னும் வேதனைக்குள் ஆழ்ந்து விரகத்தியுற்ற பத்மநாதன். தனது அன்பு மனைவியைக் கொழும்பில் குடியிருக்க வைத்ததற்கு, இந்த விரகதியும் வேதனையுமே காரணமாம்.

பத்மநாதன் மிகக் கனதியான மதிப்பைக் காசுக்கு அளித்த போதும் மனைவிக்கு மாதாந்தம் குறைவிலாதபடி நிதி ஒதுக்கீட்டை நியாயமாய் செய்தே வந்தார். ஆனால், மனையாளைப் போய்க் கண்டு வருவதில் மட்டும் சிக்கனத்தைக் கையாண்டார். காரியாலயத் தொலைப்பேசி மூலம் மனைவியையும், மகளையும் கண்டு கொள்வார். அதுவும் ஒதுக்கப்பட்ட தினங்களில் மட்டும்! காலை ஆகாரம் அவரது தயாரிப்பே. அது அடுப்பொத்து வெட்டி. நறுக்கி, பாஹுற்றிச் சமைத்த பிரமாதமான சமையல் அல்லை. ஒரு கரண்டி நெஸ்டோமோல்ட், ஒரு கரண்டி மைலோ. இவை இரண்டும் கலந்து தயாரித்த நீராகாரமே பத்மநாதனின் காலைப் போசனம். மத்தியானம் வரை பச்சைத் தண்ணீர் இடையிலே ஒரு கப் டீ கூடக் கிடையாது மதிய உணவாக அவர் தங்கியிருக்கின்ற வீட்டில் இருந்து பெறுகின்ற காய்கறிச்சாதம், மதிய போசனத்திற்கு பின்னர் காரியாலயம் மூடும்வரை அதே தண்ணீர்! இவ்வாறு அவரது வாழ்க்கை காரியாலயத்திற்கும் கடமைக்குமிடையே ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

கடவுளே என்று மனிசருக்குச் ஜலதோஷம் கூட வந்தது கிடையாது. இந்தப் பத்திய வாழ்க்கையின் பலன் தானோ அது?

பிணியற்ற வாழ்க்கை என்றாலும் கனியற்ற மரம் போலத் தனியாக வாழ்ந்தென்ன இலாபம்? தனி மரம் தோப்பாகாது! மனைவி மக்களைப் பிரிந்து வாழ்வதும், பாதுகாப்பாகாது என்பதைப் பத்மநாதன் உணர்ந்து

கொள்ளாதவர் போல ஒதுங்கிக் கொண்டது, சுத்தமான மடத்தனமும் மொத்தமான சுயநலமும் என்று தான் கூறவேண்டும். ஒரு நாள் காரியாலயத்தில் ஒன்றாகப் பணிபுரியும் டொமினிக் கேட்டே விட்டான். 'ஏன் அண்ணே! இப்படி விரதம் இருந்து சாகப்போறீங்க? வயிற்றாற உண்ணவும் அழகாக உடுத்தவும் தான் உழைக்கிறோம். அதற்காக, நான் ஊதாரித்தனமாகச் செலவு செய்யச் சொல்லலை. அழகேசன் ஆனாலும் அளவறிந்து செலவு செய்' என்பதும் எனக்கு முன்னமே உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். இருந்தாலும் நல்லாச் சாப்பிடுங்க. நீங்க செத்துப் போயிட்டா ஆராரோ உங்கட உழைப்பை எல்லாம் அனுபவிப்பாங்க. நீங்க வயிற்றையும் வாயையும் கட்டியது தான் மிச்சம். இப்படி பட்டினி கிடந்து சாகாதீங்க"

மற்றவர்களிடம் குத்தலாகக் கதைப்பதிலேயே குதூகலம் காணும் அவருக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. டொமினிக் மீது எழுந்து கொண்ட வெறுப்படங்கிச் செல்லவில்லை. பதிலடி கொடுக்க வாய் துடித்தது.

ஆனால், அவரை முந்திக் கொண்டே அவன் மேலும் கூறினான் .

பெண்டாட்டி பிள்ளைகள் இனியாவது கூட்டிக் கொண்டுவந்து இங்கேயே வைத்துக் கொள்ளுங்க. மனிசி சமைச்சிப் போடுறதைச் சாப்பிட்டு சந்தோஷமாக இருக்கப்பாருங்க. ஒருவேளை உள்ளே போற மூச்சு வெளியே வராது நின்றிட்டா ஆரு உங்களைப் பார்க்கிறது. கடைசியில் நீங்க கண் மூடினா பின்ன அவங்களக் காணவா போறீங்க' டொமினிக்கின் கூற்று பத்மநாதனுக்குச் சூடுகிளப்பியது.

பத்மநாதன் ஆங்கிலத்தில் படபடத்தார். அவருடைய ஆக்ரோஷ ஆங்கிலம் டொமினிக்கை அவ்வளவு தூரம் பாதித்ததாகத் தெரியவில்லை. அவன் அவரை மேலும் சீண்டுவதற்கு விரும்பாத போதும் பத்மநாதன் அடுத்து தனது தாய் மொழியிலும் அவனைக் குத்திக் கிளறினார்.

அவர்களுக்கிடையே உண்டான வார்த்தைப் பரிமாற்றம், கைகலப்பாக மாறிவிடக்கூடாது என்னும் நன்னோக்கத்துடன் அகிலன் பத்மநாதனின் கரங்களைப் பற்றி, இழுத்து அவரை ஆசுவாசப்படுத்தினான்.

வழுமை போல் அன்றைய பரிதி கீழ்வானில் எழுந்தான. கிரணக் கரங்கள் அனைத்துத் திசைகளையும் தழுவின. புவி எங்கும் ஒளியிலே மின்னத் தொடங்கியது. இவ்வளவு நேரமாகியும் பத்மநாதனை இன்னும் காணவில்லை. அவருடைய காரியாலயக் கதிரை காலியாகக் கிடந்தது. கந்தோர்ச் சுவர்க்கடிக்காரத்தின் முட்கள் ஒன்பது மணியைத் தாண்டி ஓடி முடிந்த நிம்மதியுடன் அடுத்துப் பத்து மணியைப் பிடிப்பதற்கான பயணத்தை ஆரம்பித்திருந்தது.

கறார்போவழியான பத்மநாதனின் தாமதத்திற்குரிய காரணம் அப்போதைக்கு யாருக்கும் தெரியவில்லை. அவருடன் வாக்குவாதப்பட்டுக் கொண்டோர் வரிசையில் இப்போது கடைசியாக நின்றான் டொமினிக்.

ஈ இந்த மனிதனுக்கு இவ்வளவு வயது சென்றும் ஒரு பக்குவம் வரவில்லையே! அவருடைய விடாக்குணமும், வணங்கா முடித்தனமும் இன்னமும் விலகிப் போகவில்லையே. பாவம்! இருமகள்மாரையும் பெற்றெடுக்கும் வரை அந்த மனுஷி இந்தப் பிரகிருதியுடன் எப்படித்தான் வாழ்ந்தாளோ தெரியவில்லை?

டொமினிக்கும், காரியாலய நண்பர்களும் இவ்வாறு அனுத்துக் கொண்ட போதும் காரியாலய முற்றத்தில் ஓர் இளைஞன் வந்து நின்றான்.

அவனது வருகை பத்மநாதனின் தாமதத்திற்கான பதில் போலிருந்தது. வந்த இளைஞன் பேசினான்.

அங்கிள், நேற்று எங்கட அப்பாவுடன் பத்மநாதன் ஐயா பேசிக் கொண்டிருந்த போது, திடீரென நெஞ்சுவலி ஏற்பட்டு கஷ்டப்பட்டார் அவர் பட்டப்பாட்டைக்

கண்டு மிகவும் பயந்திட்டம். காலையில் ஆசுபத்திரிக்குச் சென்று பார்த்த போது.... கடவுளே அவருக்குச் சற்றுச் சுகங்கண்டிருந்தது இருந்தாலும்...?

இருந்தாலும் என்ன தம்பி இழக்கிறீங்க? அவரைப் பார்க்கப் பாவமாக் கிடக்குது ஆருமில்லாத அநாதையைப் போல கிடக்கிறார். ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர் கூட பக்கத்தில இருந்து பருக்கிவிட ஆருமில்லை. எட்டாம் வாட்டில் அவரை அட்டமிட் பண்ணிருக்காங்க'

காரியாலயச் சக ஊழியர்கள் அவரது கட்டிலைச் சுற்றி மௌனமாக நின்று கொண்டிருந்தனர். எல்லோர் வதனத்திலும் கவலை ரேகை படர்ந்திருந்தது

நேற்றைய நிகழ்வுகளை மறந்தபடி டொமினிக் அவருக்கருகில் நின்று கொண்டு 'அண்ணே பயப்படாதீங்க. கடவுள் உங்களைக் காப்பாற்றுவார்' என ஆறுதல் கூறினான். அவரது கண்ணும் கசிந்தன இனித்தான் நீங்க உங்கட மனைவி, மகளுடன் இணைந்து கொண்டு சந்தோஷமாக வாழப் போறீங்க இது வரைக்கும் நீங்க காசுமட்டும் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த கணவனாகத்தான் இருந்தீங்க. முதுமை வயசில தான் அண்ணே! கணவனும் மனைவியும் மிகவும் களிப்புடன் ஒருவருக்கொருவர் உற்ற துணையாக வாழ வேணும் என்று மேலும் உபதேசம் செய்யும் பாணியில் உரைத்தான் டொமினிக். தம்பி எனக்கு சாவு வந்தாலும் பரவாயில்லை, ஆனா, நான் மற்றவர்களுடன் மட்டுமல்ல எனது மனைவி, மகளுடன் கூட நடந்து கொண்ட முறையும், போக்கையும் நினைத்துப் பார்த்தால் மிகவும் வேதனையா இருக்கிறது. எனது அகங்காரமும் வணங்கா முடித்தனமும் எனக்கு நிறையப் பேரிடம் பகையையும், வெறுப்பையும் தான் சம்பாதித்து தந்திருக்கின்றன. 'அண்ணே போனது போகட்டும் நீங்க உங்களிட்ட உள்ள குறைகளையும் கண்டு கொண்டிங்க தானே. அவற்றிலே எது மனித குணம்? எது மனிதனுக்கு ஒவ்வாத குணம்? என்று தெரிந்து கொண்டிங்க தானே! நீங்க இனிப் புதுமனிதன்.கடவுள் உங்களைக் கட்டாயம் காப்பாற்றுவார்' டொமினிக் கின் பேச்சு அவரது நெஞ்சைத் தொட்டது. அவனை

ஆச்சரியத்துடனும் அவமான உணர்வுடனும் பார்த்தார் பத்மநாதன் .

தம்பி டொமினிக் ! நான் சில காலம் இந்த நிலத்திலே வாழ்ந்திட்டன். இனியும் எனக்கு இந்த மண் சொந்தமோ? இல்லையோ ? அது தெரியாது அதற்குள்ள நான் எனது மனைவியைச் சந்திக்க வேண்டும் . இந்த இலக்கத்துக்கு டெலிபோன் பண்ணி உடனடியா எனது மனைவியைப்பிறப்பட்டு வரச் செல்லப்பா! நான் சாகிறதிற்கு முன்னாடி'

'அப்படிச் சொல்லாதீங்க அண்ணே! நீங்க சாகமாட்டீங்க, ஏனென்றால் உங்கட ரிட்டயர்மெண்டுக்குப் பிறகும் நீங்க உங்கட மனைவி மக்களுடன் வாழ வேண்டிய பாக்கி வாழ்க்கை இன்னமும் இருக்கு' இறப்பையும் பிறப்பையும் கரத்திலே வைத்திருப்பவனைப் போல டொமினிக் கூறினான். 'அண்ணே அப்ப நாங்கள் வரட்டுமா?' எல்லோரும் விடைபெற்றுக் கொண்டனர்.

பத்மநாதன் தான் தனி மரமாகிவிட்ட தவிப்புடன் மனைவியின் வருகையை எதிர்பார்த்தவராக, அந்த மருத்துவ மனைக்கட்டிலில் சாய்ந்து கொள்கின்றார். சினமழிந்து, மனந் தெளிந்து 'புதுமனிதன்' ஆகிக்கொண்டது போன்ற பிரமை.

என்றாலும்? உலகமே தன்னை அந்நியப்படுத்தி விட்டது போன்ற உணர்வுகளால் சுற்றி வளைக்கப்பட்டார்.

நேற்று பத்மநாதன் அந்த மருத்துவமனைக்கு வரும் பொழுது, பக்கத்துக் கட்டிலில் கிடந்த அந்த நோயாளி இன்று பிணமாகி பத்மநாதனுக்கு தனது மனைவியையும் மகளையும் பார்த்துவிட வேண்டும் என்னும் துடிப்பு, இப்போது இரட்டிப்பாகியது ! அனைத்தையும் எண்ணிப் பார்த்த போது, இந்த உலக வாழ்வின் மாயைத் தோற்றமும், நிரந்தரமின்மையும் அவருக்கும் மரண பயத்தை ஊட்டியது .

தனித் தனியே பிறந்து, இருவர் இருவராய் இணைந்து இறுதியில்

தனித்தனியாகவே செல்லவிருக்கின்ற இந்த வாழ்வை. இதுவரை அவர் வாழ்ந்த வாழ்வின் தொகுப்பை இரை மீட்டிப் பாண்பதற்கு ஆஸ்பத்திரிக் கட்டில் அவருக்கு வாய்ப்பளித்தது .

காலம் யாருக்காகவும் காத்திருக்காது ஓடிக் கொண்டிருந்தது. இந்தக் காலவோட்டத்தில் சில மாத மைல்களும் கடந்து போய் விட்டன.

சினமழிந்து, மனந்தெளிந்து, சீறாகின்ற குணமொழிந்து 'புதுமனிதப் பொலிவு பெற்றுக் கொண்ட போதிலும், பத்மநாதனுக்கு மீண்டும் வந்த மரடைப்பு, 'சமாதானத்திற்கான யுத்தம் என்னும் போர்வையில் இனவொழிப்பை நடத்துகின்ற பூமியில், பேரவலங்களே தமிழ் மக்களின் வாழ்வாய்ப் போன பூமியின் நீதியும், நியாயமும் நேர்மையும் , செத்துப்போன இந்த ஈழத்துப் பூமியில், மேலும் வாழ்வது சிறப்பல்ல என்பதைப் போல . அந்த மரடைப்பு, அவருக்கு , அவர்களுடன் சேர்ந்து வாழ்வதற்கு அவகாசம் அளிக்கவில்லை!

அவ்வாறு சொல்லும்

நூல்கள்தந்திர

ஏ.எம்.எம்.அலி

பெண்ணாடும் பெரும்புகர்ச்சி

“என்ன புள்ளடா தம்பி பொறந்திரிச்சி” என ஆவலுடன் கேட்ட ஆமினாவுக்கு மகனின் பதில் மருட்சியைக் கொடுத்தது.

இதுவும் பொம்புள் புள்ளதானா? ஒன்னுக்கு மேலே ஒன்னாக மூனு”
வெறுப்புடன் ஆமினா முணுமுணுத்தாள்.

ஓர் ஆண் குழந்தை வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டிருக்கொண்டு இருந்த காதருக்கும் மூன்றாவது பிள்ளையும் பெண் குழந்தையாய் பிறந்ததால் கவலை தான். அதற்காகக் கவலைப்பட்டோ, வருத்தப்பட்டோ என்ன தான் பண்ண முடியும்.

இப்பவே தனது பெண் பிள்ளைகளைப் பற்றிய எதிர் காலச் சிந்தனை காதரைச் சுற்றி வளைத்தது.

காசு, கல்வீடு, நகைநட்டு இன்னும் பல சீவரிசை இப்பேர்ப்பட்ட ஆர்ப்பாட்ட ஆலாபனைகளுடன், தனது ஊர்த் திருமணங்கள் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலே நடந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. தனது பிள்ளைகளும் வளர்ந்து வயதுக்கு வரும் போது இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் சீதனப் பளுவை நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாது இருக்குமே! அந்தக் காலகட்டத்தில், வாலைப் பருவம் அடைந்து வதுவைக்குக் காத்திருக்கும் தனது பெண் மக்களைக் கரை சேர்க்கக் கூடிய திராணி தனக்கு வந்து சேர்ந்திடுமா? என்னும் பெருஞ் சிந்தனைக்குள்ளே அவன் சிக்குண்டு கிடந்த போது, “நானா, என்ன ஒரு மாதிரி இருக்கிறீங்க” என்ற கேள்வி மூலம் காதரின் சிந்தனையைக் கலைத்தாள் அவனது தாய்க்கை.

“என்னடா குடிமூழ்கிப் போனாப் போல இடிந்து போய் இருக்கிறாய், மூணு இல்லைடா அரை டஜன் பொம்புள் புள்ள பிறந்தாலும் நாங்க இருக்கிறோம், பயப்படாதே” தம்பிக்கு மூத்த அண்ணன் இப்பவே தலை கொடுக்க வந்தவனைப் போலப் பேசினான்.

ஆனாலும் ஆமினாவுக்கோ மூத்த மகனின் “தைரியமூட்டல்” தலை இடிக்குப் போட்டுக் கொண்ட தற்காலிக மாத்திரை போலத்தான் புலப்பட்டது காலப் போக்கிலே இந்த உறுதிமொழிகள் உறுதியை இழந்து போய் விடும் என்றோர் உணர்வு அவளுக்கு வருத்தத்தைக் கொடுத்ததில் வியப்பில்லை.

ஆமினாவின் மகன் தனக்கு மேலும் ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்துள்ளதாக வந்து சொன்ன போது, ஆமினா தீயை மிதித்தவள் போல நின்றதன் காரணமென்ன?

ஐந்து பெண் பிள்ளைகள் பெற்றால் அரசனும் ஆண்டியாவான் என்னும் கூற்று அவளுக்கு அச்சத்தை ஊட்டிய முதற் காரணமாக விருக்கலாம்

அடுத்து, தாம் பட்டேறிய “கல்யாணக் கவலைகளைத்” தனது பிள்ளைகளும் படக்கூடாது என்ற பாசத்தோடு இணைந்த காரணமாகவும் இருக்கலாம்.

வீடுகள் தோறும் விகாரசித்துக் கிடக்கின்ற வனிதைப் புட்பாங்கள் விடுகின்ற பெரு மூச்சுக்களின் வெப்பத்தைக் கண்டா? இனி, இந்தக் கன்னியர்க்குக் கல்யாணமே இல்லை என்ற அற்பத்தைக் கண்டா ஆமினா துணுக்குற்றாள்! தனது மகனின் பெண் குழந்தைகளைக் கணக்கிட்டாள்!

இந்த பிரசவத்திலாவது மகனுக்கு ஓராண்குழந்தை கிடைக்க வேண்டும்” இப்படியொருபலமான எதிர்பார்ப்புடன் இருந்தாள் ஆமினா. ஆமாம் எதிர் பார்ப்புக்கள் எல்லாமே பலித்து விடுமா? தனது எதிர் பார்ப்புக்களும் எண்ணங்களும் நிறைவேற வேண்டுமென மனிதன் விரும்புவது இயல்பு தான். எண்ணுவது நிறைவேறாத விடத்து அந்த இழப்பை, ஏமாற்றத்தைத் தாங்கி கொள்வது மனிதனுக்கு வேண்டிய இயல்பல்லவா?

ஆகவே, ஆணோ? பெண்ணோ? புல்லோ பூண்டோ? மரமோ? செடியோ? அனைத்தையும் படைத்துப் பரிபாலிக்கும் ஆற்றல் படைத்தவனோடு பொருதுவது எவ்வளவு மடமை?

பூஜ்ஜியமாகப் போய் விட்ட எதிர் பார்ப்பும், அந்தப் பெண் குழந்தை மீதும், அதன் தாய் மீதும் கொண்ட வெறுப்பின் கூர்ப்பும், ஆமினாவின் இதயத்தைக் கல்லாக்கி விட்டதா? இன்னும் அவள் ஏதும் அறியாதவள் போலத்தான் இருந்தாள்.

பக்கத்து வீட்டுக்காரி, தொடர்ச்சியாக நான்கு பெண் குழந்தைகள் பெற்றது கூட அந்த ஆமினாவுக்கு பெரும் பழிப்புக்குரிய சங்கதியாக இருந்தது. ஒரு நாள், அந்த அயல் வீட்டுக் காரியுடன் ஏற்பட்ட மோதலில், இந்தப் பெண் குழந்தை விவகாரத்தை கேவலப்படுத்திப் பேசினாள் ஆமினா.

“அதான் பார்த்தியா, பொட்ட நாய்களைப் பெத்து அடுக்கி வைச்சிருக்கா. இன்னாப் இன்னாப் பெத்துத் தள்ளு”

தானும் ஒரு பெண் என்பதை மறந்து, மிக அநாகரிகமாக அந்த அயல் வீட்டுப் பெண்ணுடன் ஆமினா அன்று சண்டையிட்டுக் கொண்டாள்.

“ம்மா என்ன தான் இருந்தாலும், நீங்க ஒரு தரம் என்ட வீட்டுக்கு வந்திட்டுப் போகவேணும், இல்லாட்டி அக்கம் பக்கம் எல்லாம் என்ன கதைக்கும்”

காதர் கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்க, அவள் போய்ப் பார்த்திருக்க வேண்டும். உறூம் இரண்டு வாரம் மூன்று வாரமாகி விட்டன. இன்னும் அவள் போகவே இல்லை. “பொறுவுற புள்ள எல்லாம், பொட்டச்சனியன் தான். செத்தாவது போச்சதா. இதுகளுக்கு எல்லாம் மாப்பிள்ளை எடுத்துப் பார்க்கணுமே”

கூறிக் கொண்ட வார்த்தைகள் மிகவும் கசப்புணர்வை காட்டிக் கொடுத்தது, மட்டுமில்லாமல், அவளுடைய வீட்டை ஒட்டினாற் போல அமைந்துள்ள அடுத்த வீட்டுக்கும் போய்ச் சேராமல் இருக்கும் என்பதில் என்ன தடைதான் இருக்கிறது.

“என்ன மட்டரகமான பேச்சு இவளுடைய கையிலே வாழ்வும் - சாவும் இருப்பதைப் போல் அல்லவா பேசுகிறாள்! அல்லாஹ்வை மறந்த கதை” என அடுத்த வீடுகளில் பேசிக் கொள்வது அவளுக்கு எங்கே தெரியும்? பெண் குழந்தை பிறந்ததும், குழி தோண்டிப் புதைத்து விடுகின்ற ஜாஹிலிய்யாக் காலத்து முரட்டுக் குணத்தை ஆமினா காட்டிக் கொண்டிருப்பது எவ்வளவு அர்த்த மற்ற சிந்தனை . பிறப்பும் -இறப்பும் எவன் கைவசம் உள்ளதோ, வாழ்வும் - தாழ்வும் எவன் கைவசம் உள்ளதோ அவனே அந்தப் பிரபஞ்ச நாயகனே அனைத்துக்கும் பொறுப்பு , என்பதில் நம்பிக்கையை இழந்து விட்டாளா?

ஆமினாவின் ஈமான் இவ்வளவு தூரம் ஈடாடிப் போய் விட்டதே! புனர்நிர்மாணஞ் செய்து புதுப்பிக்கப்பட வேண்டிய நிலைப்பாட்டிக்கு இவள் ஏன் வந்தாள்?

சீதனக் கொடுமை கொடுத்த சினந்தான் காரணமோ? ஏனெனில் அறியாமைக் காலம், பெண்ணை தூசிப் பொருளாகப் பார்த்தது! அதனால் குழி தோண்டிப் புதைத்தது! இந்தக் கலியுகக் காலம், பெண்ணை வணிகப் பொருளாகப் பார்க்கிறது !இதனால் திருமணச் சந்தையில் கொள்வனவு செய்யப்படாத குமரிகளாகவே எத்தனையோ ‘முதிர்க்கன்னிகள்’ முடங்கிப் போய்க் கிடக்கின்றனர்! பெண்ணாகப் பிறந்து, இவ்வாறு துன்பப்படுவதைவிட பிறக்காமல் இருப்பதே மேல் என்ற காரணமும் ஆமினாவுக்கு இம் மனோ நிலையைத் தோற்றுவித்திருக்கலாம்.

அவள் தன் இனத்தை அசிங்கமாகக் கருத வில்லை . ஆனால், அவ்வாறு கருதக்கூடிய சூழ் நிலையை இந்தச் சமூகமே உருவாக்குவதைக் கண்டு ,

அவள் கவலைப்பட்டாள். பெண்கள் பெருமைக்குரியவர்கள் என்பது பேச்சிலும் எழுத்திலும் மட்டும் தான் என்பதை நினைக்கும் போது அவளுக்கு தன் இனத்தின் மீதே வெறுப்பேற்படுகின்றது. ஒரு பெண் வயதுக்கு வந்து , திருமணத்தை நாடி நிற்கும் வேளை, அவள் வெறும் போதைப் பொருளாகவும் வணிகப் பொருளாகவும் மதிக்கப்பட்டும், விலை பேசப்பட்டும், இப்படியே மீண்டும் மீண்டும் பெண் பார்க்கப்பட்டும் இறுதியில் இழுத்தடிக்கப்பட்டும் ...அந்தப் பெண்கள் இப்படியே வதை செய்யப்படும் காட்சியைக் கண்டாள் ஆமினா!

இக்காரணத்தால், பெண்ணாகப் பிறப்பது பாவமே எனக் கருதுகிறாள் போலும்! அதனால் அவளுடைய பெண் மனத்தில் ஒரு பேரச்சம் ! ஏனென்றால் பெண்ணாகப் பிறந்து விட்ட தனது பேத்திகளின் எதிர் காலத்தை எண்ணிப் பார்க்கின்றாள். இன்னுமொரு இருபது இருபைத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், இந்தத் “திருமண விவகாரங்கள்” எப்படி இருக்குமோ? என அஞ்சுகின்றாள்.

இப்பவே கிட்டத்தட்ட நாலு தசாப்தங்களை எட்டிப் பிடிக்கின்ற எத்தனையோ செல்விகளின் “தலையெழுத்தை” எண்ணிப் பார்க்கிறாள். இவர்கள் பெண்ணாகப் பிறந்தது பாவமா? ஆரிடம் இந்த வினாவை எழுப்புவதும்? அதற்கு விடை காண்பதும்? அது அவளுக்கு முடியாதது போலிருந்ததால் ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள். ஆம்! அந்த முடிவு!

“பிள்ளைகளைப் பெற்றுத் தள்ளு! என்பதை விட, வேண்டிய மட்டும் குறைத்துக் கொள்ளு” என்பது தான். இந்தச் சித்தாந்தத்தைத் தழுவிச் சென்றால், ஏன் பெண்கள் நாலு மூன்று தசாப்தங்கள் கடக்கும் வரை செல்விகளாகக் கிடந்து சீரழிய வேண்டும்? மணமகனைத் தேடி மன்றாட வேண்டும்? சீதன்ச் சமையால் செம்மையாக அடிபட வேண்டும்?

இந்தச் சிந்தனையும் முடிவும் ஆமினாவுக்கு அன்றும் வந்தது! இன்றும் வந்தது! இதனை தனது பிள்ளைகள் மட்டத்திலும் செயல்படுத்தினால்

நல்லதென நம்புகிறாள். பிள்ளைகள் வளரும் அளவுக்கு பொருளாதாரம் வளரவில்லை .நிலபுலம் நீளவில்லை. வறுமை நீங்க வழியில்லை. பிள்ளைகளைப் பெற்று அடுக்குவதில் பலனில்லை என்பதை ஆமினா நன்கு உணர்ந்து கொண்டாள். ஆமினாவுக்குத் திருமணம் நடந்தேறிய காலத்தில் சீதனப் பேய் யாரையும் பிடித்திருக்கவில்லை. அதனால் தனது தாயும் தந்தையும் செத்துப் போகவில்லை! நூறு ரூபா, மாப்பிள்ளைக்குக் கைக்கூலியாகக் கொடுக்கப்பட்டது, அவளுக்கு நன்கு ஞாபகமிருக்கிறது! நிம்மதியான கல்யாணம்,

வாப்பாவும் உம்மாவும் நேத்திர நீர் வடிக்கவில்லை, நெஞ்சு துடிக்கவில்லை! ஆத்திரம் பெங்கி அலையவில்லை!

எவ்வளவு எளிமையான திருமணம்! இந்தக் கல்யாணம் போல். இன்றைக்கு எங்கையாவது நடக்கிறதா? பெண்ணைப் பெத்தவர்களைப், பிழிந்து எடுக்கும் திருமண மல்லவோ இன்று நடக்கிறது!.

அவளொரு தாயென்ற நிலைப்பாட்டில் இருந்து இந்தக் காலத்துத் திருமணங்களை நினைத்துப் பார்க்கும்போது, அவளது சர்வாங்கமும் அச்சத்தால் ஆடிப்போய் விடுகிறது .ஆண்டவனே!சீதனக் கொடுமையினால் அதனைக் கோருபவர்களின் கடுமையினால், எத்தனையோ வீடுகளில் முதிர்கனிச் செல்விகளாக, மூப்பின் எல்லையைத் தொட்டுக் கொண்டு, கனவுலகில் வாழ்கின்ற கன்னிகளின் வாழ்வு வீணாகிப் போவதைக் கண்டு வேதனைப்படுவோர் யார்? பெற்றோர் தாம்.

பெண்களாகப் பிறந்து ,மனைவி என்னும் அந்தஸ்தை அடைவதற்குத் திருமண பந்தத்தை எதிர்பார்த்திருக்கின்ற பாவாத்மாக்கள் பல, கலண்டர்த் திகதிகளை கரைத்துக் கொண்டிருப்பதை, ஆமினா போலும் தாய்மார்கள் எப்படித்தான் சகிப்பார்கள்?

அல்லற்படுகின்ற பெற்றோரையும் அச்சமூட்டுகின்ற சீதனத்தையும்

வாழவேண்டிய வயதில் இன்னமும் செல்விகளாகவே கிடந்து சீரழிவதையும் கண்டும் கேட்டும், தானும், தனது புதல்விகளின் திருமண விவகாரங்களில் படபுருந்தபளுவினைத் தூக்கிப் பரிதவித்த, அந்த நாள் ஞாபகங்களினாலும், ஆமினாவுக்கு இந்தத் தார்மீகக் கோபம் வந்ததோ? அந்தக் கோபத்தின் விளைவு தான் அவளது மனதை மலடாக்கியது போலும்!

அன்று, பொழில் நடுவண் புதுமராக அலர்ந்திருந்த ஆமினா, புதுமணப் பெண்ணாகி. அடுத்தடுத்து புலர்ந்து வந்த ஆண்டுகளில் மூன்று புதல்விகளையும், இரண்டு புதல்வர்களையும் ஈன்றெடுத்தாள். குடும்பப் பளுவோடு குழந்தைப் பளுவையும் சேர்த்து சுமக்கத் தொடங்கினாள். அந்தச் சூமை, வாழ்வுக்குச் சுவை சேர்த்ததோ? இல்லையோ? குடும்பப் பளுவெல்லாம் சுமக்கும் பட்டமகிஷியாக ஆக்கியது மட்டும் உண்மை! அத்தோடு, அவளை வாழ்வுச் சோலையில் இனிக்காய்க்காத பட்டமரமாக ஆக்கியதும் உண்மை!

ஆமினா ஐந்தாவது பிரசவத்திற்கு வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தாள். “பெற்றுத் தள்ளு என்பதை விட்டுக் கொள்ளு” என்ற முடிவை அவள், அன்று அவ்வளவு தூரம் எடுத்திராத போதும், ஐந்தாவது பிரசவத்தோடு அது நடந்து விட்டது! ஆமாம்! அவளால் இனித் தாய்மைப் பேற்றை அடைய முடியாது. அவள் ஐந்து குழந்தைகளுக்கு மட்டுமே தாய்! மேலும் பெற்றுத் தள்ளுவதை அவள் அன்றுடன் வெட்டித்தள்ளிக் கொண்டாள். ஆனால், ஆமினா ஈமான் அற்றவள் என்றோ இதயம் அற்றவள் என்றோ கூறிவிமுடியாது. சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும், அவளையும் அவ்வூர்ப் பெண்கள் கூறுவது போல “கொடலைப்பிரட்டிக்” கொள்ளச் செய்துவிட்டன!

பிள்ளைகளைப் பேணி வளர்த்து ஆளாக்க வசதி வாய்ப்பு இல்லாத போதும், அவர்களைப் பெற்று அடுக்குவதில் பிரயோசனமில்லை. அவ்வாறு பெற்றெடுத்துப் பிற்காலத்தில் அவர்களை அவர்களுக்கே சூமையாக வாழ விடுவதிலும் அர்த்தமில்லை. என ஆமினா எண்ணுவதிலும் அர்த்தமுண்டு.

ஆனால்...? குடும்பம் பெருத்து, கவலை வளர்ந்து, கஷ்டப்படுவதை விட, 'அளவோடு பெற்று வளமோடு வாழ்வோம்' என்னும் கொள்கை, கோட்பாடு ஆமினாவுக்குள் அப்போது அதிகமாக இருந்ததில்லை. இருந்திருந்தால் ஐந்து பிள்ளைகள் பெறும் வரை காத்திருந்திருப்பாளோ?

அன்றைய காலமும் சூழலும் அவளை ஐந்து வரை பெறுவதற்கு அனுமதித்து விட்டது! அதன் பின்னர் தான், அவள் அம்மாவாகும் தன்மையை இழந்தாள்.

தந்தை ஓர் இஸ்லாமியப் பழம்! நல்ல பெயர் எடுத்தவர். அந்த நல்லவருக்கு பிறந்த ஆமினா, விரும்பியோ விரும்பாமலோ "கொடலைப் புரட்டி"க் கொண்டது, காலங்கடந்து அவளுக்குள்ளே ஒருவித மனப் போராட்டத்தையும், உள்ளச்சத்தையும் ஏற்படுத்திவிட்டது. அதனால், இன்று அவள் பின்பற்றும் மதத்தின் வேதநூலான அல்குர் ஆன், அவளை நோக்கியே எச்சரிக்கை செய்வது போல "ஏ! ஈமான் கொண்ட விசுவாசிகளே! நீங்கள் வறுமைக்குப் பயந்து ஒரு போதும் உங்கள் சந்ததியை அழித்துக் கொள்ளாதீர்கள். உணவளிப்பதும் உங்களைப் பாதுகாப்பதும் நாமே! எனவே நீங்கள் உங்கள் புத்திர சந்தானங்களைப் பெருக்கி வாழ்நாட்கள்" என்று பறைசாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, ஆணோ? பெண்ணோ? எல்லோரையும் இறைவன் தான் படைக்கிறான். அவர்களுக்கு ஆகாரமளித்து, அவர்களைப் பாதுகாப்பதும், பரிபாலிப்பதும் அவனே.

எனவே, அந்த நித்திய நாயகனின் வலிமையை- வல்லபத்தை உணராது, மனம் போன போக்கில் நடந்து கொள்பவர்களுக்கு வேதவாக்குகளின் எச்சரிக்கை தெளிவாகும் போது, காலங் கடந்து விடுவது உண்மை தான். ஆமினாவுக்கும் அல்குர் ஆனின் இந்தக் கூற்று இப்போது பெரிதாக அச்சமூட்டத் தொடங்கிவிட்டது. பாவங்களுக்குள் மிகப் பெரியதான பாவமொன்றைச் செய்துவிட்ட மனப் போராட்டத்தில் ஆமினா கிடந்து மாளுகின்றாள்.

“மேலும், பெற்றுக் கொள்ளுவதை வெட்டித் தள்ளிக் கொண்ட” அந்தப் பழைய ஞாபகம் அடிக்கடி வந்து அவளை முட்டித்தள்ளும்போது அவளுக்குள்ளே விசாரம் வியாபிக்கிறது! அந்தப் பாவமான பழைய நிகழ்வினை நினைத்து நெஞ்சம் துடிக்கிறது! மறுமை பற்றிய நினைவு ஆமினாவுக்கு வரும் போது, “நான் அல்லாஹ்வின் கட்டளைக்குமாறு செய்து விட்டேனே என அஞ்சுகிறாள்.

நாட்கள் வாரங்களாகி, வாரங்கள் மாதங்களாகி, ஒன்றரை மாதம் ஓடி மறைந்து விட்டது! தனது மருமகள் மீதும், பேத்தி மீதும் ஆமினா கொண்டிருந்த வெறுப்புத் தீயும் மெல்ல மெல்ல அணைந்து விட்டது! ஆமினாவுக்கு இப்போது அவர்களைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் பிறந்து கொண்டது. அதனால், தனது பேத்திக்கு ஓரழகான சட்டையும் மருமகளுக்கு ஒரு சேலையும் வாங்கிக் கொண்டாள்.

கடந்து சென்ற அந்த ஒன்றரை மாதங்களுக்கு முன்னர், ஆமினா மட்டு மல்ல மலடு! அவளது மனமும் மலடாகிவிட்டது போல் தோன்றியது! என்ன இருந்தாலும் அவளும் ஒரு பெண்! அவளும் ஒரு தாய் அல்லவா? அவள் வறுமைக்குப் பயந்து தன்னை மலடாக்கிக் கொண்டபோதிலும் பெருமைக்குரிய “தாய்மை” என்னும் தகைமை பெற்றவள் அல்லவா?

மலருக்கு ஒப்பாகும் பெண்கள், ஆடவனின் மனதுக் கொப்பாகாது, ஆண்டாண்டாய் வது வைக்கு வரமிருக்கும் நிலைமையைக் கண்டு தான், ஆமினா வருந்தினாள்! பேத்தி பேத்தியாகப் பிறந்தே, பிற்காலத்தில் வரமிருக்கும் வரிசையிலே நின்று இவர்களும் தவமிருக்க வேண்டுமோ, என்னும் தவிப்போடு கூடிய தாயுள்ளந்தான் ஆமினாவுடையது!

“அல்லாஹ்வே! ஏழை எளியவர்களுக்கு ஏன் இப்படிப் பொம்புள்ளப் புள்ளுகள் அடுக்கடுக்காகக் கொடுத்து அவதிப்படுத்தி நாயனே! காசிக் காரனுக்கு ஒரு மாதிரியும், ஏழைக்கு இன்னொரு மாதிரியும் ஏன் அல்லாஹ் குடுக்கிறா? என்னப்

படைச்சுவனே! எங்கள் இப்படி ஏன் சோதிக்கிறா? ஆமினாவுக்கு மனம் மலடாக வில்லை என்பதை அவள் அல்லாஹ்விடம் வினா வடிவிலே தொடுத்த வார்த்தைகள் எடுத்துக் காட்டின.

“யா அல்லாஹ், வறுமையைக் காட்டி எங்கட ஈமான ஈடாடச் செய்திராதே!

அல்லாஹ். நாங் செய்த பாவத்தைப் பொறு யாறப்பு! என்ட புள்ள குட்டிகளுக்கும் பேத்திமார்களுக்கும் நல்ல வாழ்வ குடு றப்பு” மிகவும் நெருக்கமான பிரார்த்தனையுடன் தொழுகையை முடித்துக் கொண்டு ஆமினா வீட்டை விட்டு வெளியே வரவும் காதர் வாசலில் வந்து நிற்கவும் சரியாக இருந்தது. இன்றைக்குத் தனது பேத்தியைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் ஆவலும் அதிகரித்தன. புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமானாள் ஆமினா. “ம்மா எங்க போறதுக்கு வெளிக்கிடுறீங்க”? காதர் கேட்டான் .

“ஒன்ட ஊட்டுக்குத்தான்” என்றாள் ஆமினா “என்னத்துக்கு? மருமகளையும் பேத்தியையும் பார்க்கவா? அல்லது மையத்தைப் பார்க்கவா?”

கடைசி வார்த்தையை கேட்டதும் ஆமினா ஆடிப் போய் விட்டாள்! “என்னடா செஹ்”?

“ஊட்டே போய் ஆரைப் பார்க்கப் போறீங்க? மாமிடும், மனுஷியும் ஒங்கட பேத்திய ஏத்திக் கொண்டு ஆசுப்பத்திரிக்கு போறாங்க. புள்ளக்கித்தல நிக்குதில்ல! வெட்டி வாங்குது” கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு காதரும் மருத்துவ மனைக்கு ஓடினான். ஆமினாவுக்கு ஒன்றும் ஓடவில்லை. இருகரங்களையும் ஏந்தி “யா அல்லாஹ், என்ட பேத்தியைக் காப்பாத்தித் தந்திடு, யாறப்பே, அவளுக்கு ஆயுள்ப் போட்டுத் தந்திடு, அந்தப் பச்சக் கொழுந்தயின் உசிரைப் பறிச்சிடாத நாயகனே” என்று கெஞ்சிய பிரார்த்தித்தாள்.

“சனியன் செத்தாவது போனிச்சா” என்று சொல்லிய நாவு இன்றைக்கு இந்தப்

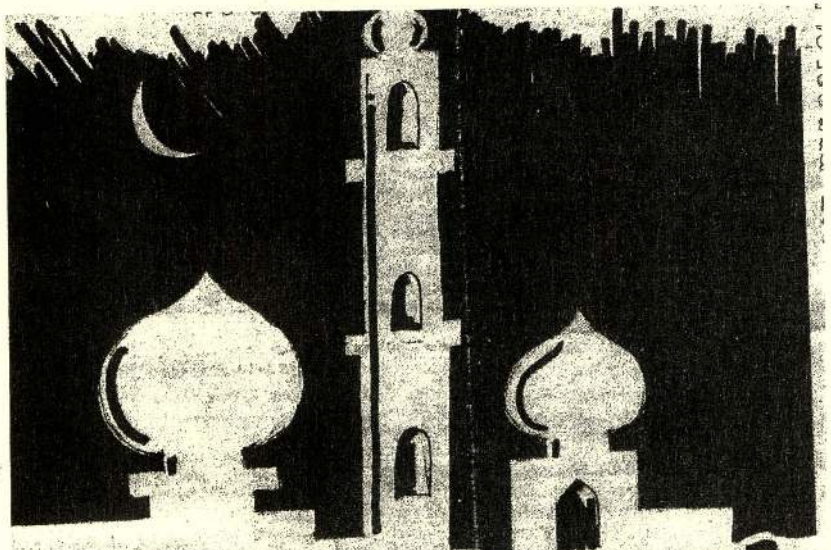
பாலகிக்காக இறைஞ்சி நின்றது. இதயம் இராங்கிக் கேட்டது என்ன தான் வறுமை சிறுமையிலே உள்ளம் அடிபட்டு நொந்தாலும் தாயுள்ளம் என்பது அன்பு பொங்குகிற சமுத்திரம் அல்லவா?

காக்கைக்குத் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு அல்லவோ! பெண் குழந்தை என்றாலும் ஓர் அன்புத் தாய்க்கு அக் குழந்தையும் பொன் குழந்தை தானே! ஆம்! அந்தப் பெண் குழந்தையை தனது அன்புப் பேத்தியை அள்ளி அணைத்து முத்தமிடும் ஆர்வம் இப்போது எழுந்து நின்றது, ஆமினாப் பாட்டியின் உள்ளம் என்னவெல்லாமோ எண்ணிக் கலங்கியது.

உடனே மருத்துவ மனைக்குச் செல்வதற்காக ஆமினா கடுகிடு வென்று வெளிக்கிட்டாள். ஆனால்....? அவளுக்கு அங்கே செல்ல வேண்டிய அவசியமே இருக்கவில்லை! அதற்கிடையில்,

ஆசுப்பத்திரியை நோக்கிச் சென்ற ஆட்டோ காதரின் வீட்டை நோக்கித் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தது. இன்னுமொரு இருபது வருடங்களின் பின்னர், தனது மணாளனைத் தேடி, நாள் தோறும் தவமிருக்க வேண்டியதருணி, அந்தத் தவமே தனக்குத் தேவையில்லை என்பதைப் போல இந்தச் சீர்கெட்ட உலகத்தை விட்டுச் சின்ன வயதிலேயே சென்றுவிட்டாள்.

அந்தோ! பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் இடைப்பட்ட இந்த விசித்திர வாழ்க்கையின் வேதனையைச் சுமந்த வண்ணம் தனது மருமகளின் வீட்டை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தாள் ஆமினா.

நீர்மைக்கு இடமது?

குழு-ஆராமகன்

தேர்வுக்கு இடமே?

அந்தச் சின்ன அசோக மரங்கள், நீண்டு வளர்ந்து, பள்ளிவாசலின் மினாராவைத் தொட்டுவிடும் அளவுக்கு உயர்ந்து விட்டன.

அப் பள்ளி வாசலின் முற்றத்திலே நிரையாக நடப்பட்டுச் சின்னதுகளாய் இருந்த அம் மரங்களுக்குத் தண்ணீர் உற்றி வளர்த்து மினாராவைப் போல உயர்த்தி விட்ட அந்த இறை இல்லத்தைப் பயபக்தியுடன் பராமரித்து வந்த - ஐந்து வேளையும் தப்பாது, “பாங்கு” சொல்லித் தொழுகைக்கு விரைந்து வாருங்கள் என்று கூவி அழைத்தெடுத்த முஅத்தீன் பிழாவின் கணிக் குரல் நாலைந்து நாட்களாகக் கேட்கவில்லை.

நான் அந்தப் பள்ளிக்குத் தொழச் செல்லும் போதெல்லாம் அப்பள்ளி கூட்டிப் பெருக்கி மிகக் கச்சிதமாய்ப் பளபளப்புடன் இருப்பதைக் காண்பேன். அதிகாலை நானு மணிக்கே துயில் விட்டெழுந்து பரந்து கிடக்கும் முற்றத்தைக் கூட்டிப் பெருக்கி மலசை கூடத்திலுள்ள தொட்டிக்குள் நீர் நிரப்பிப் பள்ளிவாசலின் அகம், புறம் அனைத்தையும் தூய்மைப்படுத்தி....

இப்படி இந்த இறை இல்லத்துடன் ஒன்றிப் போன முஅத்தீன் பிழாவுக்கு என்ன நடந்தது? ஏன் அவரது இனிய குரலின் நாதம் எழவில்லை.

அவர் அந்த முஅத்தீன் பதவியை ஏற்றுப் பதினைந்து வருடங்கள் ஓடி விட்டன. இற்றை வரை எந்தப் பழுதுமில்லாது தனது பணியைச் செவ்வனே செய்து வந்தவர் தான் பிழால்.

ஆனால், திடீரென அவரது கணிக் குரல் ஒலிக்காது அடங்கிப் போனதற்கான

காரணத்தை என்னால் ஊக்கிக்க முடியவில்லை. வாயடங்குப் போனதற்கு நோய் காரணமாய் இருக்குமோ? அல்லது பிடரியில் குந்திக் கொண்டிருக்கும் மரணத்தின் பிடியில் சிக்கண்டு விட்டாரோ? என்றெல்லாம் மனம் கேட்டுக் கொண்டது.

அப்படித்தான் இருந்தாலும் இந்த வட்டாரத்தில் குடியிருக்கும் எனக்குத் தெரியாமலா போய் விட்டது? பள்ளிவாசல் முற்றத்திலே அசோக் விருட்சங்கள், உதிர்ந்திருந்த இலைகள் எங்கும் பரவிக் கிடந்தன. நாலைந்து நாட்களாக முற்றம் பெருக்கப்பட வில்லை என்பதை அவை காட்டிக் கொடுத்தன! மலசை கூடத் தொட்டிகளிலும் தண்ணீர் கண்டுங்காணாமலும் வற்றிய போய்க் கிடந்தது. முஅத்தீன் பிழாலின் அப்பிரசன்னத்தின் பிரதான அடையாளங் களாக இவை என் பார்வைக்குத் தென்பட்டன. ஸீபஹீத் தொழுகை முதல் இஷாவரை பள்ளிவாசலின் சேவைக்கென்றே தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருந்த பிழாலின் இனிய குரல் மூலம் பிறந்து வந்த பாங்கோசை இடை நிறுத்தப்பட்டமைக்கான காரணம் யாதென அறிந்து கொள்ள எனதுள்ளம் அவாவிக்கொண்டு நின்றது.

“அல்லாஹ் அக்பர் அல்லாஹ் அக்பர் அல்லாஹ் அக்பர்” அன்றைய ஞகந்த தொழுகைக்கான அதான் கேட்கிறது. அது புதிய முஅத்தீனின் குரலா? இல்லை ஒரு சின்னக் குரலோசை, ஒரு பையனுடையது போல, பள்ளி வாசலுக்குள் நுழைகின்றேன். ஒரு பையன் தான் பாங்கு செல்லிக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் அந்த இறை இல்லத்தூடன் இணைந்தாற் போல அமைந்திருக்கும் மதரஸா மாணவன் .

“டிபுட்டி முஅத்தீனா இவன் ? இன்றேல் இவன் தான் இனி முழு டிபுட்டியையும் பராமெடுக்கப் போகின்றானா?” என என்னை நானே கேட்டுக் கொண்டேன்.

தொழுது முடித்து விட்டு வெளியே வருகிறேன். கானல் நீரலைகள் கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் வரை எழுந்தடிக்கின்றன . சித்திரை மாதப் புழுக்கம் மேனியைச் சிமிண்டத் தொடங்கி விட்டது.

காற்றடங்கி நிர்ச்சலனமாய் ஒரு சிறு இலை கூட ஆடாது அசையாது கிடந்தது ஊர்! நெற்றி ஓடையால் வியர்வை நீர் ஓடச் செய்யும் கடினமான கோடையால் ஊர் ஆவூர் வென்று கொண்டிருந்தது . கோடைக்கால உபாதைகளின் உற்பத்தி எந்தானமாக, அந்தப் பிராந்தியமே மாறிக் கொண்டது!

நீண்ட காலமாக அந்நாற் சந்தியின் ஒரு பக்க மூலையில் நின்று நிழல் பரப்பிக் கொண்டிருக்கும் வேப்ப மரமொன்று இந்த வேகார வெய்யினுக்கு ஒதுங்கு வதற்காகவே வளர்ந்தது போலத் தண்ணிழலைத் தந்து கொண்டு நிற்கின்றது. அந்தச் சிறிய நிழலுக்குள்ளே என்னையும் கொஞ்சம் நிறுத்திக் கொள்ளும் பொருட்டு நான் அங்கே நுழைகிறேன்.

அங்கே மூஅத்தின் பிழால், ஒரு சாக்குக் கோணி விரித்து அதன் மீது நிலக் கடலையைக் குவித்து, பக்கத்தில் ஒரு சுண்டு கிடக்க இன்னொரு சாக்கின் மீது பிழால் அமர்ந்திருக்கிறார்.

இந்தப் புதிய வியாபாரம் அவரின் குரல் ஒலிக்காமைக்கான காரணத்தைக் கொஞ்சம் புரிய வைத்தது . நான் அவரை அண்பித்தேன் .என்னைக் கண்டதும் புன்னகைத்தார் . பரஸ்பரம் எலாத்தைப் பரிமாறிக் கொண்டோம்.

ஆம், பத்துப் பதினைந்து வருடங்களாகத் தொடர்ந்து இனிய பாங்கோசையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த “அலைவரிசையை” அவர்கள் மூடிவிட்டார்கள் ஏன் மூடினார்கள் ?

எனது வேண்டுகலின் பேரில் முஅத்தின் பணிக்கு அவர்கள் கல்தா கொடுத்த காரணத்தை அவர் கூறத் தொடங்கினார்.

“பதினைஞ்சி வருஷத்துக்கு மொதல்லை இந்தப் பள்ளி இப்ப போல பெரிய கட்டிடம் இல்லை தம்பீ , ஒரு சின்னப் பள்ளி தான். என்டமனிசிற வாப்பா தான் மோதினாக இருந்தார்.

அவர், திடீரென்று மாரடைப்பு வந்து மெளத்தாய் போன பொறவு இந்தப் பள்ளி

நிர்வாகம் என்னை வந்து மோதினாக இருக்கச் சொன்னாங்க. நானும் சம்மதிச்சேன். இந்தப் பள்ளிக்கு நான் மோதினாக வந்து கூடப் பத்து வருஷத்துக்கு மேலாப் போச்சு தம்பி.

“சற்று மெளனித்து விட்டு மேலே தொடர்ந்தார். “என்ற வீட்ட விட இந்தப் பள்ளியை எவ்வளவு பத்திரமாய்ப் பாத்திரிக்கேன். என்ட பாதி வாழ்க்க இந்தப் பள்ளியோடேயே கழிஞ்சி போச்சி. அப்படி இருந்தும் தம்பி. எனக்கு இது வரைக்கும் ஆயிரத்தி ஐநூறு ரூபாய் தான் சம்பளம் தந்தாங்க.

அல்லாஹ்வே போதுமானவன் என்று திருந்திப் பட்டுக் கொண்டு, அல்லாஹ்டு பள்ளியிலே எனக்குத் தந்த மோதீன் வேலையை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு சிறப்பாய்ச் செய்யலாமோ? அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு சிறப்பாய் செஞ்சி வந்தேன்.

“இருந்தும் பாருங்க தம்பீ பொய் களவு புரட்டு இல்லாத பாவத்துக்கு அஞ்சி நடந்த எனக்கி நிகழ்ந்துள்ள கதியைப் பாருங்க” பெருமூச்சோடு அவரது மனவேதனை இவ்வாறு வார்த்தைகளாக வெளியேறி வந்தன.

“ஆமாம், உங்களை அவங்க இந்த மோதீன் வேலையில் இருந்து நிப்பாட்ட எதாவது காரணம் இருக்க வேண்டுமே! அப்படி என்ன தான் தவறு செய்தீங்க?” நான் கேட்டு வைத்தேன் .

“தம்பீ நான் அப்படி என்ன தவறு செய்து போட்டேன் என்றே எனக்கி விளங்கவில்லை, என்மீது இவ்வளவு காலமாகக் காணாத எந்தக் குறையை இப்ப கண்டாங்களோ என்றும் தெரியுதலை. ஆயிரத்தி ஐநூறு ரூபாய்க்கு இந்தப் பள்ளியிலே பாங்கு சொல்லும் புனிதப்பணி செய்து வந்த எனக்கி கிடைத்திருக்கும் சன்மானமா தம்பீ இது?

கண்ணீரின் வடிவில், அவரது கவலையும் வேதனையும் வெளிவர முயன்றன. ஆனால், அதனைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு மீதியை மிகவும் ரோஷமுடன் முன் வைத்தார்.

தம்பி! நாற்பது, ஐம்பது வருஷங்களாக இந்தப் பள்ளியிலே கந்தாரி வைபவம் ஒன்று நடந்து வாறது உங்களுக்குத் தெரியாமல் இல்லை. வருஷா வருஷம் நடக்கிற இந்த கந்தாரி நாளிலே லட்சக்கணக்கில் வருமானம் வந்து சேருது!

“கந்தாரி வைபவம் நடக்கிற நாள் அன்று சோத்துப் பார்சல் விற்கிறாங்க. கந்தாரித் தேவைக்கெண்டு காட்டுக்குப் போய்த் தறித்து வந்த கம்பு, கதியால், வெட்டிக் கொண்டு வந்த விற்றகு, என்றெல்லாம் விற்கிறாங்க. அத்துடன் கந்தாரி நடக்கிற போது காணிக்கையாகக் கிடைக்கிற ஆடு, கோழி, உப்பு, சீனி, முட்டை, மிளகு இப்படி ஒரு விற்பனை! நன்கொடை என்றும், உண்டியல் என்றும் அது வேறு. மொத்தத்தில் எவ்வளவோ விற்பனை. இப்படி எவ்வளவோ வருமானம்! இதெல்லாம் ஆர் தம்பி கேட்கிறாங்க?

“அப்படி என்டா இதுக்குள்ளே நிறைய ஊழலும் கையாடலும் இருக்குதெண்டு சொல்லவாரீங்க அப்படித்தானே” என்றேன் நான்

“பின்ன, தேன் தொட்டவன் நக்காம இருப்பானா தம்பி ?” அவரும் சமயத்திற்கேற்ற பதிலைத் தந்த திருப்தியோடு மேலும் தொடர்ந்தார்.

வருஷா வருஷம் கந்தாரியை நடத்துறாங்க .நடத்தி எவ்வளவோ காலத்துக்குப் பொறவு ஆனசெலவு போன செலவு, அந்தச்செலவு, இந்தச்செலவு எண்டு துண்டு எழுதித் தொங்கவிடுறாங்க. ஆனால், “ தொங்கி நிற்கும்” கணக்குக் கேட்க மட்டும் ஆருமில்லை. கையுடும் கணக்கும் சரியென்று பட்டியல் போட்டு காட்டுறாங்க. இதெல்லாம் நான் தட்டிக்கேட்டேனா தம்பி! என்னால் தட்டிக் கேட்கவும் தான் முடியுமா?”

“அப்போ கிணத்துக்குள்ளே கிடக்கிற தவளை தண்ணியைக் குடிச்சதை யார் கண்டார்? குடியாததை ஆர் கண்டார்? என்று சொல்றீங்க! அப்படித் தானே” என்றேன்.

“ஓம் தம்பி! சரியாச் சொன்னீங்க ! அது உண்மை தான்” என்றார் ஒரு நயப்போடு.

“அப்ப நீங்களும் தானே இந்தக் கிணத்துக்குள்ளே கிடந்தீங்க” என்றொரு போடு போட்டேன். “நான் எங்க கிடந்தேன்? உங்கட பார்வைக்கு நானும் இந்த கிணற்றுக்குள்ளே கிடந்ததாகத் தோணும். ஆனா, நான் எனக்குரிய மோதீன் பணியோடு வெளியிலே நின்று கொண்டேன்.

“தம்பி அதோட இந்தப் பள்ளியிலே உள்ள உணவுத்தட்டு (சகன்), கிடாரம் இதெல்லாம் கலியாணம், மௌத்து, கத்தவீடு என்று வாடகைக்கு கொடுத்தும் வருமானம் கிடைக்கிறது. இப்படி கிடைக்கிற காசுக்கு எல்லாம் என்ன நடக்குதோ? அல்லாஹ் தான் அறிவான்” “பத்து வருஷத்திற்கு மேலா மோதீனாக இருக்கிறேன். ஆனால், எனக்கு மட்டும் ஆயிரத்தி ஐந்நூறு ரூபாய்க்கு மேலே ஒரு சதம் கூட இன்று வரைக்கும் கூடல் கல்லிலே நான் உரிக் கிறாப்போல மிகவும் கஷ்டமான வாழ்க்கை! சம்பளத்தைக் கொஞ்சமாவது அதிகரித்துக் கொடுப்போம் என்று ஒரு நாளையாவது இந்த நிர்வாகம் நினைச்சிருக்காது தம்பி!” அவரது வார்த்தைகள் மிகவும் வேதனையோடு வெளிவந்தன.

“அப்படியானால் நீங்க ஏன் கூட்டித்தரும் படி கேட்கல்ல” நான் இடைமறித்தேன். “கைப்புண்ணுக்குக் கண்ணாடி தேவையா தம்பி? இந்த ஏழை மோதீனுக்கு எந்த மூலைக்குக் காணும் இந்த ஆயிரத்தி ஐந்நூறு ரூபா என்பதை நான் சொல்லியா தெரிய வேண்டும்? இருந்தாலும்

கேட்டேன்! தம்பி கேட்டேன்! மோதீன் என்ற ரீதியில் கந்தாரிப் பாவனைக்கான தட்டு முட்டுச் சாமான்களை ஒரு அறையில் போட்டுப் பூட்டிப் பராமரிப்பதும் அவற்றை வீடுகளில் நடக்கும் வைபவங்களுக்கு வந்து கேட்கின்ற போது வாடகைக்கு விடுவதும் என்ட பொறுப்புத் தான் .

ஆனால், எனக்கு அந்த வாடகை வசூலில் இருந்து ஒரு ஐந்த பத்துக் கிடைப்பது கூட முயல் கொம்பு. ஆதலால் ஒரு நாள் கேட்டேன். இந்த நாளையில ஆயிரத்தி ஐந்நூறு ரூபா என்னத்துக்குக் காணும்? ஒரு ஐந்நூறு ரூபா அதிகரித்துத் தாங்க .

மிச்சம் கஷ்டமாக இருக்கு என்று கேட்டேன் தம்பீ.

எனது கேள்விக்குப் பணவுதவியாகப் பதில் கிடைக்கவே இல்லை” பணவுதவியாக உங்களுக்குப் பதில் கிடைக்காத காரணத்தால் நீங்களாகவே இந்த மோதீன் பணியை விட்டிட்டு வந்தீங்களா? என்றொரு கேள்வியை நான் தூக்கிப் போட்டேன்.

“இல்லை தம்பீ! என்னைப் போன்ற ஏழைகளுக்கு அந்த ஆயிரத்து ஶ்ரீநூறு ரூபாவும் கூடப் பெரிய தொகை தான். அப்படி இருக்கக்க எப்படி தம்பீ நானாக அந்தப் பணியை விட்டெறிந்து விட்டு வாறது?” அவரது பதில் வினயமாக வெளிவந்தது.

மேலும் அவரே பேசினார் . “நான் ஒரு பழைய மோதீன், அத்துடன் வல்ல அல்லாஹ்வின் திருப் பெயரைச் சொல்லித் தொழுகைக்கு அழைக்கும் இப்புனித வேலை எனக்குப் பிடித்திருந்தது . பள்ளியோடு ஶக்கியமாகி எனது பணியைச் செய்வதில் பரமதிருப்தி கண்டேன். அதனால் இத்தாய பணியை இழக்க நான் விரும்பவே இல்லை.

அத்தோடு, தம்பீ! இந்தப் பள்ளியிலே நடக்கிற “காட்டுத்தர்பார்” என்று சொல்லு வாங்களே அந்த வகையான போக்கும், நீதி நியாயங்களைத் தமது வாசிக்காகவே வைத்துக் கொள்கிற போக்கும் வாக்கும் எனக்குத் தெரியாமலும் இல்லை. இதனைத் தட்டிக் கேட்கும் தகமை என்னிடம் இருக்கவும் இல்லை. அதனாலே கண்ணிருந்தும் குருடனைப்போல வாயிருந்தும் ஊமையைப் போல நான் இருந்து கொண்டேன்.

அப்படி ஏதாவது ஒரு வார்த்தையேனும் நான் முரண்பாடாகப் பேசி இருந்தாலே போதும், நான் எப்போதே தூக்கி எறியப்பட்டிருப்பேன். தம்பீ! நீங்க இப்ப கேட்கிறீங்க என்பதற்காகவும், இனிமேல் ஒளித்துப் பேசுவதில் எந்த லாபமும் இல்லை என்பதற்காகவும், இத்தனையும் செல்ல வேண்டிய தாயிட்டு” என்று நிறுத்திக் கொண்டே பெருமூச் சொன்றை ஏறித்தார் மாஜி முஅத்தீன் பிழால்

“கடைசியாக உங்களுக்கு என்ன தான் நடந்தது ?” என்று அவரை அனுதாபத்துடன் பார்த்துக் கேட்டேன்.

இப்ப நீங்க நேரில பார்த்திருந்தானே இருக்கிறீங்க எனக்கி என்ன நடந்திருச்சி என்று இந்த வேப்ப மரத்துக்கு கீழே எனது புதிய வேலையின் ஆரம்பத்திற்கான முன்னுரையை அவங்க எழுதிட்டாங்க.

வாடகை வசூலில் நான் கைவைப்பதாக என் மீது பொய் வைத்து, கிடாரம் சகன் வாடகைக்கு விடும் பணியை என்னிடம் இருந்து முதலில் பறிச்சாங்க.....

அதன் பின்னர் எனது மோதீன் பணியையாவது தொடரலாம் என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்த போது தான் எனது கைக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது தம்பீ! கடிதத்தைப் பார்த்துப் பதறிப்போனேன் . என் நெஞ்சு கொதித்தது!” “எங்கே அந்தக் கடிதம் இப்ப வைச்சிருக்கீங்களா?”

“ஓம்! வைச்சிருக்கேன் இந்தாங்க படிச்சிப் பாருங்க” கடிதத்தை நீட்டினார்! முஅத்தீனாரின் கவனத்திற்கு!

நீங்கள் கொஞ்ச நாளாக உங்கள் மூப்புக்கு நடக்கத் தொடங்கி விட்டீங்கள் . கிடார வசூல் பணத்தில் கண்டும் காணாமல் கிள்ளுவதாகவும் கேள்விப்பட்டோம். பொய் களவு இல்லாது நடக்கும் தன்மையும் தேய்ந்து விட்டதாகத் தென்படுகின்றது. நாங்கள் எதிர் பார்த்த பவித்திரமும் நேர்மையும் கடமையும் கண்ணியமும் வரவர உங்களிடம் இருந்து குறைந்து கொண்டே வருவதைக் காண்கின்றோம்.

ஆதலால், தொடர்ந்தும் உங்களை முஅத்தீனாக இப் பள்ளியில் வைத்துக் கொள்ள நாம் விரும்பவில்லை.

நாங்கள் புதியதொரு முஅத்தீனை நியமிக்க உத்தேசித் துள்ளோம். ஆகவே நாளை பிறக்கும் முதலாம் திகதியுடன் இப்பணியில் இருந்து விலகிக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொள்கின்றோம்.

இவ்வண்ணம் பள்ளி நிர்வாகம்.

பார்த்தீர்களா தம்பி நேர்மை, நியாயம், பொய், களவு பற்றிப் பேசுற ஆட்களைப் பார்த்தீர்களா? பள்ளிச் சொத்தைப் பகற் கொள்ளை அடிக்கிற வேஷதாரிகள் நேர்மை ஒரு கிலோ என்ன விலை என்று விலை பேசும் இவங்களா தம்பி! நேர்மை நியாயத்தைப் பற்றிப் பேசுறாங்க? மேலே இருந்து ஒருவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கக்கிறான் . அசலும் நகலும் அவனுக்குத் தெரியும் தம்பி ! சூடேறிய சொற்கள் அவரது நாவைச் சுட்டுக் கொண்டு வெளியேறி வந்தன.

“என் மீது வீண் பொய்யைச் சுமத்தி என்னை இந்தப் பள்ளியில் இருந்து தூக்கி எறியக் காரணம் அவங்கட நிகழ்கால எதிர்கால காட்டுத்தர் பாருக்கே நான் தடையாக இருப்பேன் என்ற எண்ணம் எண்டு தான் நினைக்கிறேன் . எப்படியோ என்னைத் தூக்கி எறிஞ்சிட்டாங்க பத்து வருஷத்துக்கு மேலாகத் தொழுகைக்கு அழைத்தெடுக்கும் புனிதப் பணியைச் செய்து வந்த எனக்கென்று ஒற்றைச் சதங்கடத் தராமல் என்னை வெளியேற்றி விட்டதை நினைக்கும் போது என் நெஞ்சு நெருப்பாக கொதிக்குது. இந்தக் கொதிப்பை ஆற்றி வைக்க வேண்டிய பொறுப்பு மனிதப் போலிகளிடம் இல்லாவிட்டாலும் நம்மைப் படைத்துப் பரிபாலிக்கும் அல்லாஹ்விடம் இல்லாமலா போய்விடும்? இதைவிட வேறென்னத்தைச் சொல்ல தம்பி? கையும் கணக்கும் சரியென்று கணக்குக் காட்டுகின்ற இப்பேர்ப்பட்ட பிரகிருதிகளின் வாழ்க்கையில் பொய்யும் புரட்டும் புரள்வதை உன்னாலேயும் என்னாலேயும் தடுக்க முடியுமா?”

“கச்சான் கொட்டை !! கச்சான் கொட்டை !!” அந்தச் சந்திக்கு வந்திருக்கும் புதிய வியாபாரியான முஆத்தீன் பிழாலுடைய கணீர்க்குரலில், கச்சான் கொட்டை வணிகம் கனதி பெறுகின்றது.

நான் வெய்யிலுக்குள் இறங்கி வீட்டை நோக்கி நடக்கின்றேன். மனிதப் போலிகளின் வேடதாரிகளின், இதயத்து வெப்பத்தை விட வெய்யிலின் வெப்பம் என்னைச் சுடுவதாகத் தெரியவே இல்லை.

வீடு

“ச்சே! இதுகள் என்ன மனிசச் சாதியா? அல்லது மாட்டுச் சாதியா? கதைக்கவும் தெரியா. கதைக்கிற கதையை அளந்து பேசவும் தெரியா ஆருக்குமே விட்டுக் கொடுத்துப் போற மனமே இல்லை! நான் பெரிது! நீ பெரிது என்ற நினைப்பு” தனது குடும்பத்தைப் பார்த்து வியாக்கூலப்பட முடிந்ததே தவிர, வேறொன்றும் பண்ண வியலாத நிலைமை அகமதுக்கு.

அவர் வாப்பா தான் ! இருந்தாலும் வயது வந்த பிள்ளைக்குக் கை நீட்ட இயலுமா? இதனால் உள்ளம் சூடேறி, உதடுகள் உதிர்க்கின்ற இது போலும் வார்த்தைகளால் கொதித்துக் கொள்வார்! தனது இயல்பையைப் போட்டு மிதித்துக் கொள்வார்.

“ச்சறார்”

இளைய மகள் கதவை இழுத்தறையது சாத்திய வேகத்தில் கதவு தலையோடு மோதுவதற்குப் பதிலாக நிலையோடு மோதிக் கொண்டது அழுதது.

அவள் அந்தக் கதவைச் சாத்திய விதத்தைப் பார்த்த போது அவருக்குள் எரிச்சல் எவ்வெஸ்ட்டாக எழுந்தது ‘பளா’ரென்று கன்னத்தில் ஓங்கி அறைய வேண்டும் போல் இருந்தது. சினம் அப்படிச் சொன்னாலும், மனம் அச்சினத்தைச் சிரமப்படாமலே அடக்கிக் கொண்டது!

“நீங்கள் எல்லாம் தாயும் பிள்ளைகளுமா? கொஞ்சம் கூடப் பொறும இல்லாம நடக்கிறீங்க! நான் தான் பெரிசு என்று பொரிஞ்சி தள்ளுறீங்க! ஒருத்தன்

வீட்டுக்குள்ளே புதுசா வந்திருக்கான், என்பதையும் மறந்து இப்படி குட்டி போட்ட நாயைப் போல கத்துறீங்களே!”

இப்போது, அகமது சற்று உசாரோடு இத்தனையையும் ஒரு தந்தைக்குரிய தகைமையைத் தாங்கிக் கொண்டு கூறினார்.

“ஓங்களுக்கு என்ன தெரியும்? ராவோட ராவா வேலைக்குப் போறீங்க. ராவோட ராவாக திரும்பி வாறீங்க இஞ்ச நடக்கிறது என்னாண்டு தெரியுமா? ஓங்களுக்கு ?” அவரது முறைப்பை முறியடிக்க முயன்றாள் இல்லத்தரசி.

“ஓமோம் எனக்கி என்ன தான் தெரியும்? உங்களைப் போல அக்கம் பக்கம் பார்க்காம வைரவொலியும்ல கத்துறதுக்கு எனக்குத் தெரியுமா?” என்றார் ஏளனமாக அகமது.

இந்தக் களேபரம் அந்த வீட்டுக்குக் காணாதது போல அடுத்த அறையில் இருந்து வானொலியும் கத்திக் கொண்டிருந்தது.

“டேய் ஆர்ரா அந்த ரேடியோவைப் போட்டது” அதட்டிக் கொண்டே அறையைப் எட்டிப் பார்த்தார் அகமது.

‘ஏ ஏல்’ படிக்கும் இரண்டாவது மகன், வானொலியில் சொல்லி வைத்தாற் போல “பட்டது போதும் பெண்ணாலே எனப் பட்டினத்தாரும் சொன்னாரே” என்னும் பாடல் வரி அவருக்காக ஒலிபரப்பப்பட்டது போல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அடுத்து அவர் போட்ட “டே” யோடு வானொலியும் வாய் பொத்திக் கொண்டது ‘ஏ எல்லும் அடங்கியது.

ஒன்பது மணி பத்தாகி, பத்தும் பதினொன்றாகி விட்டது. இப்போது வீட்டுக்குள் மயான அமைதி! அந்த நிவாசத்துக்குள் இருந்து வெளியேறிச் சென்ற அந்த இளவலை - ஆமாம் அகமதுவின் மருமகனை இன்னும் காணவில்லை.

இளைய மகள் பரீதாவின், செவ்வந்திப் பூ வதனம் மேலும் சிவந்து போய் இருந்தது. கண்ணும் மூக்கும் கசிந்து கொண்டிருந்தன.

“புள்ளே பரீதா”

“என்னப்பா”

“ஏன் உன்ட மாப்பிள்ள இப்படி ‘வீரீ ரென்று பாய்குச்சி கொண்டு போறார்? என்னவோ கோவிச்சிக் கொண்டு போறாப் போல தெரியுது. என்ன புள்ள நடந்திச்சி?”

பரீதாவிடம் இருந்து பதில் வரவில்லை. அதற்குப் பதிலாக விசும்பும் ஒலி கேட்டது.

“அத நீங்க அவக்கிட்ட கேட்கத் தேவலை. நான் சொல்றன்” என்று ஒரேயடியாக விடைக்குத் தாவினாள் அகமதுவின் கதர்மினி.

“நீ பேசாமக் கிட, மூச்சிப் பிடிச்சிக் கதைச்சத்தில, இல்ல இல்ல கத்தினத்தால களைச்சிப் போயிட்டா” என்று அவளை ஏளனஞ் செய்து கொண்டே “சரி என்ன நடந்திச்சி சொல்” என்றார் அகமது.

“நேத்து நீங்களுநம் நானும் பேசினத்ததான் நான் பரீதாக்கிட்ட சொன்னன். அத, பரீதா மாப்புள்ளக் கிட்ட சொல்லிச்சா. அதுக்குப் பொறவு அவர் மவளோட சத்தம் போட்டுப் பேசினது கேட்டிச்சி, பொறவு பார்த்தா பாஞ்சிட்டும் போறார்”

“அடமடச்சி! அதெல்லாம் போய் இதுக்கிட்ட இப்ப ஏன் சொன்னா? காலமும் நேரமும் வரக்கிள, நம்மட மகஜர அவங்கக்கிட்ட கொடுத்திருக்கலாமே” “சொல்லாம என்ன செய்ய”

“இதச் சொல்லிப் போட்டதால வந்த வினையைப் பாத்தியா? நாம எவ்வளவு

கடன் தனிசு பட்டுச் செய்து வைச்சக் கல்யாணம் . இன்னும் பட்டக் கடன் கூட அடபடல. அதுக்குள்ளே ...! அவர் இப்படிப் பாஞ்சிட்டுப் போயிட்டா அவளர் வாழ்க்கை என்னாவது? “பொறுப்பு எண்டு, வந்தா, புள்ள குட்டிகளும் கொஞ்ச நஞ்சம் பார்த்து ஒதவி ஒத்தாச செய்யத்தானே வேணும் . என்ட பொறுப்பிலேயே உட்டதால கடையிலயும் கடன் ஏறிப்போச்சி! பழைய கடன் ஒரு பொறம். இந்தக் கடன் எல்லாம் எப்ப தீர்ப்பது என்று எண்ணி, மனம் திக்கு திக்கு எண்டு அடிக்குது”

“இஞ்ச கடன் தனிசு படாதவங்க ஆர் தான் இருக்காங்க. அரசாங்கம் கூட அடுத்த நாட்டில கடன் பட்டுத் தான் ஆட்சி நடத்திது . கடன கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் குடுத்து வருவம். அல்லாஹ் பெரியவன் அன்புள்ளவன் எங்கட கஷ்ட்ட நஷ்டங்களை தீர்த்து வைப்பான்.”

“நாங்க அப்படி என்ன தான் கேட்டிட்டம். ஓங்கட சம்பளத்திலயும் ஐம்பது, நூறைத் தந்து ஒதவுங்க. உம்மா கையில் காசிரிக்கிற அப்ப, திரும்பித் தருவன். இப்ப நெருப்பு வெவயில சாமான் சுட்டு எல்லாம் விச்சிரித்தால வாப்பா எடுக்கிற சம்பளம் காணுதில்ல என்றன். அது பொழையா?”

“சரியோ? பிழையோ? அவங்களாகப் பார்த்துத் தர்ற வரைக்கும் நாங்க கேட்டு இருக்க கூடா என்ன செய்து? பொறுப்பு நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் மட்டும் தானே தெரியுது?”

கடைசியாகப் பாத்திமா தனது கணவரைப் பார்த்துக் கூறிய அந்த ஐம்பது, அல்லது நூறு தான் அவர்கள் இருவருக்குமிடையில் நேற்றிரவு நடந்த சம்பாஷணையின் தொனிப்பொருள்.

இன்றைய நெருப்பு விலைகளும், கடைக் கணக்கின் ஏற்றமும் பாத்திமாவையும் அவளது கணவனையும் மட்டுமல்ல அவர்களைப் போன்ற பல குடும்பங்களையும் அழ வைப்பது என்னவோ உண்மை தான்! நாம்

அதிகமதிகமாக நேசிக்கும் இந்த உலக வாழ்க்கையின் பிரேமைக்குள் அதிகம் சிக்குப்பட்டுப் போகாது போனாலும் கூட, அந்தத் தம்பதிகளின் உள்ளம் மிகவும் விசாலமான தவிப்புக்குள் வீழ்ந்து கொண்டது.

எவ்வளவோ கஷ்டத்திற்கும் கடனுக்கும் மத்தியிலே முடித்து வைத்த கல்யாணம். பிணக்கேதும் வந்திடக் கூடாதென்ற விழிப்போடு நடந்து கொள்ளும் படி அகமது தனது மனைவிக்கும் மகளுக்கும் எச்சரிக்கை செய்து கொண்டே வந்தார். ஆயினும் அன்றிரவு மருமகன் கோபத்துடன் பாய்ந்து கொண்டு போனதை எண்ணிப் பார்த்த போது அச்சம் அவரை ஆட்டியது .

அவருக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. மன உளைச்சல் உள்ளத்திற்கு உபாதை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது .மனைவியைப் பார்த்தார் .அவளும் இப்போது அழுது கொண்டிருந்தாள். தூக்கம் இருவரையும் விட்டு, எங்கோ தொலைவுக்கு ஓடிப் போய் விட்டது. தூக்கம் தொலைந்து போன அவ்விரவில் தூக்கம் மட்டும் அந்த தம்பதியின் உள்ளத்தில் தொடரில் கட்டி “வாழ்க்கைப் பளுவை” அதனுள் இட்டு ஆட்டத் தொடங்கியது.

“என்னங்க நித்திரையா?” “யாருக்கு எனக்கா?, ஏழையாப் பிறந்திட்ட நம்மளுக்கு நித்திரையா வரும்? அதற்குக் கூடப் பஞ்சுந்தான் பாத்திமா! இஞ்சு பார், எனக்கென்னவோ இந்த வீட்டுப் பிரச்சினதான் எப்பவும் மலை போலத் தெரியுது. நாங்க கல்யாணப் பேச்சிலரெண்டு வருஷத்துக்குள்ள வீட்டக் கட்டித் தாறம் என்னிடீடோம் .எப்படி அதக் கட்டிக் கொடுக்கப் போறோமோ?

இது ஒரு சின்னப் பிரச்சினையா எனக்கென்டா விளங்கல. மாப்புள்ள புள்ளயோட அடிக்கடி கடுகடுத்து கொண்டிருக்கிறார் எண்டு நீ அன்டைக்குச் சொன்னதில இருந்து நான் பயந்தே போனன். இன்டைக்கு அவர் இப்படிப் பாஞ்சிட்டுப் போறதுக்கு இது தான் முக்கிய காரணமாய் இருக்குமெண்டு நினைக்கிறன் “பெருமூச்செறிந்து கொண்டு நின்றார் அகமது.

ரெண்டு வருஷத்துக்குள் ஊட்டக் கட்டித் தாரோம் எண்டுதான் பேசிக்கிட்டோம். இப்ப சடுவது மடியைப் புடி எண்டு சொன்னா என்ன செய்யலும்” பாத்திமாவின் பதிலிலும் இயலாமை தொனித்தது.

கை காஞ்சிப் போய்க் கெடக்கும் இந்த நாளில வீடு கட்டிறத நினைச்சிப் பார்த்தா நெஞ்சித் துடிப்பு நிண்டிடும் போல இருக்கு பாத்திமா. இருந்தாலும் வீட்ட எப்படியும் கட்டித்தான் ஆகணும்” முழுச் சிந்தனையையும் ஆக்கிர மித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த எண்ணம், அகமதுடைய உணவிலும், உடையிலும் கூட பலத்த சிக்கனத்தைக் கடைப்படிக்கத் தூண்டி விட்டது.

“நாங்க என்ன மத்தவனைப் போல வட்டிக்கு கிட்டிக்கு கொடுத்து காசா சேர்த்து வைச்சிரிக்கோம். என்ட பிச்சச் சம்பளத்தில, கண்டும் காணாமலும் காலம் போவது. அதுக்குள்ளே ஒரு வீடும் கட்டுவது என்டா? நடக்கிற காரியமா எனக்குத் தோன்றல பாத்திமா” என்றார்.

இஞ்சு பார்! இந்த ஊரைப் பார்த்தா, இனி நீரால் மழை பெய்யாம, நெருப்பால் மழை பெய்யும் போல கெடக்கு! நம்மட ஊர் முழுக்க கொடுக்கல் வாங்கல் எல்லாம் வட்டி மயமாகப் போயிட்டிடுது. நல்ல தமிழில சொல்றன்டா, “சுயநலம் மிகுந்து” அதாவது தன்னலம் என்கிற பேராசை கூடி ஒருவனை ஒருவன் பிடிங்கித்தின்ற அளவுக்கு ஊரும், நம்மட ஊரில் வாழ்கின்ற மனிசர்ற மனசுகளும் மாறிப் போய் விட்டது! இல்லை இல்லை நாறிப் போய் விட்டுது பார்” “இதெல்லாம் ஆர் ஒங்களுக்கிட்ட இப்ப கேட்டது? அதைப் போய் ஒங்கட கவித, கதையில எழுதுங்க”

“ஓமோம்! நீ சொல்றாய் போல இதெல்லாம் ஒரு நாளக்கி எழுதத்தான் போறன் பாத்திமா, இருந்து பார்!”

“கேட்டளங்களா?”

“சொன்னாத்தானப்பா கேட்கனும் ஆமாம் என்ன சொல்ல வந்தா சொல்லு?”
 “எங்களுக்கு அல்லாஹ் செஞ்ச பெரிய நிஃமத்து நமக்கிட்ட ஊடு
 இல்லாமலேயே அவங்க மாப்பிள்ளை தந்திட்டாங்க. நாங்க கல்யாணப் பேச்சு
 நடக்கிறப்போ ஊட்டுப் பிரச்சினைய எடுத்துப் போட்டும், அவங்க சம்மதிச்சாங்க!
 ஏதோ அந்த அல்லாஹ்டு கிருபயாலே கல்யாணம் முடிஞ்சி ஒன்டரை
 வருஷமும் கழிஞ்சிட்டு. நாங்க சொன்னபடி ஊட்டக் கெதியாக் கட்டுறதுக்கு
 இப்பவே இருந்து ஆயத்தமாவத்தான் வேணும். மாப்புள்ளக்கும் மனசிக்குச்
 சந்தோஷமாய் இருக்கும் இல்லையா?” மனைவியின் கூற்றை
 முழுமனதோடு ஆமோதித்தார் அகமது.

“மருமகன் இப்படிப் பாஞ்சி கொண்டு போகக் கூடிய புள்ள இல்லை. இந்த வீட்டுப்
 பிரச்சினைய போன கிழமையும் நம்மட மகள் உனக்கிட்ட சொன்னதாகச்
 சொன்னியே! அவங்களுக்கு எண்டு தனி வீடு இருந்தா தனிக் குடித்தனம்
 நடத்தவும் விரும்புறார் எண்டு நீ சொன்ன. நாம படுற கஷ்ட்ட நஷ்ட்டம்
 அவருக்கு இப்போ நல்லாத் தெரிஞ்சி போச்சி”.

“என்ன செய்வோம்? நாம என்ன செய்வோம்? எண்டு நானும் நீயும் மாறி
 மாறிக் கேட்டுக் கொண்டு தான் இருக்கிறோம்! “பட்ட காலிலே படும் கெட்ட
 குடியே கெடும்” என்டொருபழமொழி நம்மட தமிழ் மொழியில இருக்குது.
 உனக்குத் தெரியுமா?”

நீங்களும் ஒங்கட பழமொழியும், எடுத்ததுக்கு எல்லாம் இந்தப் பழமொழி
 செல்லியே ஊடு பாழாப் போச்சி. கவிதை எண்டு மணிக்கணக்கா எழுதுறீங்க.
 கதை எண்டு நாளக் கணக்கா எழுதிக் கிழிக்கிறீங்க. என்னத்தக்
 கண்டிங்களோ தெரியலை”

“டியேய் பாத்திமா! உனக்குத் தெரியுமா? இல்லை இல்லை கழுதை அறியுமா கற்பு
 வாசனை? இந்த இலக்கியம் நம்மட ஊரில இருக்கிற படிச்ச வாங்க எண்டு
 சொல்லிக் கொள்ளுவங்களுக்கே பிடிக்காத சமாச்சாரம்! அது உனக்கு மட்டும்

எப்படி விளங்கும்?" "நீறுத்துங்க! நிறுத்துங்க பேசுப் போனா அதைப்பத்தியே கதைச்சிட்டு இருப்பீங்க.

நீ என்னத்த சொன்னாலும் சில வேளைகளில் என்ட கவிதைகளை ரசிக்கிர ரசிகையாக இருக்கிறியே அதுவொன்றே எனக்குப் போதுமடி" என்ற பீடிகை போட்டு பேச்சை அகமது நிறுத்திக் கொண்ட போது, காகங்கள் கரைய ஆரம்பித்திருந்தது.

ஆம், நேரம் போனதே தெரியவில்லை நெஞ்சச் சுவையை, நித்திரை நிறைந்திருந்த! நேத்திரங்களினால் இறக்கி வைக்க முடியவில்லை. ஒரு முதலிரவைப் போல. இந்த இரவுப் பொழுது கண் மூடாமலே கழிந்து கொண்டிருந்தது! சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் மணிக் கூண்டைப் பார்த்தார் அகமது. அது அவருக்கு அதிகாலை நான்கு மணி என்று அறிவித்தது.

"இனிப்படுப்பமா? நீங்க வேலைக்கும் போக வேணும். விடியவும் போவது" என்றாள் பார்த்திமா.

"நான் இண்டைக்கு வேலைக்குப் போகலப்பா ரெண்டு பேருமே இண்டைக்கு சம்மந்திர வீட்ட போய் வருவம் .காலையிலயே அங்க போய் மாப்புள்ளட வாப்பாவோட கொஞ்சம் இதப்பத்தி கதைக்கணும் என்று விரும்புறன்.

"அதுவும் சரிதான் ! அவர்க்கிட்ட இந்த ஊடு விஷயமாய் நீங்க கதைக்க த்தான் வேணும். நாங்க அண்டைக்குச் சொன்னமாதிரி, நடக்கல என்று அவரும் கோவிச்சிக் கொண்டது போல வெளங்குது. இருந்தாலும் அவர் நம்மட நெலம தெரிஞ்ச மனிசர் . எதையும் புரிஞ்சிக்க கூடியவர்."

"ஓமோம்! நீ சொன்றாய் போல அவர் நம்மட நெலமய அறிஞ்சவர் தான் என்று வைச்சிக் கொண்டாலும், நாம வெறுங் கையோட இருந்து கொண்டு இந்த வீட்ட எப்படிக்க கட்டப் போறமோ? என்னவோ?" தனது நெஞ்சத்தை மிக

வன்மையாக அழுத்துகின்ற பாரத்தை மனைவி பாத்திமாவிடம் நிறுத்திக் காட்டினார் அகமது.

“எல்லாத்திற்கும் அல்லாஹ்தான் இரிக்கான். வேறு யார் தான் நம்மளுக்கு ஒதவுறது? நாம படுகிற பாடு அவனுக்குத்தான் தெரியணும்” ஒரு பிடிவாதமான நம்பிக்கையுடன் பாத்திமா தன் கணவருக்கு அறுதல் கூறினாள். “அல்லஹ்துலில்லாஹ்” என்று அல்லாஹ்வைப் புகழ்ந்து கொண்டே மின் விளக்கை அணைத்தார் அகமது.

மறுநாள் விடிந்தது!

உள்ளமும் உடலும் சோர்ந்து போய்ச் சுருண்டு படுத்துக் கிடந்த அகமது இன்னும் படுக்கையை விட்டு எழவில்லை. பின்தூங்கி முன் எழும் பண்புடைய அவரது பதிவிரதை தனது இமைகளில் தங்கி நின்ற தூக்கச் சூமையை இறக்கி வைத்துவிட்டு ஏலவே எழுந்து கொண்டாள்

“இஞ்ச எழும்புங்க! மணி ஒம்பதாப் பெயித்து, குளிச்சி முழுகிட்டு அங்கையுடும் போகணும்” என்னும் அழைப்பானையை விடுத்த வண்ணம் தனது கணவனைத் தொட்பெழுப்பினாள் பாத்திமா.

உள்ளத்தில் அத்திவாரமிட்டிருக்கும் அந்த வீடு பற்றிய முழுச் சிந்தனையுடனே அகமதுவும் எழுந்து கொண்டார். பொருளாதாரம் குன்றிச் சுகபோகம் சூனியமாகிப் பற்றாக்குறை அவரது வாழ்க்கைக்கு வர்ணம் பூசும் காலகட்டத்தில் மகளுக்கு ஒரு மணவாளன் கிடைத்ததில் இருவருக்கும் மகிழ்ச்சி தான். எனினும், “வீட்டைக் கட்டிப்பார்! திருமணத்தைச் செய்துப்பார்!” என்னும் பாரிய பொறுப்பு விடுக்கும் சவால் அவர்கள் இருவரையும் அசைத்து விட்டிருந்தது!

அந்தக் கவலைக் கல்லை நெஞ்சிலே சுமந்தபடி சம்பந்தியைச் சந்திக்கும் நோக்கோடு இருவரும் புறப்பட்டனர்.

“அவங்களுக்கு என்ன? மாப்பிள்ளை எடுக்கும் மட்டும் வந்தாங்க! போனாங்க! இனி வருவாங்களா?” என்று குறைபட்டுக் கொண்டே வந்து, அவர்களை “வீட்டுக்குள்ளே, வாங்க” என்றாள் சம்மந்தி சகீலா.

“எனக்கென்டா நேரமே கிடைக்குதில்லை. சம்மந்தர் விடிஞ்சு வாரதுக்கு முதல் வேலை என்றும், வேலை முடிஞ்சு வீடு என்றும் மாறி மாறி ஓடித்திரியிறதால், கொஞ்ச நாளை உங்கட வீட்டுப்பக்கமே வந்து கொள்ள முடியாமப் போச்சி. ரோட்டால் வரக்குள போகக்குள மட்டும் கண்டு சிரிச்சிட்டுப் போறதத் தவிர, ஆறுதலா நானு வார்த்த பேசிக் கொள்ள முடியாத வேலையாப் போச்சி சம்மந்தர்” மன்னிப்புக் கேட்கும் பாணியில் கூறி அகமது, மனவருத்தப்பட்டுக் கொண்டார்.

“இன்றைக்கோ நாளைக்கோ நீங்க இங்க வருவீங்க என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டு தான் இருந்தன் ஏனென்டா உங்களோட நிறையக் கதைக்க வேண்டி இருக்கு. நீங்க கல்யாணத்துக்கு முதல்வ சொன்ன சொல் எல்லாம் நம்பித்தான் மாப்பிள்ளை தந்தோம். வீட்டை ரெண்டொரு வருஷத்துக்குள்ளே கட்டிக் கொடுப்பதாச் சொன்னீங்க ஆனா வீடு கட்டுவதற்கான அறிகுறியையே இன்னும் காணல்லை. எப்ப இந்த வீட்டைக் கட்டப் போறீங்களோ? அடிக்கடி அவனும் வந்து அவன்ட உம்மாக்கிட்ட சொல்ல... எனக்கிட்ட சொல்ல... இப்படியே காலமும் நேரமும் ஓடிக்கொண்டிருந்தா சரியா? எப்படியும் நீங்க வீட்டக் கட்டப்பாருங்க”

சம்மந்தர் தானீக் அடுக்கிக் கொண்டு போன வார்த்தைகள் அகமதுவுக்கு வாயை அசைக்க அனுமதியே தரவில்லை. சம்மந்தர் சொல்வதும் அவருக்குச் சரியென்றே பட்டது. ஆயினும் அவருடைய கையறு நிலைமை நெஞ்சை சுட்டது! ஏதோ! இது பற்றிப் பேசலாம் என்ற எண்ணத்துடன் வந்திருந்த அகமது, சம்மந்தரின் கூற்றுக்கு மறுத்துரை கூறவியலாது மெளனித்து நிற்க. மீண்டும் சம்மந்தர் தானீக் சொன்னார்.

“இஞ்சப் பாருங்க! ஒரு கல்யாணத்தில “வீடு” என்பது ஒரு முக்கிய பங்கு. என்ன தான் இல்லாட்டியும் வீடாவது இருக்க வேண்டும். எனக்கு உங்கட நலமை தெரியும். இருப்பினும் என்ன செய்யலாம்! நீங்க வீடொன்ற சீக்கிரம் கட்டத்தானே வேணும். அவங்க தனக்குடித்தனம் நடத்த விரும்புறாங்க. அப்படிண்டா உங்களுக்குச் சுமை குறையும். இரண்டு வருஷமெண்டு கால எல்லை குறிச்சிங்க . ஆனால், வீடு கட்டுவதற்கு ஒரு கல்லாலே கூட அத்திவாரம் போடலையே” சம்மந்தரின் பேச்சை ஆமோதிப்பதைத் தவிர அகமதுக்கு வேறு வழிதெரியவில்லை.

“இல்லாமையைப் புரிந்து கொண்டாலும் இப்படி ஒரேயடியாக “வீட்டைக் கட்டு வீட்டைக் கட்டு “எனச் சம்மந்திக் கட்சியினர் நெருக்குவதிலும் நியாயமுண்டு தான்” என்று அகமதுவின் உள்ளம் ஏற்றுக் கொண்ட போதிலும், ஓர் இல்லம் எழும்புமா? என்பதை இட்டும் பயந்தது.

வாழ வேண்டிய பிள்ளைகள் நீட்டி நிமிர்ந்து உறங்கி களிப்போடு வாழ்வதற்கு. நல்லதொரு குடிமனையும் அவசியந்தானே! என்பதை நீங்கள் எண்ணிப் பார்க்காமல் இருக்க மாட்டீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியுது. ஆகவே, உங்களைக் கண்டு பேசுவதற்கோ, ஞாபக மூட்டுவ தற்கோ எனக்கு அவசியமில்லை. எதற்கும் கெதியா வீடொன்றைக் கட்ட முயற்சி செய்யுங்க. அந்த வீட்டால பிள்ளைகளின்ற வாழ்விலே ஏதும் பிரச்சினை வந்திடக் கூடாது அல்லவா? சம்மந்தர் தாரீக் இடித்துரைத்த சில இறுக்கமான வார்த்தைகளால் அகமது ஆடியே போய்விட்டார்.

நெஞ்சிலுள்ள கவலைகள், கண்கள் வரையும் வந்து விடக் கூடாதென்ற கவனத்தோடு, தனது கைக்குட்டையால் முழுமுகத்தையும் அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டு, அகமது மிகவும் அமைதியாக வாய்திறந்தார்.

“சம்மந்தர்! நாங்க ரெண்டு வருஷத்திலே வீடு கட்டித் தருவதாக ஒப்புக் கொண்டதும், உறுதி சொன்னதும் உண்மை தான். ரெண்டு பிள்ளைகளுக்கு

வீடு கட்டி அவங்களை கரை சேர்த்த நான் இந்த மூன்றாவது பிள்ளைக்கும் ஒரு வீடு கட்டின பிறகுதான் கல்யாணத்த முடிச்சி வைக்கணும் என்று நினைச்சிருந்தேன். ஆனா, இறைவன்ட நாட்டமும் விருப்பமும் அப்படி இருக்கல்ல .வீடொண்டு இல்லாமலே திருமணம் நிறைவேறிட்டு. நீங்களும் நாங்களும் விருப்பினோம்.

அல்லாஹ்வும் எங்கட விருப்பத்த ஏற்றக் கொண்டான். வீடு வாசல், நகைநட்டு, காணி, காசு எதுவுமே பெரிசாப்படல்ல. எல்லோரும் சேர்ந்து அந்தப் பிள்ளைகளை வாழ வைச்சிட்டோம். ஒரு வாப்பா என்ற வகையில் ஒரு வீட, கட்டிக் கொடுப்பது என்ட கடமை தானே. அதை நான் மறக்கல .இப்ப இருக்கிற நிலமையில் அவதிப்படுத்தினா என்னால திடீரென வீடு கட்ட முடியுமா?”

“நேற்றிரவு உங்கட மகனும் புள்ளயோட கோவிச்சிட்டு வாந்தாப் போல கெடந்திச்சி. இந்த வீட்டுப் பிரச்சன தான் அதற்கு காரணமாக இருக்கலாம் என்று நினைக்கிறன். இப்ப இருக்கிறாப் போல அவங்க இருக்கட்டும். இன்ஷா அல்லாஹ் நான் இன்னும் ரெண்டொரு வருஷத்தில ரிட்டயர்மென்ட் ஆகிடுவேன் .அதற்குப் பொறவு எனக்குக் கிடைக்கிற “ஈ.பீ.எப்” காசெடுத்து அழகான வீடொன்ற கட்டிக்கொடுக்கத்தான் போறன் சம்மந்தர்”அவரது வார்த்தையில் உறுதியும் இறுதியும் தெம்பும் சேர்ந்து இருந்தன.

“தம்பி அமகது!உன்ட கஷ்டமும் கவலையும் எனக்குப் புரியது. அதனால் நான் ஒரு முடிவெடுத்திட்டேன்” தார்க்கின் இறுதிச் சொற்கள் அகமதுவின் காதில் விழுந்த போது அவர் அதிர்ந்து போனார்.

“என்ன முடிவு” “உன்ட மகனையும் என்ட மகனையும் சந்தோஷமாய் வாழ வைக்கிற முடிவு தான்”

“ஆமாம்! இந்த முறை நான் ஹஜ்ஜுக்குப் போகப் போறன். போறத்துக்கு இடையில் சில காரியங்கள் செய்ய வேண்டிக் கிடக்கு. அதிலே முதல் காரியம் தான் இந்த பிள்ளைகள் ரெண்டு பேரையும், நான் என்ட வளவுக்குள்ள

கட்டிப் போட்டிருக்கிற வீட்டிலே குடியேத்தப் போறன். நீ வசதி வந்து வீடு கட்டும் வரையும், அதுகள் என்ட வீட்டிலேயே இனிக் குடி இருக்கட்டும்”

“கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்னர் அப்படிப் பேசிய சம்மந்தரா இப்படிப் பேசுகிறார்” அகமதுவுக்கு ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது. அத்துடன் ஆனந்தமாகவும் ஆறுதலாகவும் இருந்தது.

“நாளைக்கே அவர்கள் வீட்டுக்கு வரட்டும்” என்ற உறுதிமொழியைப் பெற்றுக் கொண்டு எழுந்து நின்றார் அகமது. இருவரும் ஒருவரை யொருவர் ஆழமான புரிந்துணர்வோடு கூடிய வாத்தல்யத்துடன் பார்த்துக் கொண்டனர்.

முத்திரை அந்த முத்திரை

மாடியைக் கட்டி முடிப்பதற்கு முன்னராகவே, மாஞ்சு அவரது கையில் வந்து விழுந்து விட்டது! ஓடித் தப்புவதற்குரிய அவகாசமும் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை.

மாறி விடுவதற்கு மார்க்கமும் கிட்டவில்லை. திடுதிப்பென்று வந்து, வீட்டை வளைத்துக் கொண்ட காவற்துறையினரின் கண்களில் மண்ணைத் தூவாமல் காசையாவது விட்டெறிந்து தப்பிடலாம் என்றெண்ணி, எடுத்தப் பகீரதப் பிரயத்தனமும் பலிக்கவில்லை.

அர்த்தா பத்தியான வாழ்வு, இப்போது எப்படியோ பொருட் செல்வத்தால் பெருத்து விட்டாலும், பிழை என்றால் பிழைதானே! ஆதலால் அரசாங்க விருந்தாளியாக ஆக்கப்பட்டு, பொலிஸ் வானில் ஏற்றப்பட்டார் காசீம் முதலாளி.

அவர் மக்கத்து மண்ணையும் தரிசித்து வந்த மனிதருங் கூட!

ரமீஸ் வேலை முடித்து மாலைக் கருக்கலில் வீட்டுக்கு வந்த போது அவனது இல்லத்தரசியின் கண்கள் கலங்கி, வதனம் வாடிப் போய்ச் சோபையிழுந்திருப்பதைக் கண்டான். அவளது நானா அரசு விருந்தாளியாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டிருக்கும் செய்தி அவளுக்கூடாக அவனது செவிப்பறைக்குள் நுழைந்தது.

“இப்ப நீ குழறி என்ன ஆகப் போகிறது? இன்றிரவைக்கு அவர் எட்டேஷனில்

வைச்சிருப்பாங்க. ஒரு வேளை அவர நாளைக்கே கொழும்புக்குக் கொண்டு போகவும் கூடும். ஏனென்தான் அந்த பொலிஸ் டீம் உன்ட நானாவைப் பிடிக்கிறதுக்கு அங்கிருந்தல்லவா வந்திருக்கு. இது பெரிய களவு இல்லையா? உனக்கு தெரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன் நம்மட செந்தமிழ் மொழியில் சொல்லுவாங்க 'தினை விதைத்தவன் தினை அறுப்பான் வினை விதைத்தவன் வினை அறுப்பான்' என்று" அவளது கணவன் வந்ததும் வராததுமாக இப்படிச் சொன்னது அவளது சுகதர்மினியான சுகலைகாவுக்குச் சற்றுக் கசப்பாக விருந்தது. "ஓமோம்! பொலிஸ் புடிச்சிக் கொண்டு போறதுக்கு மொதல்ல நீங்களே அனுப்பி வைச்சிருவீங்க போல கெடக்கு " சுகலைகா சள்ளேன்று எரிந்து வீழ்ந்தாள்.

"உண்மையைத்தானே நான் சொன்னேன். இன்றைக்கு நம்மட ஊரில் எந்தக் கேவலமான வேலை செஞ்சாவது பணக்காரனாக வந்திரணும் என்று எத்தனையோ பேர் ஆசைப்படுகிறான். அந்த வரிசையில் வந்த உன்ட நானாவைப் போல, பல முதலாளிமாரும், ஹாஜிமாரும் தமக்கிட்ட இருக்கிற காசு பணத்துக்கு மாடு கன்றுக்கு, நெல் அரிசிக்கு, சரியான கணக்குப் பார்த்துச் சதக்கா, ஸக்காத் கொடுக்கிறான்களா? இல்லையே! ஆகவே, இப்படி எல்லாம் வாறது அல்லாஹ்டு கோபப் பார்வைதான் பார்"

"போதும்! போதும்! உங்களுக்கு எங்கட நானாவோட எப்பவும் கோவந்தானே"

"நீயும் கொஞ்சம் படிச்சவள், யோசிச்சிப் பார் உன்ட நானா போட்ட திருகு தாளத்தால் தானே நாம இருபத்தைஞ்சி ஆயிரத்துக்கு வாங்க இருந்த அந்தக் காணி பறி போனிச்சீ. இப்ப குந்துறத்துக்கு ஒரு அங்குல நிலம் இல்லாது கஷ்டப்படுகிறோம். நான் மட்டுமல்ல நீயும் சேர்ந்து தான் கோப்படணும். சுகலைகா! நாம கோப்பாடுவதில் மட்டுமல்ல, அவரைக் கொன்றாலும் கூட நியாயமிருக்கு! இப்பேர்ப்பட்ட திருகுதாளப் பேர்வழி களால் தான், இன்றைக்கு நம்மட ஊரில மழை கூடப் பெய்யுதிலை"

“இதெல்லாம் இப்ப என்னத்துக்கு இழுக்கிறீங்க?”

“உன்ட நானாட அயோக்கியத் திறமையையும் நடிப்பையும் அடிக்கடி உனக்கு ஞாபக மூட்ட நான் விரும்பினேன்னா? இல்லை! இதுவொரு சந்தர்ப்பம். அதனால் உன் நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தேன். அவ்வளவு தான்!”

சரி சரி! அது பழங்கதை என்று விட வொண்ணாதே சலைகா. உன்ட நானாட “தீனாத் தாளங்கள் ” உன்ட மனசை விட்டுப் போனாலும் என்ட மனசில இன்னம் பசமையா இருக்கே”

ஏய்! ஆருமே கவலப்படத் தேவலை. உன்ட நானா இப்ப வசதிக்காரன். காசைக் கொடுத்துச் சமாளிச்சிப் போட்டிடுவார். இதச் சொல்றான் என்று கோபிக்காதே! “நீருக்குள்ளால நெருப்பைக் கொண்டு போகக் கூடிய திறமை ஆருக் குண்டு? அவரத் தவிர! ஆகவே, ஊந்தாறு நாளாக்குள்ளே ஆள் வெளியே வந்திடுவார் என்று நினைக்கிறன். ஆனாலும் இது பெரிய மோசடி என்பதால் சட்டம் வசதியையும் பார்க்காது கிசதியையும் பார்க்காது என்றோரு நியதியும் இருக்கு! என்டானும் உன்ட நானாட மாமா கொஞ்சம் நஞ்சம் செல்வாக்குள்ளவர் . அப்படியே கொஞ்ச நஞ்சம் ஓடியாடத் தெரிஞ்சவர். அவர் ஓடிப்பார்ப்பார் என்று நினைக்கிறன். சலைகா! நன்மையும், தீமையும் அந்த அல்லாஹ்வின் நாட்டத்தில தான் தங்கியிருக்கு. தனது மனைவியின் மனோவியா கூலத்திற்கு இறைவனின் “நாட்டம்” என்னும் இறுதி வார்த்தையால் மருந்து கட்டி ஆறுதல் படுத்தினான் ரமீஸ்.

பணம் வந்த பின்னர் மனம் மாறி , குணம் மாறி , கொள்கை மாறி, கடைசியாக ஆளே மாறி, உறவை “ஓடும் புளியம் பழமும்” போலாக்கிக் கொண்ட மைத்துனரின் எந்த விவகாரத்திலும் தலையிடுவதில்லை என்றே ரமீஸ் சங்கற்பம் பூண்டிருந்தான். அதனால் போக்கு வரத்தினை மிகவும் கம்பியாக்கிக் கொண்டான். அவனது பதிவிரதையும் அவனுடன் சேர்ந்து அண்ணன் தங்கை உறவை ஒடித்துக் கொண்டாள் !

இருந்தாலும்? காசீம் முதலாளியைக் காவற் துறையினர் கைது செய்து கொண்டு போன சேதியைக் கேள்விப்பட்டதும் தங்கச்சி என்ற ரீதியில் சற்றுக் கனதியாகவே வியா கூலமடைந்தாள் சுலைகா.

ரமீஸுக்குள்ளே கிடந்த மனிதாபிமானமும், மானூட நேயமும் உலகைச் சுருட்டி மடித்துச் சட்டை ஜேபிக்குள்ளே வைத்துக் கொள்ள விரும்பாத மனோ பக்குவமும் சேர்ந்து தனது மைத்துனர் மீது ஒருவித கழிவிருக்கத்தைக் காட்டச் செய்தன.

இரவு ஒடிற்று! அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை

ஒரு வேலை நாளை, லீவாக்கித் தியாகஞ் செய்ய வேண்டிய அவசியம் அவனுக்கிருக்கவில்லை. அதனால், பொலிஸ் ஸ்டேசனுக்குப் போய்ப் பார்ப்போம் என்று புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது... அவர் வந்தார் . காசீமின் மாமனார்.

அவரது உதயகால வருகையும் தொங்கிக் கிடந்த முகமும் காசீன் முதலாளி பொலிஸ் ஸ்டேஷனில் இல்லை என்பதை ஊர்ஜிதப்படுத்துவதைப் போலிருந்தன.

“போய்ப் பார்த்தீங்களா? ” ரமீஸ் கோபதாபங்களை மறந்து ஆர்வமுடன் கேட்டான்

“அங்கே போக வேண்டிய அவசியமில்லை தம்பி , நாலாம் மாடி விசாரனைக் காக அவர காலையிலேயே கொழும்புக்கு ஏத்திட்டதாகச் செய்தி கிடைச்சிது”

“நாலாம் மாடியா?”

“ஆமாம்! தம்பீ பயங்கரமான இடம் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறீன் ” அந்தப்

பயங்கரத்தை வதனத்தால் படம் பிடித்துக் காட்டிக் கொண்டு பதில் தந்தார் மைத்துனரின் மாமா.

“என்ன சொல்லப் போறாரோ? ” ரமீஸும் கவலையை வெளிக்காட்டிய வண்ணம் கேட்டான்.

“ஓம் தம்பீ எந்த மனிசனுக்கும் பணத்தாசை இப்படி இருக்கக் கூடா பாருங்க! அங்கே மையத்து விழுந்த வீடாட்டம் கெடக்கு ”

“நாங்க என்ன தான் செய்யலும்? மக்கத்து மண்ணை மிதிச்சு வந்த மனிசனைப் போலவா நடக்கிறார்? பக்கத்துல பள்ளி ! பாங்கு கேட்டும் தொழுகைக்குப் போற கிடையா? பணம் பணம் என்றே மனம் முழுநாளும் அலையது! இந்தப் பணத்தாலே பாருங்க சொந்த பந்தங்கள் எவ்வளவு சீக்கிரமாக வெறுத்தீட்டார் என்று” இந்த நேரத்தில் இது இங்கே பேசப்பட வேண்டிய விடயம் அல்லாது விடினும் சொல்ல வேண்டியதொரு கட்டாயம் போன்று தோன்றியது. அதனால் ரமீஸ் இவ்வாறு கூறி விட்டான்.

“தம்பீ! எனக்கும் அவாற போக்கு நல்லாத் தெரியும். என்ன செய்ய? நாய்வால்.....! ”

“ஒரு கட்டத்திலே தன்ட தாயையும், தந்தையையும் கூட அந்த பங்களா போன்ற பெரிய வீட்டிலே ஒரு மூலையில் வைச்சிக் கொள்ள விருப்பம் இல்லாது இருந்த போர் வழிதான் உங்கட மருமகன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமோ? என்னவோ?”

“எல்லாமே தெரியும் தம்பீ! அது சரி, நாளைக்கி நாங்க கொழும்புக்குப் போனா என்ன? ”

“நாளைக்கி நாங்க கொழும்புக்குப் போய் ஆளக் கண்டுக்க மாட்டோம். எந்தப் பொலிஸ் நிலையத்தில் போட்டுப் பூட்டி வைச்சிருப்பாங்களோ? கண்டுபிடிப்பது

பெரிய ககஷ்டம். அதுதொடரலாம் மாடி விசாரணைக்காக கொண்டு செல்லும் கைதிகளை எடுத்ததும் காட்டமாட்டாங்க”

“அப்ப என்ன செய்வோம் என்று சொல்றீங்க?”

“இன்ஷா அல்லாஹ்” நல்லதொரு நீய்யத்துடன் இரண்டொரு நாள் கழித்துக் கொழும்புக்குப் போவம். அல்லாஹ் சந்திக்கவைப்பான். வேறு முயற்சிகளையும் இந்தப் பொலிஸ்டன் தொடர்பு கொண்டு பார்ப்போம்.

ஊரில் தனது சொகுசுக் காரில் ஏறிச் சவாரி செய்துபஞ்சு மெத்தையில் படுத்துப் புரண்டு மகிழ்ந்த காசீம் முதலாளி.

கொழும்பில் ஒரு சின்னச் சிறைக் கூண்டுக்குள் முடங்கிப் போய்க் கிடந்தார். ஒரு சிமெந்துக் கட்டு. அது அவரது கட்டிலாய் இருக்கும் என்று கணித்தான் ரமீஸ். தலையணை இல்லை..... பெட்சீட் இருக்கவில்லை, டவல் ஒன்று படுக்கை விரிப்பாகப் பாவிக்கப்பட்டிருந்தது. சில நூறு ரூபா நோட்டுக்கள் தலைமாட்டில்! காவற் துறையின் கண்ணையும் கருத்தையும் கவருவதற்காக முதலாளி கைக்கொண்ட உத்தியோ அதுவென்று ரமீஸுக்கு எண்ணத் தோன்றியது. அன்றேல் அந்த நூறு ரூபாத் தாள்கள் தலைமாட்டில் தவங்கிடக்க வேண்டிய அவசியமில்லை!

அவனையும், அவரது மாமனாரையும் காசீம் முதலாளியின் கண்களில் லிருந்து பொல பொல வென வெளியேறி வந்த விழிநீரே, முதலில் வர வேற்றது. இப்படியான வேளைகளில் இறுகிக்கிடந்த எந்த இதயமானா லும் இளகிப் போவது இயல்பு தான். ரமீஸின் கண்களிலும் நீர் முட்டியது! மாமனாரைப் பார்த்தான். கைக்குட்டையால் கண்களை அமுத்தாமாகத் துடைத்துக் கொண்டார்.

மூவருமே சில கணநேரம் பேச்சடங்கிப்போய் நின்றனர்.

ஒதுக்கப்பட்ட நேரத்திற்குள் உரையாடி விடவேண்டும் என்ற காரணத்தால் மூச்சையும், பேச்சையும் வரவழைத்துக் கொண்டனர் .

“ இன்னம் எத்தனை நாளைக்கி இருக்க வேணுமாம்” ரமீஸ்

“விசாரணை முடியும் மட்டும் ”காசீம் முதலாளி.

“அடிச்சாங்களா? உதைச்சாங்களா?” அரசாங்க விருந்தாளியாக வந்திருப்பதால் இவ்வாறான உபசரிப்புகள் கிடைத்து தான் இருக்கும். முஷ்டியை முறுக்கிக் குத்தாவிட்டாலும் கையை விரித்து கன்னத்திலாவது..... அவன் கஷ்டம் கலந்த இத்தியாதிக் கேள்விகளைக் கேட்டு மேலும் இருக்கணர் தர விரும்பவில்லை.

காசீம் முதலாளி மௌனமானார்.

“இளம் சையும் கைது செய்து போட்டாங்களாம், என்று கேள்விப்பட்டேன். அவரையும் இங்கே தான் எங்கேயாவது அடைச்சிருப்பாங்க. ரெண்டு பேரையும் மாறி மாறி விசாரிக்கப் போறாங்க போல”

வாக்கு மூலங்களை வரிசைப்படுத்திக் கொள்ளும் பொருட்டு மருமகனுக்கு ஜாக்கிரதை உணர்வையுட்டினார் மாமா.

“ஆமாம்! மனிதன் புகிசுன்ற தவறுக்குத் தண்டனை கிடைக்க வேண்டியது தான் நியதி. இருந்தாலும், அடுக்கான ஆசைகளால் அநீதிகளையும், குற்றங்களையும் செய்து விட்டு, அந்தத் தவறுகளிலும் குற்றங்களிலும் இருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக உடனடியாக இறைவனிடம் உதவி கோரி ஓடுகின்றானே! விந்தையான மனிதன். வியப்பான சிந்தை! சுயநலமான மனது!” ரமீஸ் அந்தக்கணத்தில் மனிதன் பற்றிய ரஸவாதத்தில் இறங்கிக் கொள்கின்றான்.

முகம்மதியனா ?” என்றெல்லாம் ஊர்ச் சுவர்கள் கூறிய உரைப்பான சேதிகள் யாவும் உண்மையென்பதை இவர்கள் இருவராலும் மறுக்க முடியுமா? “ஆமீன்” கூற மறந்தவரை அரசு “இதோ ஜாமீன்” என்று கூறி விட்டுக்கு அனுப்பி வைத்திருந்தது.

கிட்டட்ட நாலாண்டு காலமாக அவரது மாளிகையின் பக்கமே போகா திருந்த ரமீஸூம் அவனது மனைவியான அவரது தங்கையுமான சகைகாவும் மனஸ்த்தாபங்களைக் கொஞ்சம் மறந்து விட்டு ஒரு தரம் காசீம் முதலாளியைப் போய்ப் பார்ப்போம் என்று புறப்பட்டார்கள்.

நிலத்தில் விரிக்கப்பட்டிருந்த பாயின் மீது நீட்டி நிமிர்ந்து கிடந்தார் அவர். கதகதப்பூட்டிய கட்டிலும், பஞ்சு மெத்தையும் கவனிப்பாரற்றுப் பக்கத்தில் கிடந்தன.

அவருக்குப் பக்கத்தில் ரஸ்பை மணியும், தொழுகை ஷாபியும்..... ! திருக்குர் ஆனும்.....!

“கண் கெட்பின் சூரிய நமஸ்காரம் ”

மாடியைக் கட்டி முடிப்பதற்கு முன்னர், தனது கரத்தில் விழுந்த “மாஞ்சை”க் கழற்றி முடிப்பதற்காக!

அக்திய கீழ்க்கு அபயிள்ளை

அவன். அவளை ஆனந்தத்தில் அவாவுற்றுத் தேடிக்கொண்டானா? இல்லையா? என்று கணிப்பிட்டுக் கூறுவதற்கு அந்த மூன்று மாதங்களே போதுமாகிவிட்டன!

வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திருக்கும் அவனோடு இணைந்து வாழ்வதற்கு அவள் மனைவி என்ற வடிவிலே இணைந்து கொண்டாள் என்பது என்னவோ வாஸ்தவந்தான்.

பேச்சுக்கால் முளைவிட்ட வேகத்திலேயே திருமணமும் நடந்தேறிவிட்டது.

மோகம் முப்பது நாள்! ஆசை அறுபது நாள் என்பார்களே! மொத்தமாகத் தொண்ணூறு நாட்கள்! அந்தக்கால எல்லையை அவன் அண்மித்த போதுதான் இந்த ஆனந்தத்தையும் தேவையின்மையையும் அவசரமாகத் தேடிக்கொண்டது போலத் தென்பட்டது அவனுக்கும்!

அந்த மோகச் சூடேறிய மூன்று மாத காலத்தில் மிக்க ஆதங்கத்தோடு தழுவி ஆனந்தித்த இரண்டு ஆத்மாக்களின் இனிய இருப்பாக அவளது வயிற்றில் இப்போது ஒரு குழந்தை. ஒரு நூறு தினங்கள் வரை தேனுண்டு மகிழ்ந்த வண்டு, இந்த குறுகிய காலத்திற்குள் மீண்டும் மத்திய கிழக்குப் பக்கம் பறக்கத் தலைப்பட்டது.

ஒரு சோழப் பச்சைக்கிளிகளாக வாழ வேண்டிய இனிமையான சௌந்தரியப் பொழுதில் பெண்கிளி இங்கே பிள்ளைத் தாச்சியாய் ஆனதுதான் மிச்சம்!

அவன் ஆசை முடிச்சை அவிழ்த்துப் போட்டு விட்டு ஒரு முக்கிய குணத்தை மட்டும் மூடிமறைத்த படியே மறைந்து போனான்.

காலச்சக்கரம் சுமார் மூன்று வருடங்களைக் கடந்து உருண்டோடி விட்டது.

வாழ்வின் நெளிவு சுளிவுகள் எதையும் உணரும் பக்குவம் வரும் முன்னரே, ஒரு குழந்தையைச் சுமக்கப் பண்ணி, அவளைத் தாயாக்கிவிட்டது கொடூரம் என்று தான் கூறவேண்டும்.

அவள், இப்போது இந்த இளம் வயதில், இல்லை என்கின்ற குடும்ப வாழ்வை இழந்து, ஒரு குழந்தையுடன் திருமணம் பண்ணியும் பிரமச்சாரி யாய் வாழ்வது கொடுமையிலும் கொடுமை!

உம்மாவும் நானாமார்களும் சேர்ந்து அவளுக்கு ரொம்பச் சீக்கிரந்தான் கல்யாணம் பண்ணிவிட்டார்கள். படிக்க வேண்டிய வயது, இப்போது ஒரு குழந்தையுடன், புருஷன் இருந்தும்.....! இல்லாத வாழ்க்கை.....!,

லாவண்ய வெளிப்பாடுகள் புடைசூழப்படுவம் நடைபயிலுகின்ற அவள் கணவனிடமிருந்து வரும் கம்மியான கடிதங்களால் குளிர்ச்சி அடைந்தாலும், முடங்கல்களின் முடக்கமும், இற்றைக்கால வெளிநாட்டுக் கணவர்கள் பற்றிக் கேள்விப்படும், தகவல்களும் விமர்சனங்களும் அவளுக்குப் பெரும் வேதனையை அள்ளிக்கொடுத்தன

ஒரு நூறு நாட்களின் பின்னர் மனமே நீ ஆறு என்று அப்படியே போட்டு விட்டுச்சென்ற புருஷனை நினைக்கும்போது வெறுப்பு வெறுப்பாக வந்தது ஏ.எல் வரை புத்தகத்தைச் சுமந்ததால், அவளுக்கும் பெண்புத்தியோடு முன்புத்தியும் இருந்தது.

இருந்தும், என்ன செய்யலாம்? வாப்பா இல்லாத, தங்கை, கல்யாணக்

கதவுக்குத் தாழ்ப்பாள்போடக் கூடாதென்று, தமையன்மாரும் அகவை ஏறிவிட்ட தாயும் யோசித்ததன் விளைவு?

தற்போது அந்த யுவதி, தாயும் சேயுமாகித் தனித்துவிடப் பட்டிருக்கிறாள். நிர்ச்சலமான விசும்பில் நிலவு தனியாக உலாவருவது போல, அவளென்னும் அந்த நிலவு காட்டில் எறித்த நிலாப்போல வீட்டிற் கிடந்துகாய்கிறது.

“உனது ஊருக்குச் சென்று வா” வென்று மத்திய கிழக்கு அவனுக்கு அனுமதி அளித்துவிட்டது போலும். அவன் மூன்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் ஊருக்கு வந்திருந்தான்!

ஆனால்.....தந்தையைக் கண்ட பிள்ளை அப்படியே தான் நின்றது. வாரி அணைத்து முத்தமிடும் வாஞ்சையுடன் இருகராங்களையும் நீட்டி அவன் அழைத்தான் குழந்தை அவனிடம் செல்ல மறுத்தது.

மூன்றே மூன்று மாதம். அந்த வாழ்க்கை வானத்தில் தவழ்ந்த “பெண்ணிலா” சுமார் மூன்று வருடங்களாக உதயமாகாமலே இருக்கப் பண்ணிய கொழுனனை நினைந்த பொழுது குமுறியது நெஞ்சம். அழகிய நயனாங்களிலிருந்து அருவி பாய்ந்தது!

தவழ்ந்து எழுந்து நடந்து, ஓடியாடும் பிள்ளையும், தவித்து தவித்துத் துவண்டு போய்க்கிடக்கின்ற மனைவியும் அந்த மத்திய கிழக்கு மணவாளன் முன்னே மௌனமாகவே நின்றனர்.

“ஏன் இந்த மௌனமும் அழகையும். நான் உனக்கு என்ன செய்து போட்டேன்” அவளை இழுத்தெடுத்தான்.

என்ன விடுங்க, இன்னுமொரு மூன்றோ நாலு மாதம் என்னோடு இருந்திட்டு மத்திய கிழக்குக்கு மறு படியும் ஓடிவிடுவீங்க. இது தானா என்ட வாழ்க்கை?

மௌனமாக நின்றவள் வாய்திறந்தாள். மௌனவென நீர்த்தாரை அவளது கன்னத்திட்டிக்களில் இருந்து விழுந்த வண்ணம் இருந்தன.

ஏன் இன்னும் அழையும். நான் தான் வந்திட்டனே! வீணா அழாதே அவளை ஆசுவாசப்படுத்தி ஐஸ் வைத்தான்.

“போதும் உழைத்தது. இனி நீங்க குவைத்துக்குப்போகக் கூடா” அவள் தடால் என்று தடுக்க சொல்லைப் போட்டாள்!

“பையித்தியமா உனக்கு! உடலிலே வலுவள்ள போதுதான் உழைச்சிக் கொள்ளணும் மடத்தனமாகக் கதையாதே! வந்தும் வராததுமாக நிற்கும் என்னை, உன் புருஷனை, இப்படித்தானா வரவேற்பது? நான் வெளியே போவதோ போகாமல்விடுவதோ என்ட விருப்பம். நீ இதிலே தலைபோடக் கூடாது. சற்றுக் கடிந்து கொண்டு பேசினான் அவன்.

கல்யாணம் முடிச்சி மூன்று மாத கால வாழ்க்கை. அப்படி என்ன பெரிய உழைப்பு வேண்டிக் கெடக்கு அங்கதான் போய் அடைவைச்ச கோழியாட்டம் படுக்கணுமா? ஏன் இங்கே உழைக்க ஏலாதா? எம்.பி எங்கட சொந்தக் காரர். அவரிட்ட சொல்லி ஒரு வேலையை எடுத்திட்டா, ஊரோடும் மனைவி மக்களோடும் ஒன்னா இருந்து உழைச்சி மகிழ்ச்சியா வாழ ஏலாதா? ஒரே முச்சில் அவளும் விட்டுக்கொடுக்காமல் பேசினான்.

“ஓ! ஓ! எம்.பி.மார் கிழிச்சித் தான் போட்டிடுவாங்க. தேர்தல் காலத்திலே பேசிறாப்போல எதுவும் நடவாது. எம்.பி.உனக்கு மாமாவாக அல்லது மச்சானாக இருக்கலாம். ஆனால் வேலை விஷயத்த போய்க் கதைச்சா அவ்வளவுதான். உறவே அற்றுப்போகும். உனக்குத் தெரியுமா? அவளை அவன் மடக்கினான்.

எனக்குத் தெரியுமோ? தெரியாதோ? அதல்ல என்ட பிரச்சினை! நான்

உங்களை எனக்குரிய கொழு கொம்பாகத்தான் நினைச்சிருக்கேன். நீங்களோ கடிதம் எழுதுவதில் கூடக் கஞ்சத்தனம் காட்டுவதைக் கண்டு, உள்ளம் நொந்தேன். நான் இல்லற வாழ்க்கைக்குள் புதுசா நுழைஞ்சவன். ஏ.எல் படிச்சிக் கொண்டிருந்த என்னை, எனது நானாமார் நீங்க மத்திய கிழக்கு மாப்பிள்ளை என்ற பெருமிதத்துடன், உங்கட கையிலே பிடிச்சித் தந்திட்டாங்க.

ஒரு மாணவியாக இருப்பது சில காலந்தான்! அறிவைத்தேடும். அழகிய வாழ்வைத்தேடும், மாணவப்பருவத்தை இழந்து விட்டு, உங்களுக்கு நான் மனைவியாகிக் கொண்டதற்குக் காரணம், எனக்கு வாப்பா இல்ல உம்மாவுக்கும் வயதாகிக்கொண்டு வருகிறது. என்னை ஒருவனின் நிழலில் வாழ வைக்கவேண்டிய பொறுப்பை உணர்ந்து, என்ட நானாமார்கள் என்னை உங்களிடம் ஒப்படைத்தார்கள்.

மத்திய கிழக்கு மாப்பிள்ளை என்னைக் கண்கலங்காம வாழ வைப்பார் என்ற நம்பிக்கையிலே, பெண் என்றாலும், தனக்கும் பேசுவரிமை இருக்கு என்பதைப்போல், அவளது இதயத்திற்குள்ளே தேக்கி வைத்திருந்த எண்ணங்களை, வார்த்தைகளாக்கித் தன் கணவன் முன்னே கொட்டினாள்!

மேலும், அவளே தொடர்ந்தாள். மூன்று வருஷங்கள் கடந்து சென்றும் நானும் குழந்தையும் இருப்பதான நினைப்பே அற்றுப்போச்சி உங்களுக்கு - உங்களை நான் வெறும் விழலாக நினைக்கவில்லை! நான் உங்களை என்ட நிழலாகவே நினைக்கிறேன். நானும் படிச்சிருக்கன், எங்கட பெண் இனம் முகர்ந்து கசக்கி எறிவதற்காகவே முகிழ்த்திருக்கின்ற மலர்கள் என்று எண்ணாதீங்க. நீங்கள் எங்களுக்குக் கொழு கொம்பாக, நாங்கள் உங்களைத் தழுவுவ் கொடியாக வாழ்வதே வாழ்க்கை!

அண்ணல் நபி(ஸல்) அவர்களின் அருமை மகள் பாத்திமா (ரலி) யையும் அலி (ரலி) யையும் எண்ணிப்பாருங்க. எந்தக் கட்டத்திலும் எத்தன துன்பம்

வந்தாலும், இனியொரு போதும் இவங்க போல இனிய தம்பதியினர் இல்லை என வாழ்ந்தாங்க அவங்களப்போல நாங்களும் மனமொத்து வாழ்ந்தால் என்ன? அவங்கட தாம் பத்தியம், அன்பெனும் அத்திவாரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தது. இந்தக்கால வாழ்க்கையைப் போல் பொருள் என்னும் அத்திவாரத்தில் போடப்படவில்லையே!

என்னிடம் என்ன குறையைக் கண்டீங்க? நான் படிக்கலையா? உங்களுடன் அன்பாக நடக்கலையா? நீங்க விரும்பும் நாகரீகம் எனக்குத் தெரியாதா? அந்த மூன்று மாதமும் உங்கட வாய் புகழ்ந்து தள்ளிய வார்த்தைகள் அனைத்தும் பொய்யா?

நானென்ன தாசியா? நானும் பெண்தான்! என்னிடமும் பெண்மையும் இருக்கு! மென்மையும் இருக்கு."

அவளது வார்த்தைகளின் வேகத்தைகண்டு அவன் திகைத்துப்போனான். இவளா என் மனைவி? இவளுக்குள் இத்தனை வேகமா? கோபமா? எனக் கேள்விமேல் கேள்வி எழ, அசந்துபோய் நின்றான்!

"நான் உங்களுடன் இவ்வாறு பேசக் காரணம் நீங்களே! பெண் பேசி வந்த போது, பிரியத்தைக் கூறி, என்னோடு இல்லற வாழ்வைத் தொடங்கிவைத்த நீங்கள், மூன்று மாதத்தோடு வாழ்வுக்கு முழுக்குப் போட்டிட்டு ஓடி விட்டீங்களே! இதுதானா இனிய இல்லற வாழ்க்கை? மாமியார் வீடு மகா சௌக்கியம் என்பது போல் அல்லவா மத்திய கிழக்கு உங்களுக்கு மாறிவிட்டது? "

அந்த இளம் தம்பதிகளுக்கிடையே நடந்த இந்த உறைப்பான உரையாடல், அவளுக்கோ நேற்று நிகழ்ந்தது போல இருந்தது! அவன் மறு படியும் அதாவது இரண்டாம் முறையும் மத்திய கிழக்குப் பக்கம் போய் நாலாண்டுக்கும் மேல் நகர்ந்து போய்விட்டது.

விகாசித்திருக்கும் வாலிபத்தை வீணடிக்கும் தனது கணவனைப் பற்றி, உள்ளத்தில் போட்டு வைத்திருந்த ஐமிச்சம் மட்டும் உண்மையாகி விடக்கூடாது எனக் கலங்கிக்கொண்டிருக்கும் அவளுக்கு, இப்பொது அகவை இருப்பத்தேழாகிவிட்டது! அவளது புதல்வனுக்கும் வயது ஏழாகிவிட்டது! அவளது அருமையான வாழ்வும் பாழாவிட்டது.!

மூன்று மாதங்களில், அவளைப் பிள்ளைத் தாச்சியாக்கிவிட்டுமத்திய கிழக்குக்குச் சென்று...மூன்று....வருடங்களின் பின்னர் திரும்பி வந்து..... மறுபடியும் மத்திய கிழக்குக்குப்போய் , நாலாண்டுகள், மொத்தமாக எல்லாம் ஏழாண்டுகள்!

இந்தத் தறுவாயில்....அந்த மத்திய கிழக்கு மாப்பிள்ளையிடமிருந்து நேற்று ஒரு மடல் அவளுக்கு வந்திருந்தது!

அன்பின் பரீனா!

தவிர்க்கவியலாத சந்தர்ப்பம், நான் உனக்குத் தாலிகட்டி உன்னைத் தாரமாக்கிக்கொள்ள வைத்துவிட்டது. உன்மீது எனக்கு வெறுப்பில்லை! ஆனால் வாழ்விருப்பில்லை!

கவலை உன்னைப் பிடித்திருப்பது போல் என்னையும் பிடித்திருக்கிறது! இந்தக் கல்யாணம் ஏன் நடந்தது என்ற கவலை தான் என்னை வாட்டுகிறது. நான் உன்னைப் போடி என்று துரத்தாமல் விட்டாலும், நீ என்னைப் பேடி என்று பே(ஏ)சலாம்.

இரு வீட்டாரும் எடுத்த அவசர முடிவில் எமது திருமணம் நடந்துவிட்டது. ஒரு சில மாதங்கள் வாழ்ந்த காரணத்தால் நமக்கொரு குழந்தை பிறந்துவிட்டது! அக்குழந்தை உனக்குப் பாரமாயின் கொடுத்துவிடு!

பரீனா! நமது திருமணம் சுவர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்பட வில்லை என்று நினைக்கிறேன். அதனால்தான் இந்தப் பிரிவு! நான் கொழுக்கொழுக்கப் பாகவும் நீ கொடியாகவும் சுற்றிப்படர்வதற்கு, இறைவன் அனுமதி அளிக்கவில்லை என்றே எண்ணுகின்றேன்.

உனது கட்டிளமைப் பருவம், ஆறேழு ஆண்டுகளாக விரயமாகிப் போவதை நான் விரும்பவில்லை! ஆகவே நீ மறுமணம் செய்து சந்தோஷமாக வாழ வேண்டும். அதற்கு நான் தடையில்லை நான் திரை கடலுக்கு அப்பாலுள்ள தேசாந்தரி. என்னை இனிபுனது கணவனாக எண்ணாதே! மறந்திடு.

இப்படிக்கு

உன்னை இழக்கும் அவன்.

கடிதத்தைப் படித்து முடித்தபோது அவள் கதறவில்லை கண்ணீர் பெருக்கெடுக்கவில்லை! பூமி பிளக்கவில்லை அதனுள் அவள் புதைந்தும் போகவில்லை.

ஏனென்றால் அவள்பட்ட 'ஐமிச்சம்'. இப்போது உண்மையாகிப் போனது அவளுக்கு புரிந்துவிட்டது.

போலித்தனம் மிகுந்த இந்த உலகில், கல்யாணம் என்பது கடைச்சூக்கா கவும் "சிப்பிரிடை" விளையாட்டாகவும் மாறி வருவது அவளுக்குப் புரிந்துவிட்டது!

பொறி பற்றிக் காடெரிந்தென்ன? இவளுக்கும் புரிந்துதானென்ன? இவளால் போர் வாளைத் தூக்கவோ? அவனைத் தாக்கவோ முடியுமா?

ஆமாம்! அந்த மத்திய கிழக்கு மாப்பிள்ளை, தனது வாலிபத் தசைகளின் வீரியத்திற்கு வேறொரு வடிகால் அமைத்துக்கொண்டது. ஆகக் கடைசியாக அவளுக்குக், கிடைத்த அசிங்கமானதும், ஆத்திர மூட்டுவதுமான சமாள மாசும்!

தனது திருமணத்திற்குப் பின்னர், பரீனா கேள்விப்பட்டதும், கற்பனை என்று கருதி இருந்ததுமான அவனது வெளிநாட்டுக் காதல் விவகாரம் கல்யாணம் வரைக்கும் செல்லக்கூடுமென அவள் எண்ணவில்லை

அவன் இலட்சிய கிருகஸ்த்தனாக இருப்பான் என்றே எண்ணி இருந்தாள். ஆனால், அவன் அவளை அலட்சியப்படுத்தி விட்டு, ஒரு குழந்தைக்கு அன்னையுமாக்கி விட்டு! ஒடிப்போய்விட்டான்!

இந்தக் கொடுமைக்கு அவன் கூலியாகச் செலுத்தப்போவது யாது?

கிணறு

கடலும் கடல்சார்ந்த இடமுமான நெய்தல் நிலம் அது. வெண்மணற் பாய் விரிந்து கிடக்கும் பூமி.

பத்துப் பதினைந்து அடிகள் தோண்டினாலே போதும் அந்தப் பூமியெங்கும் புனர் பொக்கிஷங் கிடைக்கும். வீட்டுக்கொரு கிணறு இரு கிணறு என்ற விகிதத்தில் வளவெங்கெணுங் கிணறுகள். அதனால், எந்தக் கடுங்கோடையிலும் குளிக்கவோ, குடிக்கவோ நீருக்குப் பஞ்சமில்லை. அந்நிலத்தில் புதைந்து கிடக்கும் இந்த “நிதானம்” அந்தவருக்கு ஆண்டவன் அளித்த அரியகொடை. பைப்புப்புனல் அவ்வருக்குப் புழக்கத்திற்கு வராத காலத்தில், காலைப் பொழுதுகளில் அள்ளி வார்க்கின்ற வாளிப் புனலால் ஊரே சலசலக்கும். அதிகமான ஸ்நானம் கிணறுகளின் உபயத்தால் நிகழ்ந்தன. அதனால் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் நீண்ட கமுகுகளும், மடல்விரித்த வாழைகளும் கிணற்றைச் சுற்றிச் சிறு தோப்பாக விரிந்திருந்த காட்சி வேறு.

வளவுக்குள்ளிருந்த பழைய கிணற்றை இடித்துத் தள்ளிவிட்டு, நாதர்ஷாவும் அவரது வளவுக்குள்ளே புதிதாகக் கிணற்றொன்றைக் கட்டினார். அக்கிணறு, மதிப்பிட்ட தொகையை விடக்கூடுதலாக விழுங்கிக் கிட்டபோதிலும், முழுப்பேருக்கும் புனலைப் போதியளவு வழங்கக்கூடிய பிரமாணத்தைக் கொண்டிருந்தது.

கமுகும் வாழையும் பக்கத்தில் செழிக்கத் தொடங்கின. சுமார் முப்பது முப்பதைந்து கஜதூரத்திற்கப்பால், ஒரு மலசைகூடம் கட்டப்பட்டது. ஆனால் கிணறும் நீரும் பேணப்படுதலின் தன்மை ஸீரோவுக்குச் சென்றிருந்தது.

பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தைகளுக்குக் கூட, கிணறு குப்பைத் தொட்டியாக மாறிக் கொண்டது.

நீரும் ஒரு நிதியம் என்று ஆரும் நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை. இது பணத்தால் வந்த கிணறு என்ற நினைப்பில்லை. அவர்கள் காட்டிய உதாசீனத்தால் உத்தரித்தன சட்பொருளான கிணறும் திரவப் பொருளான தண்ணீரும்.

ஒரு நாள், ஒரு மண்தோண்டும் இயந்திரம் பாதையோரத்தை நீளமாக வெட்டிக் கிழித்து மண்ணை அள்ளிக்கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. நாலையந்து நபர்கள் அங்கே நின்று வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர்.

நாதர்ஷாவுக்கு விளங்கிவிட்டது. பல காலமாகப் பேசப்பட்ட பைப்பை வரப்போகுது. நல்லதுதான் நம்முடைய வட்டாரத்திற்கும் பைப்பாலே தண்ணீர் பாய்ந்து கொண்டு வரப்போகுது. இனி வாளிகளால் நீர் மொண்டு வார்த்து மகிழ்ந்த காலம் போகப் போகுது என்று அவருக்கு விளங்கி விட்டது.

பழையன கழிந்து புதியன புகினும் பழையமையின் மவுசு பட்டுப் போகுமோ? என நாதர்ஷா தனக்குள்ளே வினாவிக்கொண்டு நின்ற போது “பாத்தீங்களா? பைப்புத் தண்ணியும் நம்மட பக்கத்திற்கு வந்திட்டுது” எனப் பதிவிரதை விட்ட கேள்விக்கு.

“அதற்கென்ன வரட்டுமே” என நாதர்ஷாவும் சற்று ஏளனமாகப் பதிலளித்தார்.

“கட்டாயம் நாங்களும் பைப் பெடுக்க வேணும் கிணத்துத் தண்ணியைக் குடிச்சி அலுத்துப் போச்சி என்றாள் ஆவல் மீதுர ”

“ஆமாம்! கட்டாயம் எடுக்கத்தான் வேணும். நாமெல்லாம் இனிப் பைப்புத் தண்ணி குடிக்கணும் கிணறும் பழசாய் போச்சு கட்டி இரண்டு வருஷம் ஆச்சுதல்லவா? என்றார் நாதர்ஷா சற்றுச்சினத்துடன்.

“பைப்பெடுக்கணும் பைப்பெடுக்கணும்” பிள்ளைகளும் ஆரவார மிட்டனர்.

“எல்லாஞ் சரி. பைப்பெடுக்க குறைந்தது பதினைந்தாயிரம் ரூபாவாவது வேண்டும். எப்படியோ கஷ்டப்பட்டு எடுத்திட்டானும் என்று நிறுத்திக்கொண்டு, தனது பிள்ளைகளினதும் பேரப்பிள்ளைகளினதும் உதாசீனம் என்னும் உபத்திரவத்தால், இந்தப் பைப்புத் தண்ணீர் என்ன பாடு படப்போகுதோ என்பதை நினைத்து, அங்கலாய்த்தார். எது எப்படியானாலும் நாதர்ஷாவின் குடும்பத்திற்கு இப்போதுள்ள புதிய தேவை பைப்பெடுத்தல் ஒரு கணிசமான காலத்திற்கு கிணற்று நீரே போதும், பரந்த வளவுக்குள் விரிந்த கிணறு. புனலும் புதுப்புனல். நன்கு பராமரிக்கப்பட்டால் ஆகக் குறைந்தது இன்னும் அரைநூற்றாண்டு காலத்திற்குக் கிணற்றைப் பாவிக்கலாம்.

போகட்டும் , கிணற்றோடு பைப்பைனையும் எடுத்திடுவோம் எனப் பைப்பெடுக்கப்பட்டால், கிணறு பாழ்தான்

நீருக்கு நல்ல விலை கொடுக்கும் நிலைமை தனக்கு வருமென்று நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டு சிறுமூச்செல்லாம் ஒன்று சேர்த்துப் பெருமூச்சாக வெளியே எறிந்தார் நாதர்ஷா. ஒரு வாரத்திற்குள் மெயின் லைனைப் போட்டு முடித்து விட்டனர். கடமையே கண்ணாக விருந்த அவர்கள், இனி அதிலிருந்து சப்-லைன் தொடர்பை ஏற்படுத்தி, வீட்டில் எங்கெங்கெல்லாம் குழாய்கள் போட வேண்டுமோ, அங்கெல்லாம் போட்டுக் கொண்டால் தண்ணீர் குழாய்க் கூடாகச் சலசலக்கும் சத்தம் வீட்டுக்குள்ளே கேட்கும்.

நாட்டின் பல பகுதிகளில் கடுமையான வரட்சி . தண்ணீருக்குப் பெருந்தட்டுப்பாடு. வரட்சியால் பூமி வாய்பிளந்து தகிக்கும் அகோர நாட்களில் புனர்பொக்கிஷம் மண்டிக்கிடக்கும். கிணறுகளைப் பாராமுகமாக விட்டு உதாசீனம் செய்வதும், வேண்டியளவு நீர் கிணற்றில் இருக்கையில் குளிக்கவும், சலவை செய்யவும், ஏன் கைகால்களைக் கழுவக் கூடப் பைப்புகளையே இன்றைய லௌலூகிகள் பாவிக்கும் உண்மையை

உணர்ந்தாலும், நாதர் ஷாவினால் என்ன பண்ணமுடியும்.

கைப்பாக விருந்தாலும் பைப்பெடுத்தலே அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் புதிய தலையிடிக்குப் போட்டுக் கொள்ளக் கூடிய ஒளடதம் என்று அவர் நினைக்கவில்லை. ஆனால், ஆரெடுக்காவிட்டாலும் நாம் நீரெடுக்க வேண்டும் என்று தனது குடும்பத்தினர் உற்றிருக்கும் அசராத ஆசையும், ஆர்வமும் அவரைக் கைது செய்தன. பைப்பெடுப்பதில் அவருக்கு ஆட்சேபனை இருந்ததோ? இல்லையோ? ஆனால், அதைப் பாதுகாப்பதில் பயமிருந்தது .

அலகிட வியலாத காலக்கணக்கை ஏதோ ஒரு வகையில் அலகிட்டிருக்கும் மனிதக் கணக்கின் படி, உலகம் சுழல, அதிலே மனிதர் சுழல ... அந்த மனிதருள் ஒரு மனிதராக நாதர்ஷா சுழலகாலம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

சுமார் ஆறு திங்கள்களுக்குப் பின்னர் நாதர்ஷாவின் இல்லத்திற்குள் புஷ்டி என்று பெருமூச்சொன்றை எறிந்து கொண்டு, குழாய்ப் புனல் புகுந்தது.

ஆம், கிணற்றில் எவ்வளவோ நானிருக்கக் கூடாக என்னைக் கொண்டு வந்து குதூகலிக்கப் போறீங்களோ? என்று கேட்டு ஏளனஞ் செய்வது போல, குழாய்ப்புனல் வீட்டுக்குள்ளே புகுந்து வரத் தொடங்கிற்று.

நாதர்ஷா குடும்பத்திற்கு வாயெல்லாம் பல். ஆமாம் இனிவரப் போகுது பெரிய பில் (Water Bill)

அன்று கிணற்றோரச் சூழலில் வளர்த்து செழித்திருந்த வாழைகளும் கமுகுகளும் இன்று வாடிப்போய் இருந்தன.

நாதர்ஷா மட்டும் காலைப்பொழுதுகளில். அள்ளிக்குளிக்கும் புனல் அவைகளுக்குப் போதவில்லை. கிணறு சுமாராக இப்போது கைவிடப்பட்ட நிலையில் எப்போதும் ஈரலிப்பாக இருந்த கிணற்றுப்பகுதி, வரண்டு போய்க்காட்சி தந்தது.

நாதர்ஷாவின் காலைக் குளியலால் கிடைக்கும் புனல் மட்டும் இந்தத் தருக்களுக்குக் குளிர்ச்சி உண்டா? மற்றப்படி கிணறு வேண்டியளவு நீரோடு, வேண்டுவாரற்றுக் கிடந்தது.

ஆனால், புதிய குழாய்ப் புனலின் வருகையால், கிணற்றைக் கிட்டத்தட்ட மறந்தே விட்டது, நாதர்ஷா குடும்பம். சலவை, சமையல், குளித்தல், முழுகுதல், கைகால் அலம்புதல், இத்தியாதி நீரோடு சம்பந்தப்பட்ட அனைத்துத் தேவைகளும் புதிய புனலினால் நாளாந்தம் நிறைவேறிக் கொண்டிருந்தன.

பில் பற்றிய கவலையைச் சொல்வற்றிப் போகும் வரைக்கும் நாதர்ஷா நாளாந்தம், ஞாபகமூட்டி வைப்பார். எது பற்றியும் அலட்டிக் கொள்ளாத அவரது குடும்ப அங்கத்தவர்களின் கவனத்தில் அச்சொற்கள் எடுபடவே இல்லை.

தண்ணீர், தன்பாட்டில் அல்லாது அவர்களின் மூப்பில் செலவிடப்பட்டது. வரட்சியான காலம் பாத்திரமேந்தி பழகாத தூரம் தண்ணீர் தேடிச் சென்று வருபவர்களுக்கே அதன் அருமையும் பெருமையும் புரியும்.

“ஏய், இப்படிக்க கண்மூடித்தனமாக குழாய்த் தண்ணியைப் பாவிச்சிங் கென்றா எக்கச்சக்கமா பில்வரும். கவனம். அடிக்கடி நாதர்ஷா எச்சரிக்கை செய்தார். ஆகவே, கிணற்றிலும் வேண்டிய மட்டும் தண்ணீர் இருக்கு எடுத்தெற் கெல்லாம் பைப்பு பைப்பு என்று அதையே நாடாதிங்க,” எனக் கேட்டும் கொண்டார். நாதர்ஷா

“போங்க, புதுசாப் போட்டிரிக்கோம். பைப்பிலே தண்ணி கொஞ்சம் கூடுதலா வந்துதான் என்னா ஆவப்போவது.” மனைவியும் அவளோடு சேர்ந்து மக்களும் மறுமொழி கொடுத்தனர்.

“முழுக்க முழுக்கப் பைப்பையே பாவிக்கப்போனால் மாதம் முடிவிலே

நமக்குத்தான் நட்பும். இந்தப் பெரிய கிணறு என்னத்திற்கு இருக்கு? கொஞ்சம் யோசனையோட நடந்து கொள்ளுங்க" அறிவுரையை தம் குடும்பத்திற்கு முன் வைத்த நாதர்ஷா மேலும் தொடர்ந்தார்.

"றசூலாவுடைய காலத்திலே ஒரு நாள் ஸஃது என்றொரு ஸஹாபித் தோழர் நாயகம் அவங்களுக்கிட்ட வந்து மௌத்தாப் போன தண்ட தாய்க்குச் செய்யக்கூடிய மேலான தர்மம் எது என்று கேட்டாராம்."

"தண்ணீர் என்றாங்களாம் நபி நாயகம் அவர்கள் அந்தச் ஸஹாபி ஒரு கிணறு தோண்டி, இறந்து போன தாயின் பெயரில் செய்த தர்மம் என்று எழுதி வைத்தாராம்" தண்ணீருக்கு எத்தனை தகுதி என்று பாத்தீங்களா?

றசூல் (ஸல்) அவர்களுக்கு வேறொரு பொருள் குறிப்பிட்டுக் கூற முடியாது போய்விட்டதா? இல்லை தாகத்த தீர்க்கும் தண்ணீருக்கு மேலான ஒன்று இல்லை என்பதே அவங்கடகணிப்பு, உண்மையும் அதுதான். கடுந்தாகம் இருக்கும் நேரத்திலே ஓரிரு மிடறுத் தண்ணீரைக் குடித்தாலே எவ்வளவு சாந்தியாக இருக்குது, அல்லவா?

எனவே, ஆத்தில போட்டாலும் அளந்து போடணும். இன்றைக்கு இலங்கையின் பல பாகத்தில் தண்ணீர் இல்லாமல் மக்கள் படும்பாடு உங்களுக்குத் தெரியுமா? பென்னம் பெரிய கிணற்றிலே வேண்டியளவு தண்ணீர் இருக்கக்க வீணாகக் குழாய்நீரை விரயஞ் செய்யாதீங்க. கடைசில கசனாக் காசி வரும். நீண்டதொரு உரையை நாதர்ஷா செய்து நிறுத்தினார்.

சிலதினாங்களுக்குப் பின்னர், ஒரு நாள் பில் வந்திருந்தது நாதர்ஷா அதிர்ந்து போனார். முதல் மாதத்திற்கு மட்டும் ஐநூறு ரூபாய் சொச்சம் இனி ஏது சம்பளத்தில். மிச்சம் என்றவர் அதிர்ந்து போனார்.

இப்போது புனைக்கு Bell (மணி) கட்டுவது யார்? அதுவும் நாதர்ஷாதான்.

அத்துடன் இப்போது தண்ணீர் Bill (காசு)கட்டுவது யார்? அதுவும் நாதர்ஷாதான்.

படுக்கைக்குப் போகும் போது பூட்டப்படாது அசிரத்தையாக விடப்பட்ட குழாய்களிலிருந்து வீணாக ஓடிய நீருக்குச் சேர்த்துதான் இந்த பில் என்பது அவருக்குத் தெரியாத விடயமல்ல.

நாதர்ஷா பில்லைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு இம்மாத வேதனத்தில் துண்டு விழுந் தொகையை எப்படி சமாளிப்பது என்று ஆழமான யோசனைக்குள் ஆழ்ந்து போனார்.

அந்த வளவுக்குள் அமைந்துள்ள கிணற்றுக்குள் மட்டும் நல்லபுனல் மலிந்து கிடக்கிறது.

வேர்க்காய் இப்படி?

அரை டஜனுக்கு இன்னும் ஒன்றே ஒன்றுதான். குறைவு ! ஐந்து பெண்களைப் பெற்று , அவ்வைந்தில் நான்கு பெண் பிள்ளைகளைக் கல்யாணக் கடலிலிருந்து கரை சேர்த்து விட்டுச் சற்றுக் கவலைக் கரையேறி களைப்பாறிக் கொண்டிருந்தார் யாக்கூப் .

ஆசிரியத் தொழில். அர்த்தா பத்தி மிகுந்த வாழ்க்கை. முக்கரணச் சுத்தியுடன் உழைத்தாலும், சம்பளத்தை விடக் 'கிம்பளம்' ஏதும் மேலதிகமாக அவருக்கு கிடைக்க வில்லை. இதனால், வாழ்க்கை சற்றுக் கடினமாகவே கழிந்தது ! இருப்பினும், அவரது இல்லாள் பிற்காலத்தில், தையலுக்கேயுரிய தையற் கலையைக் கற்றுக் கொண்டதால், இவரது சம்பளத்துடன் சுகதர்மினியின் கிம்பளமும் வந்து சேர்ந்து கொண்டது. அதன் பின்னர் அவர்களது குடும்ப வாழ்வு சுமாராக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

அவரது முப்பத்து நான்கு வருடகால ஆசிரிய சேவையின் போதே நான்கு புதல்விகளைக் கரை சேர்த்து விட்டார். இப்போது, எஞ்சி இருப்பது ஐந்தாவது புத்திரி மட்டுமே. அவளுக்குப் பின்னர் அவர்களுக்கு ஆணும் பிறக்கவில்லை ! பெண்ணும் பிறக்கவில்லை!

யாக்கூப் தம்பதிகள் ஈன்றெடுத்த எல்லாப் பிள்ளைகளும் அழகிகளே! சொல்லப் போனால், இவர்கள் சித்திரப் பாவைகள் ! இன்னுஞ் சொல்லப்பொனால் சீனத்துப்பதுமைகள்! அதனால், அந்தக் கிள்ளைகளை

தமது நெஞ்சக் கூண்டிலே நிரந்தரமாய் வைத்துக் கொள்வதற்காக, மாப்பிள்ளைகள் விரும்பி வந்தனர். அவர் வாய்வைத்த இடங்களில் எல்லாம் சீதனமும் சீர்வரிசையும் கூடுதலாகவே குறைக்கப்பட்டு, அவரது நான்கு தருணிகளும் எந்தத் தடங்கலுமின்றி கரைசேந்தனர்.

அர்த்தா பத்தியான அந்த வாழ்வோட்டத்திலும் நான்கு பிள்ளைகளையும் கரை சேர்த்த நிம்மதி, இவரது நெஞ்சு முழுக்க நிறைந்திருந்த போதிலும், கடைகுட்டிக்குமட்டும் வரன்கள் வந்து வந்து போயின! இதனால், அவளுக்கு மணமகன் ஒருவரைத் தேடவேண்டிய நிர்பந்தம் இந்த அறுபது வயதிலும் அவரை ஆட்கொண்டிருந்தது!

என்னதான் அழகிருந்தாலும் அவளுக்கென்றொரு வீடு எனும் மட்டத்தில் ஏற்பட்டுள்ள சீதனச் சிக்கல், இங்ஙனம் வரன்கள் வந்து வந்து செல்ல காரணமாகி விட்டது. இது அவருக்குத் தெரியாத விடயமல்ல.

இருப்பினும், வயதேறிப் போகிறது. நான்கு வருட நோன்புகள் கழிந்து இருக்கின்ற முதுமையிலாவது திருமணத்தைச் செய்து வைப்போம். படிப்படியாக வீட்டை கட்டிக் கொடுப்போம். இந்த நோன்பு முடிய கலியாணந்தான் என்னும் தீர்மானங்களுடன், ஆண்மகவு இல்லாத அவரே பஞ்சு போல் ஆகிவிட்ட தலையோடும், தாடியோடும் அந்தக் கடைக்குட்டி மகளுக்கு மணமகனைத்தேடும் படலத்தில் இறங்கலானார்.

நான்கு தமக்கைகளையும் போல், அவளும் நல்ல அழகிதான். தையலார்க் குரிய அழகுடமைகள் அத்தனையும் அவள் பெற்றிருந்தாள். அத்துடன், தனது அன்னையின் கைவந்த கலையான தையற் கலையையும் அந்தக் கடைக்குட்டி நன்கு கற்றிருந்தாள். இதனால், அவள் வெறுந் தையலல்ல! தையற் கலையும் இவளுக்கு அழகூட்டியது!

சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால் அவள் அப்ஸரஸ்! ஆயினும் இந்த மிலேனியத்து மாப்பிள்ளைகள் பின்னடித்தனர் ! காரணம் வீடில்லை!

அந்த ஆசிரியத்தந்தை தேடிக்கொண்டிருக்கும் மணமகன்கள் வரிசையிலே வராத ஒரு மிலேனியத்து மணமகன், அந்தக் கிள்ளையை தனது நெஞ்சக் கூட்டிலே குடியமர்த்த விரும்பும் அந்த நல்ல சேதி, அவருடைய காதிலே வந்து வீழ்ந்தது. அந்த மணமகன், அவ்வூழ் பிரமுகரான காசீம் ஹாஜியாரின் மகன் என அறிந்த போது, அந்த ஆசிரியத் தந்தையின் உடல் புல்லரித்தது. மனசு தனது மகளை மணமகளாக்கிப் பார்த்துக் களித்தது. கேள்விப்பட்ட கணம் முதல் அச்சேதி அவரது காதுகளில் தேனாக இனித்தது !

ஆயினும் அவர் அச்சுற்றார். இன்று ஊர் உகைம் கெட்டுப்போய்க் கிடக்குது, நன்மை தீமைகளைக் கணக்கெடுக்காத மனிதர்கள், பாவ புண்ணியங்களைப் பாராது செயற்படுபவர்கள், குழப்பியடித்துக் கெடுப்பதில் அலாதிப் பிரியங்காட்டும் அற்பத்தனமுள்ளவர்கள், இப்படி எத்தனையோ ரக மனிதர்கள் மானிடன் என்ற போர்வையிலே வாழ்கின்ற ஊர், உகைமாச்சே என்று பயந்தார்.

ஆகவே, பேச்சுவார்த்தைகளை ரகசியமாக நடத்தி, திருமண நாளை நீட்டி நிமிர்த்தாமல், கடுகதியில் காரியத்தைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்னும் அவாவுடன் அவர் யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

என்னாங்க, கடுமையான யோசனை, அவரது வாழ்க்கைச் சகீ சிந்தனையைக் கலைத்தாள்.

யோசிக்காம மனிசனால இருக்க முடியுமா?

ஒரு மகிழ்ச்சியான சமாச்சாரத்துடன் தான். யோசிச்சிக்கொண்டிருந்தன்.

அதென்ன, அப்படி மகிழ்சியான விசியம்?

நம்மட புள்ளக்கி மாப்புள்ள கிடைச்சிருக்கு அதான் அந்த மகிழ்சி.

அல்ஹம்து லில்லாஹ் இருவரும் ஏகோபித்து இறைவனைப் புகழ்ந்து கொண்டனர்.

“ஆர் அந்த மாப்புள்ள என்று சொல்லுங்க மிக ஆர்வத்துடன் கேட்டாள் அவர் மனைவி .

ஒனக்குத் தெரியுமப்பா நம்மட மில்லுக்கார காசீம் ஹாஜியார் இருக்காரே. அவற்ற இளைய மகன்! நல்ல சாலிஹான புள்ள. படிச்ச புள்ள. நம்மட மகன் ஜரினாவை அவர் கேட்கிறாராம் என்று ஒருசேதி கேள்விப்பட்டன்”

அப்படினா நல்லது தானே அந்த குடும்பத்தோட கெதியாப் பேசி நோம்பு முடிஞ்ச கையோட கல்யாணத்த முடிச்சி வைச்சிடுவம். கடன் தனிசு பட்டாவது கல்யாணத்த நடத்தியே தீரணும்.

தனது சுகதர்மினியின் துண்டுதலும் ஆவலும் அவரை மேலும் உற்சாகப் படுத்தின.

ஓமோம்! மாப்பிள்ளட வாப்பாவுடன் இன்றைக்கே கதைப்பம். கதைச்சி ஒரு முடிவெடுத்து கல்யாணத்தைக் கெதியாச் செய்யக்கூடிய வழிவகையைச் செய்வோம்” இருவரும் இன்பமும் இறும்புதும் எய்தினர்.

ஆஸ்தியை எந்த வகையினாலும் ஜாஸ்த்தி ஆக்கிகொள்ளவியலாத ஆசிரியத்தொழில் புரிந்து, அதற்கூடாகக் கிடைத்த வருமானத்தில் நான்கு குமர்களைக் கரைசேர்த்து வைக்க உதவிய எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு

நன்றியைச் செலுத்திக் கொண்ட சதிபதி இருவரும், இளைய மகளின் திருமணத்தையும் நடத்திவைக்கக் கூடிய திராணியை இறைவனிடம் வேண்டி நின்றனர்.

திருமணம் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுவதென்பது உண்மையோ! பொய்யோ இந்தத் திருமணம் கிண்ணியாவில் நிச்சயிக்கப்பட்டு சீக்கிரமே நடக்க வேண்டும் என்ற முனைப்புடன் அந்தத் தாயும் தந்தையும் செயலில் இறங்க முற்பட்ட போது.....

மூன்றாவது மகள் ஓடி வந்தாள்.

என்ன புள்ளே! ஏன் முகம் வாடிக்கிடக்கு? புள்ளைகளுக்கு ஏதும் நோய் நொம்பலமோ? அவளது அன்னை அன்பு மீதூரக் கேட்டாள். இல்லம்மா தங்கச்சி ஜரினாவை காசீம் ஹாஜியார் இளையமகன் கட்டப் போறான் என்று கேட்டாறாம். நாங்களும்கேள்விப்பட்டோம். அதுக்கென்ன நீங்கள் சந்தோஷப்பட வேண்டிய விஷயம் தானே. ஏன் அந்த மாப்பிள்ளை கூடாதா? அவர் படிச்ச புள்ள தானே நாங்க அப்படிப் பெரிய சீதன பாதனம் குடுக்காமலே பெண் கேட்கிறாங்க என்றா ஒன்ட தங்கச்சி எவ்வளவு குடுத்து வச்சவ தெரியுமா?"

"அதெல்லாம் சரிம்மா. எனக்கும் மிச்சம் சந்தோஷம். தங்கச்சிக்கும் கல்யாணம் முடிச்சிட்டா எவ்வளவு நல்லது என்று நானும் நினைக்கிறன்."

ஆனால்? என்று நிறுத்தினாள் அவள் தாய்பரபரத்தாள்! ஏதும் தீராத நோய் நொம்பலமா அவருக்கு, இருக்கி.

இல்லம்மா, இல்ல!

அப்ப சொல்ல வந்த விஷயத்தச் சொல்லு. நானும் உங்கட நாலாவது மகளும் வாழாவெட்டிகளாக இருக்கிறத! நீங்களும் வாப்பாவும் விரும்புகிறீங்களா ?” நீ என்ன சொல்கிறா? எனக்கு விளங்கல.

மகள் பேசத்தொடங்கினாள். இந்தக் கல்யாணம் நடக்கக் கூடாதாம். அப்படி மீறி நடந்தால் என்னுடைய மாப்பிள்ள, அதாவது உங்கட மருமகன் என்னை உதறித் தள்ளிவிட்டு, வீட்டை விட்டே போய்விடு வாராம். இது நிச்சயம் நடக்குமாம். எனட புருஷன் மட்டுமல்ல உங்கட நாலாவது மருமகனும் இதே கதையைத் தங்கச்சியிடம் சொல்லி மிரட்டி இருக்கிறார்.

என்ன காரணம்? மகளின் பேச்சை இதுவரை அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அவளது தாய் கேட்டாள்.

அவங்கட தங்கச்சிக்குக் கேட்ட மாப்பிள்ளையாம் அவன். தங்கச்சியை வேண்டாம் என்று சொல்லிட்டானாம். அவனை நீங்க எடுத்து கட்டக் கூடாது என்று, கர்ச்சன போட்டார். அப்படியும் அவங்கட கட்டளையை மீறி தங்கச்சி கல்யாணம் நடந்தால், நாங்க ரெண்டு பேரும்.....

அவள் இந்த வார்த்தையை முடிக்கும் முன்னம் அவளது கண்ணும் கசிய மூக்கும் சீற அவளது நா நின்றுது.

இரண்டு மருமக்களும் ஏகோபித்து எறிந்த எதிர்ப்பு எறிகணை அந்த ஆசிரியத் தந்தையினதும் அவரது மனைவியினதும் நெஞ்சைப் பதம் பார்த்தன.

அவர்கள் செய்வதறியாது திகைக்கவில்லை. என்ன செய்வதென்றே, செய்யப்போவது அவர்களுக்குத் தெரியாமலும் இல்லை. எல்லாம் தெரியுந்தான்! இருப்பினும்.

ஒரு மகளை வாழவைக்க, இரு மகளை வாழ்க்கைப் பந்தத்தை உடைத்து

வாழாவெட்டிகள் ஆக்குவதா? அவர்களைக் காலம் பூராகவும் அழுவைப்பதா?
என்ற பெருங் கேள்விக் குறியோடு

அந்த ஏழைத் தந்தையும் தாயும் மெளனியானார்கள்! நோன்பின்
பின்னரான அந்தச் சந்தோஷம் காணாமல் போனது மட்டுமல்லாமல் மனதும்
கனத்துப் போனது. மாப்பிள்ளையைப் பேசித் திருமணம் செய்து வைக்க
வேண்டிய இவர்களா..... இப்படி..... ?

அதிகான் சுடம்

அடிதல் உட்கு

திருமணம் என்பது தாழிடப்பட்ட ஒரு கோட்டை! அதன் உள்ளே இருப்பவர்கள் வெளியே வரவும். வெளியே இருப்பவர்கள் உள்ளே செல்வதற்கு துடிக்கின்றார்கள். பெயரை நினைவில் வைத்துக் கொள்ள முடியாத ஒரு பெரியவன் கூறிய கூற்று இவனைப் பொறுத்தவரைக்கும் எத்தனை தூரம் உண்மையாகிவிட்டது.

அழகு! அழகு! அழகு என அழகையே ஆராதித்துக் கொண்டிருந்த சூறையாருக்கு, இப்படியொரு கதியா? எந்தவோர் ஆடவனும் அழகான அணங்கொருவனை மணந்து கொள்ளத்தானே விரும்புவான். இதில் வியப்பேதுமில்லை. இருப்பினும், அழகு மட்டுந்தான் வாழ்க்கை ஆவதில்லை.

“சாஹ்! ஒனக்கேத்த ஜோடிதான் அவ” என்று அவனது சகோதரிகள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து அவனுக்கு வரப்போகிறவனைப் பற்றி வழங்கிய சான்றிதழ், சந்தோஷத்தை இரட்டிப்பாக்கியது. அவன் ஆனந்தக் கடலில் ஆழ்ந்து போனான்.

ஆனால்! இன்று.....இன்று அவனது நெஞ்சே வெடித்துவிடும்போல், ஒரு பெரிய வெறுப்பு! அவனுக்குள்ளே தாங்கொண்ணாத பெருந் தவிப்பு! அந்த வெறுப்பினால் உள்ளத்திற்கு கடுங் கொதிப்பு!

இவர்களுடைய கண்கள் எல்லாம் என்ன பிடரியிலா இருந்தன? அவனது

குடும்பம், பெண் பார்த்த சீத்துவத்தை எண்ணிப் பார்த்தபோது ஏமாற்றமும் தோல்வியும் இரண்டறக் கலந்து, அவனை இம்சித்தன.

கசப்பான நிலைமை தோன்றுவது இவ்வாறான பொழுதுகளிற் தானோ? என் இளமைக் கனவுகள் எல்லாம் மண்ணாகிப் போய்விட்டனவே! அழகு ஒன்றே எனது உலகு என்று எடைபோட்டிருந்த என் இதயத்தில், இடி விழுந்து விட்டதே! என சுஹைர் தோல்வியிற் துவண்டு போனான்!

“மனைவிக்குரிய கடமைகளை நிறைவேற்றும் ஆற்றல் தனக்கு இல்லை என்று நினைப்பவன் நோன்பிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளட்டும்” றகூலுல்லாஹ் வழங்கிய இவ்வாலோசனை சுஹைருக்கு அவசியப்பட வில்லை.

ஏனென்றால் அவன் உத்தியோகத்தால் ஊதியம் பெறுபவன். இதயத்தை ஈர்த்தெடுக்கும் ஒருத்தியை இல்லக் கிழத்தியாய் அடைந்து இன்பந்துய்க்கக் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தான். அந்தக் கனவை, அவள் கனவாகவே ஆக்கிவிட்டாளா? அவளைப் பார்த்தபோது, கடுகடுப்போடு அவன் கவலைக் குன்றேறினான்! சுஹைரின் நெஞ்சத்தரையில் கொஞ்சமாய் வளர்ந்திருந்த பச்சாதாபம், மெல்லப் பட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

“நான் என்ன செஞ்சத்துக்காக என்னை நீங்க இப்படி வெறுக்கிறீங்க சுஹைரா விம்மினாள்.

“நீ எனக்கினி வேண்டாம் உன்னோட எனக்கி வாழ விருப்பமில்லை” சுஹைர் வெந்த புண்ணில் வேலைப் பாய்ச்சினான்.

“அப்ப ஏன் என்னை கல்யாணம் முடிச்சீங்க ” அவள் நியாயமாகக் கேட்டாள். “முடிச்சேனா? முடிச்சி வைக்கப்பட்டேன்” அவனுடைய பதிலினால் அவள்

எளிச்சுறப்பட்டாள். “உங்கட விருப்பமில்லாம கட்டி உருட்டிக் கொண்டு வந்தா கல்யாணம் கட்டி வைச்சாங்க” அவள் பவ்வியமாகக் கேட்ட கேள்விக்குச் சூடான பதில் சுலைஹரிடமிருந்து வரவில்லை!

அவள் வெந்து கொண்டிருந்தாலும், ரௌத்திரம் அவளுக்குள் எழவில்லை. கண்களில் முட்டிய கண்ணீரை மூக்கினாற் சிந்தினாள். என்னதான் அவள் கிளியோபாட்ராவாக இல்லாவிட்டாலும், பெண்மைக்குரிய மென்மையை இழந்து விடுவாளா?

அவள் அழதாள்! அந்தக் கண்ணீர் அவனை அசைக்கவில்லை. அவன் தீர்க்கமான முடிவுக்கே வந்தவன் போல, அவளை நோக்கினான்.

“நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திட்டேன் ” என்றான் அவன்.

என்ன முடிவாம்? அம்முடிவு என்ன முடிவென்று பதற்றத்துடன் எதிர் பார்த்தாள் அவள்.

“நீ எனக்குப் பொருத்தமில்லை. நான் தேடிய அழகு உன்னிடம் இல்லை. ஆதலால், நாங்க வாழ்ந்தது இனிப்போதும்” வாழ்வு இனி இருண்டு விடுமோ என்று சுலைஹா மருண்டு கொண்டாள்.

“ஏன் பொருத்தமில்லை? நம்ம ரெண்டு பேரிடையாயில் உள்ள பொருத்தமே போதுமே! மண வாழ்க்கைக்குத் தேவ மனப் பொருத்தந்தான்! தவிர அழகு மட்டுந்தான் வாழ்வு எண்டு நெனைக்கிறீங்களா? ” சுலைஹாவின் துலாம்பர மான பேச்சில் சற்று சூடு இருந்தது.

“நீ என்னதான் சொன்னாலும் நான் உன்னுடன் வாழ விரும்பவில்லை ஆகவே பிரிவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை! சட்டப்படி தலாக் கொடுத்திடுறேன்.”

“தலாக் சொல்லும் அளவுக்கு நான் ஓங்களுக்கு அப்படி ஒரு பிழையுடும் செய்யல நீங்க நெனைக்கிறாப் போல கல்யாணம் ஒரு கடைச் சரக்கும் இல்ல!”

“ஒன்னை எனக்குப் பிடிக்கல”

“பிடிக்கல என்டா ஏன் என்ன முடிக்கணும்?”

“முடிச்சிட்டந்தான் அதனால் தான் அத முடிச்சிடப்போறன்.” சுறைறின் கரவு கலந்த பதில் சுலைஹாவின் நெஞ்சை இடித்தது. நெஞ்சின் கண்ணுள்ள வெஞ்சத்தை விழி, புனலாக வடித்தது!

“என்னை விவாகரத்துச் செய்வதைத் தவிர வேறு மார்க்கமே ஓங்களுக்கு இல்லையா?” கடப்பாறை கொண்டேனும் இடிக்கவியலாத அவனது இதயம், அவளுக்காக இரங்கவுமில்லை! கிறங்கவுமில்லை!

“அல்லாஹ்தானே எங்க ரெண்டு பேரையும் ஜோடியாகச் சேர்த்து வைச்சான். அவன்ட நாட்டத்தைத்தான் நம்மடவூட்டார் செஞ்சாங்க. அதில என்ன புழு இருக்கி. ஓங்கட காலடியில் கெடந்து காலமெலாம் பணிவிட செய்ய விரும்புறேன். என்னைத் தலாக் மட்டும் சொல்லிடாதீங்க! வேண்டுமானா நீங்க.....”

ஒரு பெண் தனது கணவனைச் சாகக் கொடுத்தானும் இன்னொருத்தியுடன் வாழக்கொடுக்கமாட்டாள் என்றொரு நியதி இருந்த போதாங் கூட! சுலைஹா அனுமதி வழங்கி விட்டு..... என்னை விட்டுடாதீங்க, விவாகரத்துச் செய்திடாதீங்க, என்று கெஞ்சிக் கேட்டு நின்றாள்! கண்ணீர்த் திவலைகளால் அவனுக்கு மாலை போட்டு நின்றாள். அவனோ பிராண சகிபோல் தன்னுடன் வாழவேண்டிய அவளை, அனிச்சைப் புவாக்கிக் கண்ணீர் ஆழியில் எறிந்து விட்டு, கருணையூற்றை மூடிக்கொண்டான். நெஞ்சம் திற்படவில்லை!

கொஞ்சாங்கூட நெஞ்சந் திற்படவில்லை!

அவன் எதிர்பார்த்த அழகு இல்லையாம்! ஆராதித்து ஆலாபனை செய்ய அழகு போதாதாம்! ஏற்றுக்கொண்டேன்! ஏற்றுக்கொண்டேன்! ஏற்றுக்கொண்டேன்! எனக்கூறி இதயபூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்டவளை எடுத்தெறிவதுதான் வாழ்வா? சுலைஹா, இப்போது இப்படிச் சொல்லிப் பார்க்கின்றாள்.

ஆக ஒரே ஒரு வற்சரம் அதற்குள் முறுக்கேறிய இளமைத் துடிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விட்டு, அந்தத் தாழிடப்பட்ட கோட்டையிலிருந்து ஒரு நாள் தப்பி ஓடிவிட்டான்.

அந்த ஓராண்டு மோகத்துக்குள் அவன் அவளைத் தாயுமாக்கி விட்டிருந்தான். அந்தக் குயிலும் அதன் குஞ்சம் தனிமைப் பட்டதைப் பற்றி அவன் அடைபடிக் கொள்ளவில்லை! அவளை விட்டே பிரிந்து விட்டான். காஸிக் கோர்ட்டில் சுலைஹை இவ்வளவு சீக்கிரமே சந்திக்க வேண்டிய நிலைமை வருமென சுலைஹா எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டாள்.

மூன்று தலாக்கையும் கூறி முடித்துவிட்டு நிமிர்ந்த போது. அந்தக் கோகிலத்தின் விழிப்புனல் கன்னங்களில் பாய்ந்தோடியது. ஆயினும், அது அவனை அசைக்கவே இல்லை!

வெறும் அழகுக்காக - அழிந்து போகும் வெறும் அழகுக்காக - அவர்கள் பிரிந்து விட்டார்கள். இது நடந்து இன்றைக்கு அரை டஜன் ஆண்டுகள் கால வெள்ளத்திற் கரைந்து போய்விட்டன.

இன்னமும் சுலைஹா வாழவில்லை. வாழ விரும்பவில்லை, சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணமே இவ்வளவு விரைவில், விவாகரத்தில் வந்து

முடிந்து, வேம்பாகி விட்டதை எண்ணும் போது இன்னொரு வாழ்க்கையா, எனக்கென்று வேதனைப்படுகின்றாள்!

இனி என்னத்துக்கு எனக்குக் கல்யாணம்? அவளது மனம் கூறிக்கொண்டது அந்த ஆறாண்டு காலத்தில் அவள் ஓர் அழகியைத் தேடினாள்! கிடைத்தாள்! மத்திய கிழக்கிற்குச் சென்று வந்த மாங்கை ஒருவள் கிடைத்தாள்.

எதிர்பார்த்தவாறு ஓர் அழகி கிடைத்ததால் மகிழ்ந்தான். அவளுக்கு! மஹர்ப் பணமாக மட்டும் அரை லட்சம் கொடுத்து அவளை மனைவியாக்கினான்!

வாழ்க்கை - செயற்கை வனப்போடு உருண்டது. அவள் மத்திய கிழக்கிலிருந்து சேகரித்துக் கொணர்ந்த அழகு சாதனைப் பொருட்களோடும், கையிலிருந்த கொஞ்ச நஞ்சுக் கரன்ஸிகளோடும் அவர்களது இல்லற வண்டி உருண்டது!

அவர்களது வாழ்வு சந்தோஷமாகக் கழிகிறதென்பதை, அடிக்கடி இருவரும் அன்றிலாய் ஒன்றிணைந்து (அங்குமிங்கும்) சென்றுவந்த, மோட்டார் சைக்கிள் பயணங்கள் சான்று பகர்ந்தன! ஆனால் அந்த மகிழ்ச்சி நீடிக்கவில்லை! நீடிக்க அந்த அழகி விடவில்லை!

அவள் ஒருநாள் கேட்டாள். "நான் இன்னொரு தடவ குவைத்துக்குப் போய் வரலாம் என்று நினைக்கிறேன். என்ன சொல்லிரீங்க?"

என்னடா இவளுடைய போக்கு, மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டு, "இனி எதற்குக் குவைத்தும் கிவைத்தும்! இருக்கிறதே போதும்" என்றான் சுவைவர்.

"எதுக்கும் இன்னொரு முறை போய் வந்தா நல்லந்தானே. நமக்கு எவ்வளவு தேவ கெடக்கு. அவள் விடவில்லை "

சுலைவறா! உன்னை நான் உதறித் தள்ளிய போதுங் கூட என்னை உயிருக்கு உயிராக நேசித்தவளே! அந்த ஒருவருட கால இல்வறத்தின் பொருளை நீ உணர்ந்து கொண்ட அளவுக்கு, என்னால் உணர முடியாது போய்விட்டதே!

ஒரு கோழிப் பணமிருந்தாலும், உண்மையில் உன்னைப் போல ஓர் உத்தமி, பொறுமைசாலி எனக்குக் கிடைக்கவே மாட்டாள். ஆறு வருடமென்ன? நீ ஆயுள் முடியும் வரை கைம்மை விரதமிருக்கும் காரணம் என்ன? சுலைவறா, அறித்தியமான அழகுக்கு வயப்பட்டு ஓர் அன்பான ஆத்மாவை இதுவரை தவிக்க, தத்தளிக்க விட்ட இந்தப் பாவியை இறைவன் மன்னிக்கவே மாட்டான்.

இத்தனையுங் கூறிக்கொண்டு, ஓடிப்போய் அவளது காலில் விழுந்து, அமுதமுது அரற்றணும் போலிருந்தது, சுலைவருக்கு. ஆகவே அவளைச் சந்திக்க வேண்டுமென நினைத்தான். ஆனால் ஒரு பெரிய தடைக்கல்!

திருமணம் முடித்து, அவனால் விவாகரத்துச் செய்யப்பட்ட பெண்ணல்லவா அவள்? சன்மார்க்கச் சட்டப்படி, அவள் இப்போது அவனுக்குத் தாரமில்லை. அவள் அந்நியள்!

எப்படிச் சந்திப்பது? மீண்டும் அவளை நிக்காஹ் செய்வதெப்படி? அவளுடன் வாழ்க்கையைத் தொடர வேண்டும் என்ற ஆர்வமும், ஆவலும் அவனுக்குள்ளே தீவிரங் கொண்டன. அவன், தீவிர சிந்தனையுடன் எவ்வாறாயினும், அன்னவளைச் சந்திக்கும் திட்டத்தை வகுத்தான். அவளைச் சந்திக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லையென மறுத்தாள். தன்னைச் சிலாக்கியம் அற்ற ஒருவளாய்க் கணித்துத் தூர எறிந்துவிட்டு, தூக்கி எறிந்துவிட்டு, ஓடிப்போனவனைக் காணவே வெறுத்தாள்!

இருப்பினும், அவ்வெறுப்பைப் பொருட்படுத்தாது அவன் அனுப்பிய தூது, ஒரு நாட்பலித்தது! அவனுடைய உள்ளங் களித்தது. சுற்றுவட்டாரம் முழுக்கக் கறுப்புத் தீந்தையை அள்ளிப்பூசிக் கொண்டிருந்த அந்த மாலைப் பொழுது அவனுக்குத் தவிரியது. அரை டஜன் ஆண்டுகளுக்குப் பின் இருவரும் சந்தித்தனர். மேனி நாணத்தால் - மேலெழுந்த பதற்றத்தால் சிலிரிக்க, கண்ணும் மனமுங் கூச, வாயெடுத்துப் பேசத் திராணியற்றுச் சுவைஹா கூனிக் குறுகி அவன் முன்னே நின்றான்.

“சுவைஹா!” அவன் இப்போது பரிவோடு அழைத்தான் அவள் ஒன்றுமே பேசவில்லை.

“நான், இந்த ஆறு வருஷத்தில முழுசு மாறிட்டேன், இல்லை மாற்றப் பட்டிடன்! எவ்வளவோ நடந்திட்டு”

“எவளோ ஒருத்தியுடன் சேர்ந்து என் அருமந்த வாழ்க்கையும் பாழாப் போச்சி! நீ எனமீது கடுங்கோபமும் வெறுப்பும் அடைஞ்சிருப்பது நியாயந்தான்! ஆனா நான் மாறிட்டன் சுவைஹா”. அவனது புலம்பலைக் கேட்டபடி மௌனமாகவே நின்றான் அவள்.

கேவலம்! அழிஞ்சி ஒழிஞ்சி, வதங்கிச் சுருங்கிப் போற இந்த அழகு என்ட மாயைக்குள் விழுந்து உன்னை அநியாயமாக இழந்திட்டேன். சுவைஹா, அழகுதான் வாழ்க்கை! எண்டு ஓடினேன். ஆனா அதுக்குள்ள தான் அசிங்கம் இருக்கு! அமைதியை இழக்கச் செய்யும் அபாயம் அதுக்குள்ள தான் இருக்கு! சுவைஹா நானும் இப்ப ஒரு அநாதை ஆன மாதரி” சுவைஹர் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அவள் குனிந்த தலை நிமிராமலே நின்றான்.

“சுவைஹா! நான் சொல்றதெல்லாம் ஒனக்கு.....” அப்போதுதான் நிமிர்ந்து பார்த்தான் அவள்.

“நான் பெரிய தவறு செய்திட்டேன் சுலைஹா! அதற்கான தண்டனையை அனுபவிச்சிக் கொண்டிருக்கேன்.”

“ஒனக்குச் செய்த துரோகத்தைப் பொறுத்துக்குவியா? இப்ப நான் ஒரு நல்ல முடிவோட தான் ஒன்னிடம் வந்திரிக்கிறேன்.

“இனியும் என்ன முடிவு ஓங்களுக்கிட்ட இருக்கு! நீங்கதான் எப்பவோ என்ட வாழ்வை முடிச்சிட்டுப் போயிட்டிருங்களே!” சுலைஹா இப்போது வாய் திறந்தாள். “நீங்க அழகு என்பதை உடலிலேயும் நிறத்திலேயும் தான் பார்த்தீங்க. குணத்தில பாரக்கத் தவறிட்டீங்க! ஒரு பெண்ணுக்குப் புறத்தோற்ற அழகைவிட மன அழகுதான் நிஜமானது என்பதை ஒதுக்கித் தள்ளிட்டீங்க!”

“அந்தப் புறத்தோற்றம் தருகிற அழகு, சீக்கிரமே அழிஞ்சிடும்! மன அழகு ஒன்றுதான் என்றைக்கும் மிஞ்சும் என்ட உண்மை ஓங்களுக்குப் புரியலையே!” சுடச்சுடவே பேசினாள் சுலைஹா

“நாம் பகாப்பதமாகவே இருப்போம் என்று நினைச்சேன். நீங்க என்னைப் பலாத்காரமாகவே பிரிச்செறிஞ்சிவிட்டுப் போனீங்க. இப்ப வந்திட்டு உன்னை நான் அடையணும். புதுசா உன்னோட வாழ்க்கையே ஆரம்பிக்கணும். என்றீங்க! இது நடக்குமா? இது அவ்வளவு இலகுவாக நடக்கக் கூடிய காரியமா?”

“நடக்கும்! நீ மனசு வைச்சா நடக்கும் ”

“என்னை மேலும் எதுக்கு வதைக்க முனையிறீங்க? ”

“இல்ல! சுலைஹா உன்னை நான் வதைக்கவரல்ல! ஒனக்கு வாழ்வு தரத்தான் வந்திருக்கேன். ”

“நான் செய்த பாவத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் தேடித்தான் வந்திருக்கேன்.”

“எது பிராயச்சித்தம்? எது பரிகாரம்? ஓங்களுக்கு நான் மறுபடியும் வாழ்க்கைப்படணும்னா, இடையில இன்னொருத்தனுக்கு மனைவியாகித் தான் ஆகணும் தெரியுமா? அவனோட படுக்கையைப் பகிர்ந்து கொள்ள வேணும் தெரியுமா? ”

“தாம்பத்தியம் முடிந்ததும் அவனாலே தலாக்கொல்லப்படணும் தெரியுமா?” இதெலாம் தெரிஞ்சி கொண்டு, மறுபடியும் என்னை மணந்து, மண வாழ்க்கையைத் தொடங்கணும் என்று சொல்றீங்க.

“அது தான் சட்டம்”

“அதென்ன அப்படி பெரிய சட்டம்”

“அது நானோ? நீங்களோ வகுத்த சட்டம் அல்ல. இறைவன் போட்ட சட்டம்.” சுலைஹா பதற்றமின்றி நிதானமாகப் பேசினாள்.

“நான் ஓங்களை அடையுறத்துக்காக இன்னொருவனுக்கு இரண்டாம் மொறையாகத் தாரம் ஆகணும்! அவனுக்கிட்டயிருந்து தலாக் - (மண விலக்குப்) பெற்று, அவனை விட்டுத் தூரம் ஆகணும். இதைச் செய்யச் சொல்றீங்களா? இப்படி நடக்கக் கூடாதென்று தான் கெஞ்சினேன். கதறினேன், புரிந்துணர்வோடு வாழ்வோம்! புற அழகு மட்டும் வாழ்க்கை ஆகாது என்று ஓங்களிடம் மன்றாடினேன். கேட்டீங்களா? என்னை உதறித்தள்ளிவிட்டு ஒடிட்டீங்க?

“போதும் நிறுத்து சுலைஹா!. நீ இப்ப முடிவாக என்ன சொல்ற?”

“ஓங்களைப் போல விவாகரத்து என்பத விளையாட்டாக நெனைச்சிக் கொண்டு, போட்டுக் கழற்ற சட்டையைப் போல பொண்டாட்டிமாரை மாத்துறவாங்க இருக்கும் வரை, அந்தச் சன்மார்க்கச் சட்டம் மிகச் சரியான சட்டம் என்று தான் நான் சொல்றன்! ஆகவே நீங்க என்னை அடைவதற்கு, நான் இன்னொருவனுக்குத் தற்காலிக மனைவி ஆகணும்! அவனுக்கு இன்பங் கொடுக்கணும்! அடுத்து தலாக் வாங்கணும்! இதெல்லாம் தேவதானா? உங்களைத் தவிர இன்னொருத்தனுடன் ஒரு நிமிடம் தானும் வாழ்க்கைப்படக் கூடாது என்டுதான் ஆறு வருஷங்களாக வாழாவெட்டியாக இருந்துவிட்டேன்.”

திருமண வாழ்வின் மதிப்பையும், மகத்துவத்தையும், புனிதத்துவத்தையும் பாதுகாக்கத் தெரியாத ஓங்களுடன், இனி என்ன வாழ்க்கை வேண்டிக் கெடக்கு, பொல பொல வென்று பொங்கிப் பிரவாகித்த விழிப்புணலை சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டு, மெளனமானாள் சுலைஹா

குற்றப் பரிகாரம் எனக்கூறிக் கொண்டு, ஆறு வருடங்களுக்குப்பின் அவளுக்கு முன்வந்து நின்ற மாஜிக் கணவன் சுலைஹர், அவள் வீசிய எரிகணைகளால் பஸ்பம் ஆனான்!

அழகொன்றே வாழ்வென்று அலைந்தாயே! எங்கே அவ்வழகு? எங்கே அவ்வலகு? எங்கே நீ கண்ட கனவு? இறைவனின் திருப்பொருத்தம் பெற்றோரின் பொருத்தத்தில் இருக்கிறது பார்? இறைவனின் கோபம் பெற்றோரின் கோபத்தில் இருக்கிறது பார்! அதைப் போல, இல்லறவின்பம் இன்ப துன்பம், இனிய தாம்பத்தியம், அழகிய வாழ்வு, அனைத்துமே உடலழகில் மட்டுமல்ல, உள்ளப் பொருத்தத்தில் மட்டுந்தான் உள்ளது. பார்! நீ இதை உணரவில்லை! எங்கெங்கோ அலைந்தாய், எங்கே அவை யாவும். அவனது அந்தராத்மா எங்கே? எங்கே எனத் தொடர்ந்தெழுப்பியது வினா. பதிலளிக்க வியலாது பதறிக்கொண்டு

போகட்டோ என்று சொல்லிப்
போக நான் வரலில்லை!
சாகட்டோ என்னன்புச்
சகியே! வாய்திறந்து
பாடட்டோ துயரத்தால்
பைத்தியம் ஆனேன், கண்
மூடட்டோ உன்றன்.
முன்னிலையில் என்றே

உள்ளம் உற்சாகமிழந்து அழுது வடிக்க: தெருவில் இறங்கிச் சுறையர்
நடக்கின்றான்.

வேம்புகுளித்தது

வேல்பு இனிக்ஷ..

சிவானந்தன் தனக்குள்ளே ஒரு சுயராஜ்ஜியம் அமைத்துக் கொண்டான். நிஷ்காமிய கர்மனாய், ஏகாக்கிர சித்தனாய்த் தனது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டிய விருப்பு இவ்வாலிப அகவையில் எப்படித் தோன்றியது, அவனுக்கு? பிரமச்சரிய விரதத்தின் பெருமை பெரிதென்று புரிந்து கொண்டு, தன்னை அடக்கியாள முற்பட்டு விட்டானோ ஒரு யோகியின் சிந்தனையுடன்.

நானைக்கு என்ன தேவை? என்பது பற்றி ஆலோசிக்கும் அவசியம் அவனுக்கு இருக்கவில்லை.

சிவந்த மேனி, செதுக்கினாற்போல் மூக்கு, நீண்ட நாசி, மீசையுந் தாடியும். மழிக்கப்பட்டு வழுவழப்பாக இருக்கும், செந்நிற வதனம், மஸ்லின் போட்டு வாரி விடப்பட்டிருக்கும் கேசம், ஆறடி ஐரோப்பியனைப் போல சிவானந்தனை கண்முன்னே கொணர்ந்து நிறுத்தின. இவ்விடைச்சணங்கள், கொண்டு ஓர் எடுப்பான பிரகிருதி எவளையும் இலகுவில் ஈர்த்தெடுக்கவல்ல யௌவனம் மிகுந்த ஆகிருதி.

இத்தனையும் இருந்த போதிலும் அவன், சம்சார சாகரத்தில் மூழ்கி.....

அஃது நித்திய ஆனந்தமோ? அல்லவோ? அதனைக் கண்டு களி கொள்ள, அவன் நினைக்கவில்லை.

அந்தச் சம்சாரம் அவனுக்கு வீணையாகப் படவமில்லை. அதிலிருந்து எழும் சந்தோஷம் இனிய இராகமாகத் தெரியவமில்லை. ஆகவே முகிலைப்போல்

வந்து, முட்டும் துன்ப துயரங்களை விட்டு, ஏகாந்தனனாகி - மஹாபி நிஷ்கரணம் என்னும் பெருந்துறவு பூணும் அளவுக்கு இவ்வலகப் பற்றுநுத்துக் கொள்ள வேண்டுமெனப் பெருவிருப்புக் கொண்டான் சிவா. இதனால், "பிரமச்சரியம்" லௌகீகப் பிணி தீர்க்கும் அரிய ஓளடதம் என்கிறான் அவன்.

அது பெருமை தரத்தக்கதாயினும், இந்து மதம் உடலுறவினை தெய்வீக வழிபாட்டு முறைகளில் ஒன்றாகவுந் தரிசிக்கின்றது. அது விலக்கப்பட்ட, பாவப்பட்ட ஒன்றல்ல. இல்லறம் இனிமை பயக்கக் கூடியது தான். உடலுறவின் விளைவாகவே உறவுகள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. மாணிடவிருத்தி நிகழ்கின்றது. அம்மானுடம் அபிவிருத்தியடைகின்றது.

எனவே, மனிதனைப் பீடிக்கும் மன்மத மயக்கங்கள் தீர்க்கப்பட வேண்டும். ஆகவே, பிரம்மச்சரியம் பூணுவதாகப் பேசிக்கொண்டு வேறுவழிகளில் வடிகால் தேடுவதாய் கூடாது. பிரம்மச்சரியம் திணிக்கப்படுதலுங்கூடாது, என இந்துவாகப் பிறந்து, அசல் இந்துவாக வாழ்கின்ற பெருமக்கள் பலர், முன்வைக்கும் இக் கூற்றுக்களையும், சிவா அறியாதவன் அல்லன். காதலுக்கு, காதல் வாழ்வுக்கு - அவ்வாழ்வு நிகழ்வுகளான காமத்திற்கே தெய்வீக வழிபாட்டு அந்தஸ்த்து வழங்கப்பட்டாலும், சிவானந்தனை அந்நோய் பீடித்திருப்பதாக அவன் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

ஆனால் கட்டிவைத்த நாயை அவிழ்த்து விட்டால் எவ்வளவு வேகம் கொள்ளுமோ அதுபோல, அவனது உள்ளமும் ஒவ்வொரு நாளும் கட்டறுத்து ஓடத்தான் முயல்கின்றது. இருப்பினும், உள்ளமெனும் அந்த நாயை ஓட விடாது கட்டிப்போடுவதில் பகீரதப் பிரயத்தனம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றான்.

இம்முயற்சியின் முதற்கட்டமாக, வீட்டுக் காணிக் குள்ளே ஒரு சின்னக் கோயில் கட்டிக் கொண்டான் சிவா. பூஜைப் பொருட்களாக நாளாந்தம் பறித்தெடுக்கின்ற வேப்பிலைகளால் புனையப்படுகின்ற வேப்பிலை ஆரம்.

எண்ணி இவ்வளவு தான் எனக் கொய்தெடுக்கின்ற மல்லிகைப் பூக்கள்!

கற்பூரம், ஊதுபத்தி, சந்தனம், குங்குமம், இத்தியாதி, இத்தியாதி!! தினந்தோறும் பூஜை தொடர்ந்தது. வெளிக்கோயில்களுக்குச் செல்ல வேண்டிய தேவை அவனுக்கிருக்கவில்லை. காலையும் மாலையும் அந்தக் கோயிலுக்குள்ளே பூஜை மணி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. சிவா காவியுடை தரிக்காத, நீளக் காற்சட்டையும், கம்சும் அணிகின்ற சாமியார் ஆனான். இல்லை, இனித்தான் ஆகப் போகின்றான். பிரம்மச்சரிய நோன்பு பிடிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதற்கான சங்கேதக் குறி அசைவ உணவு, சைவ உணவு ஆயிற்று.

ஒரு நாள் பேச்சு வாக்கிலே நான் கேட்டேன்; சிவா உன்னுடைய போக்கும் நோக்கமும் போற்றத்தக்கதாயினும் திருமணத் தேவையற்றது. அந்த வாழ்வுக்குட்புகுந்து எவளோ ஒருத்தியுடன் மாரடிப்பதை விட, பிரம்மச்சாரியாய் வாழ்வதே எவ்வளவு மேல், எவ்வளவு சிறந்தது என்கிறாயே. இதைத்தான் என்னால் ஏற்றக் கொள்ள முடியாது இருக்கின்றது.

ஆமாம் சிவா, இன்று வரையும் ஒரு பெண்ணையேனும் நினைத்துப் பார்க்கவில்லையா? இனிமேலும் நினைத்துப் பார்க்கவும் மாட்டாயா? எனக்கெனவோ நீ பாசாங்கு பண்ணுவது போற் தோணுது. நீ பட்டம் பதவியை விரும்புகிறாய். பணஞ் சேர்க்க விரும்புகிறாய்.

ஆனால், ஒரு பெண்ணைத் தொட மட்டும் விரும்பாதவன் போல் என்னென்னவோ பேசுகிறாய். நீ திருமணத்தைக் கண்டு பயந்து போய்விட்டாய். இது உனது சுயநலம் என்று கூடச் சொல்லலாம் அல்லவா? எனது வார்த்தைகளால் சிவாவுக்கு சினமூட்டினேன்.

“ஒரு யோகியாய்.... சாமியாராய் ஆவதற்குப் பிரம்மச்சரியம் மிகப் பிரதானம்.

அதனாற் தான் நான் ஒரு தேவி உபாசகன் ஆகி, எனது இஷ்ட தேவதையை அடைந்து கொள்வதோடு, ஒரு சமயத் துறவியும் ஆவதற்காகத் தான், அதிகாலைப் பொழுதிலும், அந்திப் பொழுதிலும் இந்த வேப்பிலை

மாலையோடும் மல்லிகைப் பூக்களோடும், இன்னபிறப் பூஜை பண்டங்களோடும் நான் நிரமாணித்த கோயிலுக்குள் சங்கமமாகின்றேன்.” என்று நீட்டினான், தனது பதிலைச் சிவா.

“நினைந்தும், தசையுங், கலந்துருவான தேவதையொருத்தி தேவை யில்லை என விரதமிருப்பதாகச் சொல்லுகின்ற நீ, ஊனக்கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஒரு தேவதையைத் தேடி, ஓயாத பூஜை நடத்துகின்றாயே. எத்தனை நாளைக்குள் நீயுன் தேவியைத் தரிசிக்கப் போறியோ? இது இக்காலச் சூழ்நிலையில் சித்திபெறக் கூடிய காரியமா?” எனக் கேட்டு வைத்தேன் நான்.

“நிச்சயம் சாத்தியப்படும். சந்தேகமே இல்லை சஜாத்”

“இந்த மாதிரி, இந்து மதத்தில் துறவுக்குத் தனியிடம் வழங்கப்படுவது பற்றி நீ சிலாகித்துப் பேசினாலும், சில பொழுதுகளில் உன் வாலிபத் தசைகள், எவளாவது ஒரு பெண்ணின் சகவாசத்தைத் தேடுவதாய் எனக்குத் தென்படுகின்றது. நீ சம்சார பந்தம், தாங்கொண்ணாத துன்பம், தொட்டால் விலகாத பிணி, இந்தத் தொந்தரவெல்லாம் எதற்கென்று பீதியடைந்து, இல்லறவிற்பத்தை நீ வெறுக்கின்றாய், அல்லவா சிவா?”

“அப்படியுந்தான் என வைத்துக் கொள்ளேன். எனக்கென்னவோ இல்லற வாழ்வு என்பது பிடிக்கவில்லை. அதான், இந்தத்தொழிலையும் விட்டெறிந்து விட்டுச் சாமியாராகுஞ் சித்தத்துடன் இருக்கின்றேன்” என்றான் அவன்.

“நீ பயந்து விட்டாய். ஒருத்தியை மனைவியாக்கிக் காலம் பூராவும் அவளுக்கேன் உழைத்துப் போடணும், என்னும் கருமியாகி விட்டாய். ஆனால் உனக்குள் பெண்ணாசை இருக்கிறது. அப்படியல்லவா, சிவா” என்றேன் நான், சற்று இளக்காரமுடன்.

“எவளையோ மணந்து கொண்டு, என் சுதந்திரத்தைப் பறி கொடுப்பதா? எனக்குப் பயமாவது? கியமாவது? விருப்பம் வரவில்லை அவ்வளவு தான்.

அதனால் தான் இந்த வேப்பங் கொப்பும் மல்லிகைக் கொத்தும்” - சிவானந்தன் இனியெப்போதுமே பெண்ணையே நாடான் என்பது போல பதில் அளித்தான்.

“சமீப காலத்தில், உலகை அச்சுறுத்திய சார்ஸ் வைரஸையும் விட இந்தச் சம்சார வைரஸ் உன்னை நன்கு பயமுறுத்துவது எனக்குத் தெரிகிறது. அதனால்த்தான் நீ இந்தச் சாமியார்க் கேடயத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள விரும்புகின்றாய். நீ அழகானவன். நல்ல சீதனம் சீர்வரிசை யோடு திருமணம் முடித்துச் சந்தோஷச் சாகரத்தில் நீந்தலாம். இல்லற வின்பத்தை மாந்தலாம் சிவா, ஒரு சாமியாரே கூறிய அருள் மொழியொன்று என் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது கேள்:-

“நீங்கள் திருமணம் புரிந்து அளவோடு குழந்தைகளைப் பெற்று மகிழ்ச்சியாக வாழாங்கள்” என்கிறார். அத்துடன் துறவறம் மோட்ச வின்பத்திற்கான வழியென, வாழ்த்துரைக்கவில்லை. கல்யாணம் காணுக்குப் பூட்டு, கைக்குப் பூட்டு, பொதுவாக மனிதனுக்கே பூட்டு, அப் பூட்டுக்களைத்திறந்து விட்டு மனிதனைப் புனிதப்படுத்தும் திறவுகோல் தான் துறவு என்று உனது மதமும் சொல்லவில்லை. ஆனால் வாழப்பயந்தவர்கள் அப்படிக் கூறிக் கொள் கின்றனர். உடலுறவை தெய்வீக வழிபாட்டு முறைகளில் ஒன்றாக இந்து மதம் தரிசிப்பது உனக்குத் தெரியாதா?

ஆகவே சிவா உன்னுடைய அம்மா, அப்பாவின் உள்ளக் கிடக்கையை - அவர்களின் ஆசையை ஒதுக்கி நடக்காதே. இலட்சுமிகரமான மருமகள் ஒருத்தியை உனது பெற்றோர் காண ஆசைப்படுகின்றனர். நீ மூத்த மைந்தன். உனது வயதிதழ்கள் கருகிப்போவதை அவர்கள் கவலையோடு பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்.” நான் இவ்வளவு நேரமும் அவனை எனது வார்த்தைக் கராங்களால் வருடிப் பார்த்தேன்.

“இதோ பார் சஜாத், நான் தற்போது காவியுடை தரியாத துறவி என்றே சொல்லு. சுயமாக நான் அமைத்துக் கொண்ட எனது ராஜ்ஜியத்தில் அல்லும் பகலும் பூனைகள் நடக்கின்றன. தேவி உபாசனையின் பொருட்டு, பூனை புனஸ்கராங்கள் ஒரு பக்கம், தெய்வ வழிபாட்டுப் பூனைகள் மறுபக்கம். நான்,

மஹாபி நிஷ்கரணம் என்னும் பெருந்துறவு வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள வேண்டும், என்பது நான் கடவுள் சித்தம் போலும். எனவே எனது பெற்றோர், சகோதர சகோதரிகள் என்னுடைய இல்லற வாழ்வு பற்றிக் கற்பனை பண்ணினாலும், என்னால் எனது திருமணத்தை நாழிகை கூட நினைத்துப் பார்க்க முடியாது." பேச்சை நிறுத்தினான் சிவா.

"காமங்கடிந்தார்க்கு எத்தமும் காலடிக்கு அருகாமையிலுள்ளது. ஆகவே, காசியும் கதிர்காமமும் கூப்பிடு தொலைவுக்கு வந்திடும்." என்னும் பிடிவாதத்துடன் மூன்று தசாப்தங்களை, தனதகவையில் முடித்துக் கொண்ட போதிலும், கல்யாணம் பற்றிய கருத்துக்குக் கல்தா கொடுத்துவிட்டு, காலையும் மாலையும் கங்குற் பொழுதிலும் பூஜை, பூஜை எனப் புறப்பட்டிருந்தான் சிவானந்தன்.

காலந் தன்பாட்டில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அகவை முப்பதுடன் இன்னுமோர் அகவையும் வந்து சேர்ந்து, இப்போது சிவானந்தனுக்கு வயது முப்பத் தொன்றாயிற்று. பாறையைப் பிளக்கும் வயது, அவன் பாவையை நினைக்காது, தனது மாமூலான பூஜைகளை நாடாத்திக் கொண்டிருந்தான். சிவாவின் வேப்பமரமுஞ் சடைத்து வளர்ந்து தளிர்ந்து நின்றது. அதன் பக்கவிலே நின்ற மல்லிகைச் செடிகளிலும் வெண்பட்டு விரித்தாற் போல புட்பங்கள் நிறைய பூத்துக் கிடந்தன.

சிவாவின் பூஜைகளுக்குத் தினசரி மல்லிகைப் பூக்களையும், வேப்பிலைக ளையும் தந்துகொண்டிருக்கும் இம்மரஞ் செடிகளும் அவனது பிதுரார்ஜிதச் சொத்தாயின.

இருப்பினும், அண்மைக் காலமாக அவன் வேப்பிலைக் கொப்புகளை முறிப்பதையும், மல்லிகைப் புஷ்பங்களைப் பறிப்பதையும் கொஞ்சங் குறைத்துக்கொண்டான். அந்த நைவேத்தியப் பண்டங்களைச் சுமந்து செல்லும் கொள்கலனான கைப்பையும் காலியாகவே, இந்நாட்களில் காணப்பட்டது.

திரைபெற்று, சிவா கொப்பு முறிப்பதையும் பூப்பறிப்பதையும் ஏன் குறைத்துக் கொண்டான். பூஜைக்கே கல்தா கொடுத்து விட்டானா? அவ்வளவு தானா. அவன், மேற்கொள்ளவிருந்த துறவு வாழ்க்கை? சாமியா ராகும் வேகஞ் சரிந்து விட்டதா? இப்படிப் பல கேள்விகள் எழுந்துவர இது எனக்குத் தேவையற்ற விடயம் எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டு, நான் மௌனித்து நின்ற ஒரு நாளில், எனது கண்கள் ஆச்சரியத்தால் அகல விரிந்தன.

“அடேயப்பா சிவா, இது எப்ப வந்த பழக்கம்.”

“சும்மா ஒரு. ஜொலிக்காக” என்று சொல்லிக் கொண்டு கோல்லீய் புகையை வாயிலிருந்து ஊதிக் கொண்டிருந்தான் சிவா.

“இல்லை நீ புகைப்பதை நான் இதுவரை கண்டதே இல்லை. இது ஜொலிக்காக அல்ல உனக்குள் ஏதோ ஒளிந்து கொண்டிருக்கின்றது” என்றேன் நான்.

“நான் கேட்கின்றேன் என்று கோவிக்காதே சிவா, உன்ட பிரம்மச்சரிய விரதத்திற்கு பிரியாவிடை கொடுப்பதற்கான சங்கேதக் குறியா இது? பீடி, சிகரெட், சுருட்டு, பிடிப்பதுங்கூட மதுபானம் குடிப்பதற்குச் சமம்தான்.”

“ஆமாம் சஜாத், அண்மையில் ஒரு பூலோக ரம்பை என் மேனியைச் சிவிரக்க வைத்து விட்டாள். அவளது கருவிழிகளால் என்னைக் கட்டிப் போட்டு விட்டாள். மாமுனிவன் விசுவாமித்திரன் கூட அந்த மதர்த்த விழி கண்டு தான். தன்னைத் தகர்த்துக் கொண்டானோ? அவளது தவங்க வைந்தது போல, எனது பிரம்மச்சரிய விரதமும் விரட்டி அடிக்கப் பட்டு விடுமோ, என அஞ்சுகின்றேன். சஜாத் கடந்த இரவு மட்டும் சுமார் இரண்டு மணித்தியாலங்கள் தொடர்ந்து தொலைபேசி உரையாடல். அந்த சாமப் பொழுதில் டெலிபோனுக்கூடாகச் சரசங்கள் நீண்டதை என்னென்பேன்.

நினைவுகளின் அழுத்தத்தில் என் புலன்கள் துடிக்கின்றன. திரும்பத் திரும்ப அவளைப் பார்க்க வேண்டும், அவளோடு பேச வேண்டும், அந்தச் செளந்தரிய லாகிரியில் நீந்த வேண்டும், என எனது மனம் துடியாய்த் துடிக்கின்றது.

நன்மை தீமை எல்லாம் இதயந் திறந்து பேசும் சிவா, பேசிக் கொண்டே மற்றொரு கோல்லீவ் புக்குத் தீ மூட்டினான்.

“சிவா, நீ உனக்குள் எப்போதோ விழித்துக் கொண்ட ஆண்மைக்கு, அந்த ஆசைக்குப் பலவந்தமாகக் கட்டுப் போட்டு வைத்திருந்தாய். உனது இச்சை, இப்போது ஒரு பெண்ணிடம் பிச்சை கேட்கின்றது. அவளைத் தொட்டுப் போட்டு விலகுவது பெருந்துரோகம். பெண்ணுக் கிழைக்கும் பெரும்பாவம். ஆகவே, தொலைபேசித் தொடர்புகளுடன் மட்டும், தற்காலிகத் தாம்பத்தியத்தோடு மட்டும் நிறுத்திக் கொள்வதென்றால், இப்பவே அவளை மறந்துவிடு” விமர்சனப் பாங்கில் நான் விளம்பினேன்.

“என் விரதம் வியர்த்தமாகிப் போனாலும் இனி அவளை என்னால் மறக்கவியலாது.” பாபொச்சாரணம் செய்தான்.

“ஆமாம், நீ பலாத்காரமாக உன் யௌவனத்தாசைகளை அடக்கிக் கொண்டு, பிரம்மச்சரியம் பெரிதென்று இதுவரை பேசி வந்தாய். நீ, உண்மையில் உனது பிரம்மச்சரியத் தளையை அறுத்துக் கொள்ள மாட்டாய், என்று தான் நினைத்தேன். வாஸ்த்தவம் என்னவெனின் பெண் என்னும் அந்தப் பெரும் போதைப் பொருளை, நீ புசிக்காமல் இருக்க முனைந்த போதிலும், உன்னால் முடியவில்லை.

நீ பலவந்தமாகப் புலன்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு வாழ நினைத்த போது, வேம்பென்று நினைத்தது; இனித்தது. ஆகையால், அம்போவென்று போட்டுவிட முடியுமா இந்தச் “சம்போகத் தாசையை” எனக்கேட்டுக் கொண்டே, அவனது பதிலை எதிர் பார்த்தேன்.

“என்னை எனது மதம் கதிர்காமத்திற்குப் போவென்றோ, காசிக்குப் போவென்றோ, இமயமலை. அடிவாரத்திற்கு ஓடென்றோ, விரட்டவில்லை. உடலுறவினைத் தெய்வீக வழிபாட்டு முறைகளில் ஒன்றாகத் தரிசிக்கின்ற இந்து மதம், இல்லறம் என்பது நல்லறம் என்றே கூறுகின்றது. இருப்பினும்

பிரமச்சரியம் எனக்குப் பிரச்சினையில்லாத வாழ்வாகப்பட்டது. ஆதலால், அதைத் தேர்ந்தெடுக்க முற்பட்டேன். ஆனால்.. சிவா விவரணந் தந்துகொண்டிருந்தான். விரதம் வியர்த்தமாகிப் போன வேதனையுடன்.

“சரி சிவா, இனி சிகரெட் பிடியாதே. கிருகஷ்த்தனாக மாறப்போகின்றாய். உன் இல்லை வாழ்வைச் செழுமைப்படுத்த வேண்டும் அல்லவா?”

வாங்கியதை என்ன செய்வோம், புகைத்துத் தள்ளியபின் நிறுத்திக் கொள்வோம்” எனக் கூறிக் கொண்டே, இன்னொரு கோலீவ்வை உதட்டில் வைக்கின்றான் சிவா.

இப்போது அவனது உள்ளத்தில் காதற் தீ உதட்டில் சிகரட் தீ இரண்டுஞ் சேர்ந்து எரியத் தொடங்கின. சமீபத்தில் ஒரு நாள் -

சிவானந்தன் தன் பிரம்மச்சரிய விரதத்தை கலைத்த அந்த திவ்விய ரூபவதியுடன், வேப்பிலையும் மல்லிகைப்பூவும் போட்டு பூஜிக்காத நினைநீருஞ் சதையுங் கலந்துருவான அந்த தேவதையுடன், கந்தோ ருக்கே வந்திருந்தான்.

“ஆஹா! என்னே அழகான ஜோடி. எவ்வளவு பொருத்தம். எல்லோரும் புகழ்ந்தனர். “இனியது இனியது இல்லைவின்பம்” என்பதற்குச் சான்று போல இருவரும் மகிழ்ந்தனர்.

தனக்குத் தானே பலவந்தமாக இட்டுக் கொண்ட பிரம்மச்சரியக் கட்டு அறுந்து தெறிக்க... உள்ளத்தினும் உதட்டினும் எரியுந் தீயை அணைக்க....

அவளை மிக்க ஆசையுடன், மிகுந்த ஆர்வத்துடன் தழுவுப் போகின்றான் சிவானந்தன்.

கனக வேதம்..

இன்று வரை, தொலைபேசியூடாகத் தொடர்பாடல் மட்டுமே எமக்கிடையே இருந்ததைத் தவிர, நேரில் அவரை நான், கண்டேன் அல்லன். இப்போது தான், நேருக்கு நேர் அவரைப் பார்க்கின்றேன்.

இரண்டு தர முப்பது அகவையை, ஏறக்குறைய ஏற்றிருந்த ஆகிருதி. முதுமை ஏறிக்கொண்டிருந்தாலும், இளமையை எடுத்துக் காட்டுகின்ற சிங்காரமான எடுப்பு! மழுங்கச் சவரம் செய்யப்பட்ட வதனம். வெண்மயிரைக் கன்னாங்கரெலெனக் காட்டும் ரளவாதவித்தை கற்ற விற்பனன் என்பதைச் சிகை காட்டிக் கொண்டிருந்தது. மடித்து விடப்படாத புல்சிலீவ் கமீசு, ஸ்டைலான மூக்குக்கண்ணாடி வதனப் பரப்பில் மதனச் சிரிப்பு! சுருக்கமாகச் சொன்னால், அவரை நான் கனவான் என்றே கருதினேன்.

மேசை மீது டொக்யூமென்ஸ் அடங்கிய தோற்றை விம்மிக் கிடந்தது. சில பைல்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. சிவப்பு, கறுப்பு நிறப்பேனாக்கள் இரண்டு, அவருக்கு முன்னே சற்றுத் தள்ளி ஒரு சிங்கள மாது. ஒரு குப்பி உதட்டுச்சாயமும் முழுமையாகப் பூசப்பட்டிருந்த அதராங்கள். கழுத்தில் தங்கச் சங்கிலிக்குப் பதிலாக ஒரு மெல்லிய வெள்ளிச் சங்கிலி. செவிமடல்களில் குண்டுசியை விடச் சற்றுப் பருமனான இரண்டு வெள்ளியாணிகள். நடு வகிட்டுத்துவாரி முடிக்கப்பட்ட கருங்கூந்தல். ஒரு வெள்ளைக் காரியின் இரண்டிலொரு பங்கு மேனி நிறம். கண்டியன் ஸ்டையிலில் கட்டிய சேலை. மாற்பை மூடியும் மூடாமலும், அவருக்கு அகவை அறுபதானாலும், ஒரு

பெருங் கிளுகிளுப்பை வழங்குமாப் போலும் வனிதையின் சேலை, விழுந்து சரியவே நடந்தது வேலை.

“இவ, அரேபிய நாடுகளுக்கு வேலைவாய்ப்புப் பெற்றுச் செல்பவர்களின் விடயங்களைப் பார்ப்பவள்” என்று சுருக்கமான ஓர் அறிமுகம்.

நான் முகத்தை “உம்” என்று வைத்துக் கொள்ள முடியாது தானே அதனால், அவளைப் பார்த்துப் புன்சிரிப்பு வொன்று உதிர்த்தேன். அவளும் பதிலுக்கு அதே பூவை உதிர்த்தாள்.

அவருடைய பெயர் அனஸ். நான் சமகால வயதை ஒத்தவனானாலும், தனியே மொட்டையாக அனஸ் என்று அழைக்க விரும்பவில்லை. மிஸ்டரைச் சேர்த்து அவரை மேன்மைப் படுத்தினேன்.

நான் அங்கு வந்து அரைமணி நேரம் ஆகி விட்டது. மிஸ்டர் அனஸ் ஷெல்போன் உரையாடல்களில் சிக்குண்டு கிடந்தார். அவர் கைநீட்டிக் காட்டிய கதிரையில் நான் அமர்ந்து கொண்டேன்.

முதுமை ஏறிச் சென்றாலும், அவர் உலகத்தின் மீது வைத்துள்ள “முஹபத்” இன்னும் மும்முரம் அடைந்திருப்பதை அந்த குறுகிய நேரத்துக்குள் நான் அவதானித்தேன். அதனால், நெருக்கமான, நெருக்கமற்ற எத்தனையோ ஜீவன்களை, மரணம் அள்ளிக் கொண்டு போன போதிலும் கூட அந்த மரணம் பற்றியதான அச்சமோ பீதியோ மிஸ்டர் அனஸிடம் மண்ணளவும் இருக்கவில்லை, என்பதை அவரது உள்ளத்தில் பதுங்கிக் கிடக்கும் “காசா லேசா” என்ற உத்வேகப் பேச்சு, அதற்கான ஆலாபனம், எல்லாம் அவரை அந்த நிமிடங்களிலேயே இனாங்காட்டியது.

நான் அவரது ஆங்கில, சிங்கள தமிழ் உரையாடல்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அந்த ஆபீஸ் அறைக்குள் அதைவிடக் கேட்க ஒன்றுமிருக்கவில்லை. பார்க்க அந்த சிங்களப் பதுமை இருந்தது. ஆனால், இந்த வயதில் பாவத்தைத் தேடக் கூடாது என்று பார்வையைத் தாழ்த்தி, மிஸ்டர் அனஸ் மேல் வைத்தேன் பார்வையை.

ஹலோ ! ஹலோ வியா ஹேவிங் நௌ மோர்

வேக்கன்ஸீஸ் இன் கௌடா வீ கேவ் டிசைட்டட் டீ சென்ட் டீ

ஜென்ஸ் என்ட் டீ லேடீஸ் பட்.... ஒவ்வொருவருக்கும் பதினைந்து ரூபா, அந்தத் தொலைபேசிச் சம்பாஷனையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த எனக்கு, இதென்னடா இவ்வளவு தூரத்திற்கு அப்பானுள்ள நாட்டுக்குச் செல்வதற்கு பதினைஞ்சு ரூபாய் கேட்கிறான். இந்த மனிஷன் என்று தூக்கி வாரிப் போடவில்லை. வணிக உலகத்துப் பரிபாசையில், ரூபாக்களின் பெறுமதி இப்படிப் பேசப்படுவது, கணிக்கப்படுவது எல்லாம் வணிகத்தோடு தொடர்பில்லாத நானும் அறிந்த விடயமே.

“ஹாஜீ”

நான் இன்னும் திருமக்கா சென்று ஹஜ்ஜீக் கடமையை நிறைவேற்ற வில்லை. அதற்குள்ளே என்னை ஹாஜீ என்று விளித்தார் மிஸ்டர் அனஸ்.

நான் கொஞ்சம் பிளியாக இருக்கிறேன். சற்றுப் பொறுங்கள் ஆறுதலாகப் பேசுவோம் என்றார்.

“பரவாயில்லை” என இரு பதங்களால் மட்டும் பதிலை இறுத்துக் கொண்டு,

அவரது சிங்காரச் செல்போன் பேச்சுக்குச் செவிமடுக்கிறேன்.

மீண்டும் ஓர் அழைப்பு

“ஆமாம், ஆமாம் எப்ப வாறீங்க? உங்களைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால், ஒன்று, அங்க போறேண்டா பத்தொன்பது ரூபா தேவை. அதில் ஒரு சதமும் குறைக்கேலா. எங்களுக்கு ஒரு பத்தாம் கிடைக்கும்! அங்க போனதும் வேலை, வேர்க் பர்மிட் எல்லாம் சரி. சம்பளம் ரெண்டு லட்சம்.” என்னைப் பார்த்து சிரிக்கிறார் மிஸ்டர் அனஸ்.

“ஹாஜீ” மீண்டும் நான் ஹாஜியார் ஆக்கப்படுகின்றேன். இது மிகவும் இன்டரெஸ்டான ஜொப் பாதீயாங்களா? காசு புரளும் ஹாஜீ.

நான் அவரது திறமையை ரசித்துக் கொண்டிருப்பதைப் போல அவருக்குத் தோன்றியது. அந்த முகபாவம் அவர் முகத்தில் மிளிர்ந்தது.

பணம் வேண்டும், பொருள் வேண்டும் எனினும் காமம் அளவிட முடியாதது தான். அதற்காக ஆகப்பெரிய பகற்கொள்ளை அடிக்கலாமா? நான் அவருக்கு முன்னே இருந்தாலும், எனதுள்ளம், மிஸ்டர் அனஸை அவருக்குத் தெரியாமற் கண்டித்தது.

“உங்கள் உழைப்பிலே உன்னதத்தைப் பேணுங்கள் வணிகத்திலே வாய்மையைக் கடைப்பிடியுங்கள். அளவையிலும் நிறுவையிலும் அல்லாஹ்வைப் பயந்து கொள்ளுங்கள்”. குர்ஆனின் இந்தக் கூற்று இவரை அசைக்கவில்லையா? வயதேறிக் கொண்டு போகிறது. இன்னும் பொல்லாத உபாயங்களால் பொருளீட்டும் வாஞ்சை விட்டுப் போகவில்லை. மரணித்துவிடுவோம். மனிதராக வாழ்வோம் என்னும் இழைக்கோத்து

இதயத் தைக் கட்டிப்போடத் தெரியவில்லை. இந்த மனிஷனுக்கு. ஷெல்போனும் கையுமாய்..... பணஞ்சேர்க்கும் சிந்தை கரைபுரள.... மிஸ்டர் அனஸ் ஆகப் பெரிய கொள்ளையிட்டு மார்பு தட்டுகிறார்! அறுபது வயதில்.

இன்னும் என்ன நடக்குதென்று பார்ப்போம் என நான் அமைதியாக இருந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

மிஸ்டர் அனஸைப் பார்த்த போது பல சிந்தனைகள் எனக்கு உதித்தன.

இளமை ஓடி முடிந்திருந்த காலமானாலும், ஒவ்வொருவர்களுள்ளும் எத்தனை விதமான ஆசாபாசம். குறுக்குப் புத்திகள்! புதிய யுக்திகள்! வாழ்க்கையைத் தனிப் பெரும் ராஜ்ஜியமாக்க விரும்பும் தனியாத தாகம். சுயநல வேட்கையின் வெப்பம்! இதனால் பொய்யும் புரட்டும் பொங்கியெழும் மனவெளி. எவன் என்ன கேடு கெட்டாலும் நமக்கு நானுபணம், என்னும் நாசக் கசப்பான எண்ணம். என் காரியம் முடியட்டும் உன்னைக் கை கழுவி விடுகிறேன், என்னுங் கங்கணம், ஆறுதலையும் மன அமைதியும் தேட வேண்டிய மனிதன், என்னமாய் ஆலாய்ப் பறக்கின்றான், தந்திரமாய்ப் பேசுகின்றான். நல்ல நடிகர் ஆகின்றான். போதுமென்ற மருந்தில்லை. அதனால் புரையோடிப் போய்விட்டது மனப்புண்.!

“என்ன ஹாஜீ கடுமையா யோசிக்கிறீங்க” அந்தச் சிறு பொழுதில் எழுந்து பறந்த என் சிந்தனைப் பறவையை, மேலேயுள்ள சொற்களால் சுருக்கிட்டுப் பிடித்தார் மிஸ்டர் அனஸ்.

“ஒன்றுமில்லை! உங்களது உழைப்புத் திறனையும், இந்த வெளிநாட்டுக்கு ஆளேற்றும் பிஸ்னஸ் தந்திரோபாயங்களையும் பார்த்து, அசந்து போய் விட்டேன், என்றேன் நான் ஹாஜீ கண்டாவுக்கு ஒரு கேளை அனுப்புகிறோம்

என்று வைபுங்களைன். அங்கே, காசைச் சுளை சுளையாக உழைக்கப் போறாங்க என்றுதான் அர்த்தம். அவாங்கட்ட இருந்து எடுத்ததிலே இல்லை கறப்பதிலே. என்ன தவறு என்று நீங்க நினைக்கிறீங்க?

இது அநியாயம். உங்களுக்கு இது நியாயமாகப் படுதா மிஸ்டர் அனஸ். தவறு, தப்பு என்று வரும் போது அல்லாஹ் பொறுக்க மாட்டான். நாங்கள் அல்லாஹ்வின் அடியார்கள் அல்லவா? அவனுக்கு அஞ்ச வேண்டும் அல்லவா? என்று தான் நினைக்கின்றேன். நான். அதற்கிடையே இசை எழுப்பியது ஷெல்போன்.

கொஞ்சம் நல்லாங்க ஹாஜீ வாறன், காதினே ஷெல்போனை பொருத்துகிறார். பேரப்பேச்சு ஆரம்பிக்கிறது.

நாங்க அன்றைக்குப் பேசிய விலைதான். அதிலு மாற்றம் இல்லை. உங்கட கட்டிடத்திற்கும் காணாக்கும் நாங்க தாற விலை அதிகம்.

இது, காணி வீடு சம்பந்தமான பேரம் என்பதைப் பேச்சினூடே புரிந்து கொண்டேன். அவாங்கட வாணிபப் பரிபாலையில் அந்தக் காணி எழுபது ரூபாவுக்கு பேசப்படுவது என் காதுகளில் விழுந்தது.

உங்கள இன்றைக்கு மாலை ஐந்து மணிக்கு நாங்க சொன்ன இடத்தில் வந்து சந்திக்கிறோம். புதன்கிழமை முழுத்தொகையையும் தந்து விஷயத்தை முடித்துக் கொள்வோம். சரிதானே. செய்திப் பரிமாற்றம் செய்து கொண்டு, அந்தக் குட்டித் தொலைபேசி மெளனமானது.

ஹாஜீ என்னை மிக மென்மையாக அழைத்தார். இது தான் பிளிளஸ். இன்னாங் கொஞ்ச நாளைக்குள்ள நாங்க வாங்கிற காணியையும் கட்ட

டத்தையும்தொண்ணூறு தொன்நூற்றி ஐந்து ரூபாவுக்கு வித்துப் போடுவம். அல்லாஹ் தாறான் நாங்க எடுக்கிறம். நீங்களும்தான் பாட்தனர் ஆகிக் கொள்ளுங்களுேன். மிகச் சாவகாசமாக என்னிடம் பேசினார்.

நாங்கள் தொலைபேசியூடாகக் கொண்ட தொடர்பின் பரிமாணம் மிஸ்தர் அனளை இத்தனை நெருக்கமாகப் பேசத் தூண்டிற்று.

நான் அவரை முதன் முதலில் சந்தித்தாலும் இனிமேல் சந்திக்க இருந்தாலும், எனது கொள்கை, கோட்பாட்டின்படி அவரது கூற்றை ஏற்றுக் கொள்ள இயலவில்லை. ஆகும், ஆகாதது, ஏவல் விலக்கல், பாவம் - புண்ணியம் என்றெல்லாம் அல்லாஹ் வரம்புகளைக் கட்டி வைத்துள்ளான். இந்த நிபந்தனைகளை மீறும் போக்கோடு எனக்குடன் பாடிலை. எனக்குள்ளே அவரைப் பற்றிய கணிப்பீட்டை, இங்ஙனம் போட்டுக் கொள்ள வேண்டியதாகி விட்டது.

இதோ பாருங்கள் ! இது வேர் ஆயத்து. நோன்பு காலத்தில் நீண்ட நாட்கள் ஒது , உச்சாடனம் செய்து, எழுதப்பட்ட ஆயத்து. நினைத்த காரியம் நிறைவேறவும் பிளிளஸில் அதிக இலாபம் பெறவும் உதவும் ஆயத்து. இவ்வளவு பத்திரமா லெமினேட் பண்ணி, ஐசீயைப் போல பொக்கற்றில் வைத்துள்ளேன். எங்கட பிளிளஸ், எப்படி எல்லாம் மிகச் சிறப்பாக நடக்குது பாதீங்களா? அல்லாஹ் மீதுள்ள நம்பிக்கையை விட அந்த ஐசீ மீது கொண்ட நம்பிக்கையை, ஆணித்தரமாக விபரித்தார் மிஸ்தர் அனஸ்.

அவரது மனோராச்சியத்துக்குள் நான் அதிகம் நுழைய விரும்பாத போதிலும் அந்த ஆயத்து ஐசீக்கு அவர் அளிக்கின்ற மதிப்பைக் கண்டு அனேகம் வருந்தினேன். ஒரு வாளித் தண்ணீருக்குத் தான் கூதல் என்ற மனப்பாங்குடையோர்க் கெல்லாம், மார்க்கம் வெறும் மண்ணாங்கட்டி தான்,

என்று கூற வேண்டும் போலிருந்தது.

ஆனால் கூறவில்லை. ஆஸ்த்தியை அள்ளி வழங்கும் அந்த ஐசீயை, நானும் வாங்கிப் பார்த்து விட்டுக் கையளித்தேன்.

“ஹாஜீ” உங்களை அதிகமாகச் சுணக்கிப் போட்டன் போல கெடக்கு என்று அவர் சொல்லவும் அடுத்த ஷெல் போன் அழைப்பு வரவும் சரியாக இருந்தது. ‘பரவாயில்லையை’ நான் பகிரந்து கொண்டேன்.

நேரத்தைப் பார்த்தேன். ஞஹர்த் தொழுகைக்கான அதான் ஒலிக்க, இன்னுஞ் சில நிமிடங்களே இருந்தன.

“நாங்க சாப்பாடிச்சிட்டு உங்கட விஷயத்தைப் பார்ப்போம் என்றார் மிஸ்டர் அனஸ்.

‘சரி’ என்றேன் நான்.

தொழுகைக்கு விரைந்து வாருங்கள், தொழுகைக்கு விரைந்து வாருங்கள் வெற்றி பெற விரைந்து வாருங்கள் வெற்றிபெற வாருங்கள். இரண்டு தடவைக்கு மேல் கூறிக் கூப்பிட மாட்டேன். அல்லாஹ்வின் பக்கம் விரைந்து வந்து வெற்றி பெறுவதற்கு உங்களுக்குத் தெரிய வேண்டும் என அதாவை உரக்கச் சொல்லி உணர்வூட்டினார் மு அத்தீன்.

நான் தொழுதிட்டு வாறன் என்றெழுந்து கொண்டேன். ஆனால் அவரை நான் அழைக்கவில்லை. ஏனெனில் அவருக்குஞ் சேர்த்துத் தான் மு அத்தீன் அழைப்பு விடுத்திருந்தார்.

“நீங்க போங்க, ஹாஜீ. நான் பின்னால் வாறன்” மிஸ்டர் அனஸின் பதிலை வாங்கிக் கொண்டு நான் சென்றிட்டேன். தொழுகை முடிந்து திரும்பி வரும் போது மிஸ்டர் அனஸ் ஷெல்போனும் கையுமாய்

“அவருக்கு நோ டைம் ரு பிரே! பட், பார்கெயிங் இஸ் எஸ்டில் கொயிங் ஒன்”

“பார்த்தீங்களா ஹாஜீ! தொழக்கூட நேரம் இல்லை. இவங்கள் விட மாட்டாங்கள். இதெல்லாம் தூக்கி எறிஞ்சு விட்டு அமைதியான ஒரு கிராமப் புறத்தில் வந்து குடியேறணும் போல கிடக்கு. “சகட்டு மேனிக்குச் சொல்லிக் கொண்டாலும், அன்றைய ஞஹர்த் தொழுகை களாவாகிப் போனது பற்றிய எந்தக் கவலையும் முகத்திற் தெரியவில்லை. தெரிய வேண்டிய வயது ஆனால் தெரியவில்லை.

சீவியம், ஷெல்போன் - காசு - இப்படியொரு வாழ்க்கை வட்டம். அந்த வாழ்க்கை வட்டத்துக்குள்ளே வருங்கால வாழ்வுக்கான பெருந்திட்டம். மூச்சை விடப்போகும் முதுமை, நெருங்கி வந்த போதிலும் புதுமை மேகம் பெய்யும் புகை வெள்ளத்தில், நகர் சார்ந்த ஜீவியம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

நீண்ட சாலை வாகன நெரிசல். வெகுசன வெள்ளம். மிஸ்டர் அனஸ் அகவை, அறுபதிலும் ஓர் இளவலைப்போல் போட்ட வீரிய நடைக்கு, நானும் ஈடு கொடுத்து நடக்கின்றேன். அவர் வெண் சிகையை கறுப்பாக்கும் விந்தை, அந்த நடையிலேயே தென்படுகின்றது.

ஹாஜீ, நாங்க போக வேண்டிய இடம் அவ்வளவு தூரம் இல்லை. நடந்தே போயிடலாம். கெதியா வாங்க.

நடந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

ஷெல்போன் மிஸ்டர் அனாளை வழி மறிக்கின்றது.

யேஸ் யேஸ் அந்த வீடும் காணியும் பற்றிய விஷயந்தானே. இன்றைக்கு சாயந்தரம் என்ட பாட்னரையும் கூட்டிக்கிட்டு கட்டாயம் வந்து சேர்வம். ஒரு ஐஞ்சி ரூபாவை முதல்ல அட்வான்சாகத் தாரோம்.

பாருங்க ஹாஜி, மனிஷன் மிஷினைப் போல இயங்க வேண்டி இருக்கு. அவருக்கு அமைதியும் ஆறுதலும் தேவைப்படுவது அவரது பேச்சில் தொனிக்கின்றது. நமக்கு வயது அறுபதாகிறது. இனியும் ஆருக்கு இப்படிப் பறந்து பறந்து தேட வேண்டும். போற குழிக்குப் புண்ணியம் தேட வேண்டிய வேளை இது. இறப்பே இல்லாதது போல் வாழ நினைப்பது சரியா? அழும்படி யானதையும், சிரிக்கக் கூடியதுமான வாழ்வனுபவங்களைக் கண்டு விட்டோம். ஆகவே, நமது சல்லித்தன மான பலகீனங்களை அள்ளி எறிவதில்தான் நாம் செல்லும் குழிக்குள் விமோசனங்கள் கிடைக்கும் என நான் நிறுத்திய போது, அவரும் தனது நடைக்கும் பிரேக் போட்டார்.

மூடை மூடையாய்ச் சுமக்கும் மாடு போல அசிங்கமான ஆசை மூடைகளை சுமப்பதில் அர்த்தமில்லை என்பதால், மனதில் பட்டதைச் சொன்னேன்.

காதில் எதையும் வாங்கிக் கொண்டவர் போல அவர் காட்டிக் கொள்ள வில்லை.

வாங்க, இங்கே தான் நாம் சந்திக்கப் போறவர் இருக்கிறார். நாங்கள் உள்ளே நுழையப் போகிறோம்.

அதுவும் ஒரு வெளிநாட்டு முகவர், பணிமனை. பெண்களும் ஆண்களும் அங்கே கடமையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். என்னை எதற்காக இவர் இங்கே கூட்டி

வந்தார்? ஆரைக் காண்பதற்காக இங்கே அழைத்து வரப்பட்டேன்? நான் வெளிநாட்டு வேலைக்கு விண்ணப்பிக்க வில்லையே. நான் வந்த விடயமோ வேறு. அப்படியென்றால், அவர் என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு இங்கு வந்ததேன்? நான் தலையைப் பித்துக் கொள்ளுமளவுக்கு மட்டியல்ல. அவரின் தேவைக்காக என்னையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்துள்ளார். என்பதை அவர் எனக்குச் சொல்லித் தெரிய வேண்டிய அவசியம் இருக்கவில்லை.

நான் என்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்வதற்காக, அங்கே கிடந்த இருக்கையில் என்னை அமர்த்திக் கொண்டேன். மிஸ்டர் அனஸ், கவுண்டரில் கடமை செய்து கொண்டிருந்த ஒரு சிங்களத் தேவதையுடன் அவருடைய தேவை தீரும் மட்டும் பேசினார். சிரித்தார் சிரித்தார்!

“ஹாஜீ, வாங்க போவாம், அவர் இன்றைக்கு வரவில்லையாம்”

நீங்க எனக்கிட்ட என்ன சொன்னீங்க! உங்கட பேச்சில் அப்பட்டமான பொய்யும் புரட்டும் அல்லவா தெரிகிறது.

மிஸ்டர் அனஸ் பற்றி எனது மனசில் எழுந்த இன்னுஞ்சில கேள்விகளுடன் பேச்சின்றி நிலவும் மெளனத்தினூடே பாதையில் இறங்கி இருவரும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

இப்பத்தான் ஹாஜீ, இங்கே ஒரு வேலையை ஒரே நாளில் எடுத்த எடுப்பில் முடிக்க ஏலா.

‘என்ன பெரிய வேலை, அவரைப் போய்ச் சந்திப்பதும், பேசிக் கொள்வதும் பெரிய வேலையா? நீங்க என்ட தேவைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காதது,

எனக்கு நல்லா விளங்கினது. இப்படி என்டா என்னை வரச் சொல்லி இருக்கக் கூடா.'

இன்னொரு நாள் நிற்பதா? போவதா என்ற கேள்விச் சுவையுடன் நான் நடந்து கொண்டிருக்கின்றேன்.

"என்ன கடுமையா யோசிக்கிறீங்க ஹாஜீ"

"யோசிக்காமல் இருக்க முடியுமா? கனக்க விடயம் கிடக்கு மிஸ்டர் அனஸ்."

அதற்குள்ளே அவருக்கு ஒரு ஷெல்போன் சினுங்கல். சினுங்கலுக்கு அவரது ரூபாய்ப் பதில்கள்.

நடக்கிறோம்.

நாகரீகம் முடை வீசும் நகர். நாலாபுறம் வானுயர் எழுந்திருக்கும் கட்டடங்கள். மானுடப் பெருக்கத்தின் மத்தியில், முட்டி மோதி வரும் இளசுகள். வயதை மூடி மறைக்க முயன்ற முதுமைகள், எல்லோரும் சேர்ந்து அவரவர் தேவையின் திசை நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

இப்போது மிஸ்டர் அனஸின் ஷெல்போன் செத்துவிட்டது போன்று உயிரற்று ஓய்ந்து விட்டது. நானும் எந்தக் கேள்வியும் எழுப்பவில்லை.

மனிதன், தனது விசித்திரமான குணவியல்புகளுக்கிணங்கிக் கொண்டு, எங்கே எப்படி? எவ் வண்ணம் இயங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் இவ்வுலகமே பெரிதென்று மயங்கிக் கொண்டிருந்தாலும், பிரபஞ்ச நாயகன் வகுத்திருக்கும் பிரபஞ்ச விதி முறைகளின்படி, நிகழ்பவை நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கும், அதன் ஒரு கூறான நேரம் ஓடிக் கொண்டே இருந்தது.

அல்லாஹ், அக்பர் அல்லாஹ் அக்பர்

அளர்த் தொழுகைக்கான அதான் ஒலி எங்கும் வியாபித்துப் பரவுகிறது. வேந்தனுடன் சம்பாசிக்கும் வேட்கையுடன் மக்கள் கூட்டம் அந்த மஸ்ஜிதிற்குள் நிறையத் தொடங்குகின்றது.

மிஸ்டர் அனஸ், நான் தொழ வேண்டும். வாங்க தொழுகையை முடித்துக் கொண்டு போவோம். இம்முறை நான் அவரை அழைத்தேன்.

“நோ டைம்” என்று சொல்வானோ என்று எதிர் பார்த்தேன். பள்ளிப் பக்கத்திலிருந்து கொண்டே இப்படிச் சொல்வது தான் இறை அச்சமற்ற இதயத்திலிருந்து வரும் பச்சைப் பொய் ஆகும்.

ஆதலால் அவர் தொழுவந்தாரா? அது தான் நடக்கவில்லை.

நான் வுளுச் செய்து கொண்டு பள்ளிக்குள் நுழைகிறேன்.

அகவை அறுபதையும் தாண்டிக் கொண்டிருக்கும் மிஸ்டர் அனஸ், இன்னொரு முகவர் நிலையத்தை நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கிறார்..

அஷ்டாள் வீடு..

எனது மருகரும், மகளும் அவர்களது வாண்டுகள் மூன்றும் சுமார் ஒன்றரை ஆண்டுகளாக. நானும் எனது இல்லாளும் இடைக்கிடையே வசித்துவரும் வாடகை வீடு. அங்கே நாம் குடி போன புதிசில் 'இனி இல்லை' என்ற அளவில் கனிவான பேச்சு, கனமான அன்பு, ஆரோக்கியமான ஆதரவு ஆரோக்கியமான நெருக்கம். இவையாவும் கலந்து மனம் விட்டு, ஒழிவின்றி, உரையாடி மகிழ்ந்த புதிய பரிமாணத்தில், எமக்கிடையே புலர்ந்தது ஒரு பெறுமானம் மிக்கதான ஒட்டுறவு.

ஒரு வகையில் பார்த்தால், அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரி எனது மனைவிக்கும் சொந்தக்காரி. உறவினர் என்ற உரிமையுக்கு சேர்த்துக் கொண்டுதான் நாம் அந்த வீட்டில் வசித்த வந்தோம்.

மரித்த பின்னர் வீடு பேறடைதல் என்பது நித்தியானந்தம். மரிக்கும் முன்னர், வீடு வாடகைக்கு எடுத்து வாழ்தல் கூட, சுனாமிக்குப் பின்னரான இன்றைய காலகட்டத்தில், வீடு பேறடைதலுக்கு நிகரான பேரானந்தமாகும்!. ஆதலால், அந்த வீடு வாடகைக்கு கிடைத்ததில் எங்களுக்குக் கணிசமான களிப்பு!.

'மாமா' என்றென்னை விழித்தாள் வீட்டுக்காரி 'ஏம்மா' என்றன்போடு கேட்டேன் நான்.

'ஆறேழு மாசங்களாக ஊடு சும்மாதான் கெடக்கு ஆருக்குங் குடுக்கக் கூடாதென்று தான் எண்ணி இருந்தோம். நீங்க வந்து கேட்கிற போது இல்லெண்டுக்கு சொல்லேலா. ஆனா... என்று அந்த மருமகள் இழுத்துக் கொண்டே, மாமா என்னும் உறவு முறையைக் கூறி எனக்குள் சிறு மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தினாலும், அவள் வீசிய வார்த்தைகளின் கனகனப்பும்,

வீறாப்பும் ஓடிச் சென்ற ஒன்றரை வருடங்களுக்கு முன்னரே, அவளை ஆரென்று வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டி விட்டன.

இருப்பினும், ஆரம்பம் ஆனந்தத் தேன் கலந்து இனித்தது. வயிற்றுப் பிள்ளை வழுவிய விழும் வார்த்தை ஜாலங்களுக்குக் குறைவில்லை. ஆனால், காலக் கிரமத்தில் அவள் ரம்பமானாள். அந்த ஆரம்ப காலக் கிளர்ச்சியும் மகிழ்ச்சியும் வீழ்ந்தன.

என்ன பண்ணலாம்? வீடு, பூதாகரத் தோற்றங் கொண்ட பிரச்சினை ஆகிவிட்டது. ஆயினும், வாங்கிப் போட்ட காணிக்ஞள், வீடு கட்டும்வரை வாடகை வீட்டில் தான் வசிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை. எளி வளையானாலும் தனிவளை என்பது எவ்வளவு யதார்த்தம். வாடகைக்கு வீட்டுத்து வாழ்பவர்களுக்குத்தான் இதன் பொருள் நன்கு புரியும்.

அந்த வீட்டில் குடி புகுந்து, மாதங்கள் சில மடிந்து போய் விட்டன. வந்த புதிதில் நிலவிய நெருக்கம் நெகிழ்ந்து, இறுக்கம் அவிழ்ந்து, பல கண்டிஷன்கள் போடத் தொடங்கினாள், அந்த மருமகள். அந்தக் கண்டிஷன்களுக்குக் கட்டுப்பட விருப்பமில்லா விட்டால், வீட்டைக் காலி பண்ணலாம், என்னும் எச்சரிக்கை கலந்த விதிப்பு. வீடு கட்டுதல், அல்லது வீடொன்றை வாடகைக்குப் பற்றுதல் எடுத்த எடுப்பிலேயே முடிக்க முடியாத கடினமான காரியம் என்று நன்குணர்ந்த அந்தச் சோடி, பல பொழுதுகளில் உயர்ந்த குரலெழுப்பிக் காட்டிய மேலாண்மைத் தனத்தையும், 'நான்' என்ற அகங்காரக் குணத்தையும் கண்டும் கேட்டும் கபோதிகளாய் இருக்க வேண்டிய சூழ்நிலையை வீடு எமக்கு விதித்து விட்டது.

ஆனால், வீட்டில்லை என்பதைப் பிரதான காரணமாக்கி எனது மருமகரையும் மகளையும், ஆளவும் அடக்கவும் முற்பட்டது தான் முட்டாள்தனம்.

அதிலும் சொந்தக்காரி என்ற உறவைச் சொல்லளவில் மட்டும் வைத்துக் கொண்டு, அம் மருமகள் இட்ட நிபந்தனைகள் சட்டங்களாகி நாம் அவ்வீட்டில்

குடியேறிய சில நாட்களுக்குள் அமுலுக்கு வரத்தொடங்கின. அவ்வாறு விதிக்கப் பட்ட கண்டிஷன்கள் சிலதான் கீழ்வருமலவை.

'இரவு எட்டு மணிக்கு மொதல் ஊட்டுக்கு வந்திடனும் இல்லாட்டி கேட்புட்டப்படும்.'

'குடிக்கிற தண்ணிய மட்டும் பைப்பில இருந்து எடுக்கனும் மற்ற தேவைக்கு எல்லாம் கெணத்தை பாவிக்கனும்.'

பக்கத்தில் இருக்கிற ஊடுகளுக்கு அடிக்கடி என்ன, அறவே போகப்படா.'

'டிவி, ரேடியோவை அளவுக்கு அதிகமாக சத்தங்கூட்டிக் கேட்கவும் பார்க்கவும் பாடா

'அடுத்த வீட்டுப் பிள்ளைகள் அடியோடு வரக்கூடாது' அதோட மாமரங் களுக்கு அடியில் விழுந்து கிடக்கிற எலகொழு எல்லாம் எப்பவும் கூட்டிப் பெருக்கி வாசலை பளபளப்பாக வைச்சிக்கனும்.

இதெல்லாம் விட முக்கியமான ஒன்று, எங்கட கோழிப்பண்ணையில காலேயிலையும், மாலேயிலையும் ஒவ்வொரு மணி நேரம் என்ட புரிஷனோட வேலை செய்யுறதுக்கு, ஒங்கட கடைசி மவனை அனுப்பி வைக்கனும்.

நானும் மனிஷியும் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தோம். நிபந்தனைப் பட்டியல் நீண்டு கொண்டே சென்றது.

எனக்குள், எரிச்சல்தீ எழுந்து விட்டது. எழுந்து விட்டதுடன் கொழுந்தும் விட்டது. கொழுந்து விட்டதுடன், கூடுதலாகவே நெஞ்சைச் சுட்டது!

'சாவியை முகத்தில் விட்டெறிவோமா? சாமான் சட்டுக்களை ஏற்றிச் செல்வோமா? என்று கேட்டது எனது ரோசம்.

இன்னொரு வீடு பார்க்கும் வரை எதற்கும் பொறு! இல்லையேல் இந்த நிபந்தனை நெருப்பை எல்லாம், பொறுமைப் புனலூற்றி அணைப்போம் கொஞ்சம் அமைதியாய் இரு' என்றென்னை ஆசுவாசப் படுத்தியது எனதுள்ளம்.

வீட்டில்லாப் பழுவை இறக்கி வைக்கும் வரையும், இந்த நிபந்தனைகளை ஏற்றுக்கொள்வதல்லால், அவற்றை நிராகரணம் செய்ய வியலா நிலைமை எமக்கு.

அவர்கள், அந்த நிபந்தனை நெருப்பை அணைய விடாமல் ஆர்வ விறகை அடிக்கடி இட்டுக் கொண்டிருக்க, அந்த நெருப்பு எங்களைச் சுட்டுக் கொண்டிருக்க, கழிந்து கொண்டிருந்தது ஒன்றரை ஆண்டுகளுக்குச் சற்றுக் கூடத்தான். அதேவீட்டில், வாடகைக் குடித்தனம். விரும்பியோ விரும்பாமலோ அக்கடமையிலிருந்து விடுபட இயலாது. எனவே மருமகரும் வீட்டைக் கட்டித் தாங்கோ என விண்ணப்பித்தவாறிராத வினோத மனிதர். அவர், படித்தவர், புரிந்துணர்வுள்ளவர்.

மகள் தான், அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாய் கிடக்கின்றாள். வாடகை வீட்டில் வாழ்வதைப் பற்றி அவள் கவலை கொள்ளவில்லை. வீட்டுக்காரி நாவாற் தரும் நச்சுப்பிச்சையையும், குமட்டலூட்டும் குத்து வார்த்தைகளையும், எத்தனை நாளைக்குக் கேட்பதென்றே வேதனைப்படுகின்றாள்.

கேட்ட வண்ணம் வாடகை. இதற்கு மேல் என்ன பேச்சு. இப்படி இருந்தும், தேவையற்ற நச்சுப்பிச்சு! ச்சே!

சுனாமிக்குப் பின்னர் புதிய வீடொன்று நிர்மாணிப்பதை விடவும் வாடகைக்கு வீட்டுத்தல், வரவர எத்தனை சிரமமான காரியம் ஆயிற்று! இதனைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்ட மருமகள், இன்று மன்னியாகி விட்டாள். வலியுறுத்தும் வகையிலான ஆணைகள், பயமுறுத்தும் விதிப்புகள். ஐயகோ! பக்கத்து வீட்டுக்குப் போவதாயினும் பர்மிஷன் வேண்டும். எவ்வளவு

நாளைக்குத் தான், எனது மகள் அடங்கிக் கிடப்பாள். ஆதலால், சிற்சில தினங்களில் எதிர் வீட்டு றம்சியாவின் வேண்டுகனக்காக மட்டுமல், விரும்பியே எனது புதல்வி அங்கே சென்று வந்தாள். வீட்டுக்காரிக்கு இது வேம்பாய்க் கசந்தது. மேட்டிமைத்தனம் உடைந்து போவதான உணர்வை அடைந்தாள்.

கண்டிஷன் மீறப்படுவதான கவலை அவளுக்கு, அதைவிடக் கவலை எனது மகளுக்கு!

நான் எத்தினை நாளைக்கு, ஊட்டுக்குள்ளேயே அடங்கிக் கெடப்பது சின்னக் கொழந்தையைடும் வைச்சக் கொண்டு, அங்கே போனா எனக்கிக் கொஞ்சம் ஆறுதலாகக் கெடக்கு. அந்தப் புள்ள றம்ஷியா, எவ்வளவு ஒதவியா இருக்கு. வாப்பாவும் வேலைக்குப் போறதாலே, உம்மாவுக்கும் இங்கே தொடர்ந்து தங்க வாப்பு இல்லை. இவளப் பிடிச்ச மேனியா தீராது. இல்லை என்பா எதிர்காலத்தில் சித்தம் கலங்கிப் போயிடுவாளே! பாவம்! என்ற பச்சாதாபமும் கொண்டாள் எனது புத்திரி.

மகள் அங்கே போய் வருவதை மருமகனும் தடுக்கவில்லை. போய் வரட்டும். அவளுக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாகவும், வெளியுலகைப் பார்த்த, பேசிய மகிழ்வும் கிடைக்கும். றம்ஷியா ளங்கள் குழந்தையைச் சில நிமிட நேரமாவது தூக்கி, அரவணைக்கும் போது எவ்வளவு ஆறுதல் மருமகனுக்கும், அந்த வீட்டுக்காரியின் போக்கின் மீது பல்வாத வெறுப்பு.

சொந்த வீடில்லாத ஒரு காரணத்தால், சொற்களை அவர் சுருக்கிக் கொண்ட போதினும், அவள் கொண்டிருந்த ஆள்புல ஆதிக்க வெறியும், விசனம் பண்ணுதலிலான பெரும் விருப்பும், எனது மருகரின் நெஞ்சில் மூட்டப்பட்ட நெருப்பாயிற்று. இருப்பினும், புகலிடமில்லாத படியினால் பொறுமை காக்க வேண்டிய சூழ்நிலையில், அவர் இருந்தார்.

என்னிடத்தில், சில வேளைகளில் எனது மகளைப்பற்றிய முறைப்பாடுகளை

எறிஞ்சி போட்டுத்தான் வந்திருக்கீங்க போல கெடக்கு”, ரம்சியா இன்னொரு போடு போட்டாள்.

ஓம் புள்ளே! நாங்க கன நாளைக்கு, இந்த வீட்டில இருக்க மாட்டம், ஒரு வீடும் வளவும் பார்த்திருக்கிறோம். இன்னும் இரண்டொரு மாதத்தில வாப்பாட ‘இபி எவ்பும்’ கிடைச்சிடும் அதை வாங்கிக் கொண்டு போய்டுவோம்!

அதக் கெதியாய்ச் செயங்க, நீங்கதான் அந்த ஊட்டில் கொஞ்சங் கூடக் காலமாய் இருந்திட்டு இருக்கீங்க. பெரிய பெயிலி என்ற மேலாம்பு. இதெலாஞ் சகிச்சிக் கொண்டு இருக்கீங்களே. அதுவே பெரிய காரியம் ஒங்களுக்கு முன் எத்தின பேர் வந்து போய்ட்டாங்க. ரம்சியா எங்களை விட அவர்களைப் பற்றி எவ்வளவோ அறிந்து வைத்திருந்தாள்.

வந்த விடயத்திற்கு வந்தார்கள். “மகளும் மருமகளும் உங்களிட்ட கம்பளம் ஒன்றிருக்காம் அத விற்கப் போறீங்களாம் என்று ஒங்கட உம்ம சொன்னாங்க. அதப்பார்த்திட்டு, வெலைக்கு எடுப்பம் எண்டுதான் வந்தோம்” என்றார்கள்.

ரம்சியா அந்தக் கம்பளத்தைக் காட்டினாள்.

“நல்லது போலத்தான் இருக்கு, இன்னும் ரெண்டு நாளைக்குள்ளே எடுக்கிறம். அதுவரையும் வைச்சிக் கொள்ளுங்க, கட்டாயம் அத நாங்க எடுப்பம். ஆருக்கும் குடுக்காதீங்க.”

இன்டைக்கே கொண்டு போங்களேன், காச ரெண்டு நாள் கழிச்சு எடுப்பம்

இல்ல புள்ளே, காசேத் தந்திட்டு கட்டாயம் நாங்க எடுக்கிறம் உறுதியான பதிலை ரம்சியாவுக்கு வழங்கிவிட்டு, கணவனும் மனைவியும் திரும்பி விட்டனர். இவர்கள் இருவரும் ரம்சியாவின் வீட்டுக்குப் போனதும், அங்கே நடந்த கம்பளக் கதை சம்பந்தப்பட்ட செய்தியும், வீட்டுக் காரியின் காதில் விழுவதற்கு காரணகர்த்தாவானான், அவளது இளைய புதல்வன் .

அக்கம்பளம் பற்றிய செய்தி காதில் ஏறிய கணமே, ரம்சியாவைக் காணப் பறந்தாள் வாடகைக்கு வீடளித்த மருமகள்.

ரம்சியா, அந்தக் கம்பளத்த நீ எனக்குத் தந்திடு. நான் என்ன வெய்யா னானும் எடுத்துகிறன்.

அத எப்படி நான் தாறது? அவங்க வந்து பார்த்திட்டுப் போயிட்டாங்க. தாறன் என்றுஞ் சொல்லிட்டன்.

அவங்களுக்குச் சொந்த ஊடே கெடையாது. வாடக ஊட்டில இருந்துக்கிட்டு, கம்பளம் விரிக்கப் போறாங்களோ

இது சரியில்லை. வந்து பார்த்திட்டாங்க. நானும் அதத் தாறன் என்டிட்டேன். இனி வாக்கு மாறவா

வாக்கும் கீக்கும், நீ அதத் தாறியா? இல்லையா?

அல்லாஹ்வுக்காகக் கேக்காதீங்க

இல்ல, நான் அத உடமாட்டன்.

கடைசி வரைக்கும் ரம்சியா வாக்கு மாறவே இல்லை.

ஏமாற்றமும், கோபமும் ஒன்று சேர்ந்து அவளது மனதைப் பிசைந்ததனால், இவங்களுக்கு இன்டைக்கே ஒரு வழி பண்ணணும் எனக் கடுமையான வேகத்துடன் காங்கணங் கட்டினாள் அவள்.

அங்ஙனம் அவள் கட்டிய காங்கணம், மருமகளை வெஞ்சினத்தின உச்சிக் கொம்பரில் ஏற்றி வைத்தது. அவளது கண்களின் முன்னே அந்தக் கம்பளத்தின் அழகிய தோற்றம் நீண்டு விரிந்தது.

இவங்களை வெளியேற்ற ஒரே வழி, அது தான், முடிவெடுத்துக் கொண்டாள்.

மாமா அவங்க கூப்புறாங்க. கொஞ்சம் வந்திட்டுப் போறீங்களா? பம்பரத்திற்கும், கயிறுக்கும் உள்ள உறவைப் போல, மிக அழகான ஓட்டுறவோடுதான் பேசுவாள் மருமகள். எந்தப் பெண்ணும் இந்தப் பெண்ணைப் போல இருக்க வேண்டுமே என மனம் எண்ணும் படி ஈர்ப்போடும், இலாவகத்தோடும் பேசுவாள். ஆனால், உள்ளுக்குள் இருப்பதோ, பொறிகலங்க வைக்கும் உள்ளாம்.

“என்ன தம்பி வரச் சொன்னீங்களாம்” என்று கேட்டுக் கொண்டே வரவேற்பறைக்குள் நுழைகின்றேன்.

இருங்க, என்று கூறிக் கொண்டே கதிரையைக் காட்டினார். நான் அமர்ந்து கொண்டேன்.

“யாராக இருந்தாலும் என்ட வீட்டில் இருக்கிற என்டால் சரியாக இருக்கணும் இல்லாட்டி எந்த நிமிஷத்திலும் சாமான் சட்டெலாம் எடுத்திக்கிட்டு போகலாம்”.

நான் வீடில்லாப் பிரச்சினையால் மூளையை உருட்டிக் கொண்டு இருந்த வேளை. அது. அந்தக் குரல் இரும்போசை வடிவில் எனக்குக் கேட்டது. உட்கார்ந்திருந்த எனக்கு ஊசியாலே குத்தினாப் போல! அவரது திடீர் முடிவைக் கண்டு திடுக்கிட்டேன்.

ஏன் தம்பி அப்படிச் சொல்றீங்க? நீங்க கேட்ட படி வாடகை தாரோம். வேறென்னத்தை எங்களிடம் இருந்து எதிர் பார்க்கிறீங்க
“உங்கட மருமகன்ட போக்குக் கூடா”

“என்ன தம்பி சொல்றீங்க”

“பாத் ஈரும் வேலையைப் பாத் ஈரமிலேயே பார்த்துக் கொள்ளணும், இதென்ன

உடுத்த டவலோட உலாவுவது, எனக்குப் பிடிக்கவே இல்லை,”

குளித்து முடித்த பின்னர், டவலை அணிந்து கொண்டு, தான் குடியிருக்கும் வீட்டுக்குள்ளே. ஒருவர் வருவது போவதெல்லாம் குற்றமோ? அந்தச் சுதந்திரத்திற்குக் கூட ஆப்பா? அவரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு, எனக்கு வயிற்றுப் புரட்டல் தான் வந்தது!

பழுதுற்று அழுகிய எண்ணங்களின் வீச்சம், அவரின் வாயென்னும் பொறியினால் வந்து வீசியதைச் சகித்துக் கொண்டேன்.

அப்ப நீங்க, அந்த வீட்டில் என்ன நடக்குதெண்டு எப்பவும் பார்த்திட்டு இருந்திருக்கீங்க! அவங்க அம்மணமாய்க் கூத்தாடினாலும் உங்களுக்கென்ன? நீங்கள் செய்தது தவறல்லவா என்று கேட்க விழைந்தேன்.

அப்படிக்கேட்டால் கூட அதுக்கும் எனக்குரிமை இருக்கிறதெண்டு, அவர் நியாயம் பேசக்கூடிய மனிதர்தான். ஆகவே, நான் எதுவுமே கேட்கவில்லை.

நீங்க சொல்லி வையங்க. அல்லது பாய்காட்ட வேண்டிவரும் என்பதை நெஞ்சில் வையங்க எச்சிக்கையான சொற்களை எடுத்தெறிந்தார்.

பத்துலக்குதல், முகம் அலம்புதல், குளித்தல், சோப்புப் போடுதல், டவலை உடுத்தல், குளியல் அறையிலிருந்து வீட்டுக்கு வெளியேயாயினும் உள்ளேயாயினும் வருதல், போதல், இதெல்லாம் பார்க்கவும், பரிசீலிக்கவும் வேண்டிய வேலைதானோ? சீச்சீ வெட்கம் வெட்கம், விழுமியமற்ற இந்தக் கடமை பற்றி நான் எனக்குள்ளேயே வினவிக் கொள்ளவதல்லால் வேறு என்ன பண்ணலாம்.

மிக நுட்பமான காரிய மொன்றை ஆற்றிய விழிப்பு நிலையில் அவர் இருந்ததாகவே அவருக்குப் பட்டது. ஏனெனில், ஞானத்துடன் பேசியதான பெருமை வதனத்திற் பளிச்சிட்டது.

“சரி வாறன் புள்ளே” என்று சொல்லிக்கொண்டே நான் சரிந்த முகத்துடன் எழுந்து கொண்டேன்.

“என்னத்துக்கு வாப்பா அவ வரச் சொல்லி இருந்தா” எனக் கேட்டாள் எதையுந் தீர்மானிக்க முடியாத மனதுடன் எனது புதல்வி

நான் “ஒன்னுமில்ல மகள், அவுங்களுக்கு வாடகையைக் கூட்டிக் கேட்கிற எண்ணம் இருக்கும் போல கெடக்கு” எனப் பொய் சொன்னேன்.

“வாப்பா நீங்க கெதியில் ஒரு ஊட்டைப்பாருங்க இவங்களைட இருக்க ஏலா”

சில நாட்கள் வாடகைக்கு வீடொன்றைத் தேடுவதிலேயே கழிந்தன அப்படியும் வீடு கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, அந்த ஜாம்பவானின் வீட்டிலேயே இன்னும் சில மாதங்கள் இருக்க வேண்டியதாகிவிட்டது.

அதற்கிடையே இந்தக் கம்பளம்

ஏழை என்றால், கனவுகள் கூடக் காணக் கூடாதா? அந்தக் கம்பளத்தை வாங்கித் தாம் குடியிருக்கும் வாடகை வீட்டில் விரிப்பதற்கு யோக்கியதை கிடையாதா? என்ன மனிஷர்கள் இவர்கள்? என்றெல்லாம் எனது புதல்வி எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் போது

என்ன செய்றீங்க தில்பாற உம்மா என வினவிக் கொண்டு அடுத்த வீட்டு ரம்சியா அங்கே வந்தாள்.

“தில்பாற உம்மா அந்தக் கம்பளத்தைத் தனக்குத்தரட்டாம்” என்று சவ்மியா பிடிவாதமாக நிற்கிறா. நாங் அத ஓங்களுக்கு வித்திட்டேன் எண்டு எவ்வளவு சொல்லியும் கூட, அத அவக்கே தரட்டாம். எண்டு ஒரே பிடிவாதமாக நிற்கிறா. சொந்த ஊட்டில்லாம, வாடகை ஊட்டில் கெடக்கிற அவுங்களுக்குக் கம்பளம் தேவதானோ? எண்டு கேட்கிறா! நான் என்ன செய்ய?

‘ரம்சியா, நீ அது அவளுக்கே குடு, எனக்கு வருத்தமில்ல

தில்பர்ற உம்மா கெதியா நீங்க ஊட்டைக் கட்டிக் கொண்டோ இல்லாட்டி வாங்கி எடுத்துக் கொண்டோ போய் இருங்க இஞ்ச இருக்க மாட்டீங்க. ஒங்களுக்கு மொதல்ல வந்தவங்களும் கனகாலம் இந்த ஊட்டிலே இருக்கல.

அப்படித்தான் செய்யப் போறம். கொக்கு குருவி கூட வர விரும்பாத வளவுக்குளே நாங்க வந்ததுக்கு என்ன, இனிவேற ஆருமே வர மாட்டாங்க பார். என்னமோ இந்த நெலபுலம் எல்லாம் அவங்களுக்கே சொந்தம் போன்ற பெருமைத்தனம். பெரிய எண்ணம்.

“அப்ப நான் அந்தக் கம்பளத்த குடுக்கிறன்” என்று கூறிக் கொண்டு, ரம்சியா போய்விட்டாள். அம்மாதத்து வாடகைப் பணத்தைக் கொடுப்பதற்கு இன்னும் இரண்டு நாட்கள் மட்டுமே இருந்தன.

இரண்டு தினங்களுக்குப் பின்னர், நான் எனது மாத வேதனத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு வந்த அன்றைய தினம், எனது மகள் சொன்னாள்.

“நாங்க அந்தக் கம்பளத்தை வாங்கப் போறோம் என்று அவங்க பட்ட பாட்டைப் பார்த்தீங்க தானே.”

“நீதான் கம்பளத்தை அவங்களுக்கே கொடுக்கச் சொல்லிட்டியே புள்ளே பிறகு என்ன கூட்டல் கழித்தல்.”

“இந்த வட்டாரத்திலே எங்களுக்கு எணையா, ஈடும் எடுப்பும் உள்ளவங்க ஆர் இருக்கார்”, எனட இறுமாப்பும், இன்னார் இனியார் என்று பார்க்கத் தெரியாத குணமும் கொண்ட அவங்களுக்கு, நான் ரம்சியாட ஊட்ட போய் வாறது பிடிக்கல. அந்தப் புள்ள, எனக்கு ஒதவியா இருப்பது பிடிக்கல, இவங்க லேசப் பட்டவங்கள் இல்ல வாப்பா. அதனால் தான் சொல்றன், வாடகையைக் கூடுதலாகக் கேட்டு வருத்தத்தை உண்டாக்குவது. இல்லாட்டா, ஊட்ட விட்டு

வெளியேற்றுவது தான் அவங்கட எண்ணம்.

பார்ப்பம் பார்ப்பம், எவ்வளவு கேட்டாலும் கொடுப்போம்.

நான் உள்ளுக்குள் நகைத்துக் கொண்டே, அம்மாதத்திற்கான வாடகைப் பணத்தைக் கொடுக்கச் செல்கின்றேன்.

“இரண்டாயிரம் ரூபா இனிக் காணாது மாமா” என்று கூறிக் கொண்டு அக்காசை வாங்க மறுக்கின்றாள்.

“என்னம்மா? என்ன விஷயம், திடீர் என்று கூட்டிக் கேட்கிறீங்க.

மூவாயிரந்தாறோம் நாலாயிரந்தாறோம், எண்டு கணபேர் ஊட்டை வாடகைக்குக் கேட்கிறாங்க மாமா. என்றொரு புனை சுருட்டை எடுத்து விரிக்கிறாள்.

“எடுத்த எடுப்பிலேயே இவ்வளவு கேட்கிறீங்களே மருமகள் நாங்க இன்னும் இரண்டொரு மாதத்திலே வீட்டைக் காலி பண்ணிட்டுப் போய் விடுவோம். என்கின்றேன் நான்.

இல்ல மாமா, இந்த மாசத்தில் இருந்து வாடகை மூவாயிரத்தி ஐந்நூறுதான் எடுக்கணும். ஒங்களுக்காக ஐநூறு ரூபாவைக் குறைச்சி இரிச்சன், தர ஏலாட்டி என்று நிறுத்திக்கொண்டாள்.

மாமா, வார்த்தைக்கு வார்த்தை இந்த மாமாவைப் போட்டு, மனதை ஈர்த்தது போல காட்டிக் கொண்ட மருமகளின் நூலிழை உறவை நான் உணர்ந்து கொள்ள அவ்வளவு காலம் ஆக வில்லை, விருந்தாளாக ஏற்றுக் கொண்டவள். இப்போது வேற்றாளாக நினைத்ததையிட்டு நான் கவலைப்படவில்லை. ஆரம்ப நாட்களில், அவர்களைப் பற்றி நான் நினைத்ததெல்லாம் வெறும் பிரமையாகிப் போய்விட்டன. அப்போது எனக்குள் ஏற்பட்டிருந்த அவர்கள் பற்றியதான அடர்த்தியான நல்லெண்ணம்

ஐதாக்கிப்போய் விட்டது. சுற்றம் என்று எனதில்லாள் சொல்லிய வார்த்தையில் சுற்றமும் இருக்கவில்லை, சுத்தமும் இருக்க வில்லை.

சுருக் கென்று குத்திய முள்ளென்றால், குத்திய கணமே முள்ளைப் பிடுங்கி எடுத்தெறிந்து, வேதனையைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். நறுக்கென்று தைக்கும் நாவை ஜெயிக்க எமக்கு வழி தெரியவில்லை. சாவி கொடுத்து வீடு தந்தவர்கள். ஆவி துடிக்கப் பண்ணுவதை எண்ணும் போது பொறிகள் பல வேளைகளில் பொங்கி எழுகின்றன.

காட்டு மிருகங்களின் உறவினிற் கூட இணக்கமும், இசைவும் இருக்கக் காண்கின்றோம். ஆனால் காலங்காலமாக மனிதர்கள் கொண்டிருக்கும். மானிட உறவினில் இணக்கமும் இசைவும் கூடியுள்ளதாகக் கூறினாலும், அவை வெறும் கூற்றளவே அன்றி யதார்த்தத்திற் கிடையாது, என்னும் உண்மையை நான் அறிந்து கொள்ள, நான் பிடிக்கவில்லை.

ஒரு நிச்சயமின்மை வாழ்வை ஊடுருவிச் சென்ற போதிலும், குரலை உயர்த்தி, விரலை நீட்டித் தம்மை மேம்படுத்தும், மேட்டுக் குடிமனப்பாங்கும், விளம்பர மேதாவித் தனமும், மிக்கவர்களான அவர்களின் போக்கு என்னை இம்சித்தது.

என்ன பண்ணலாம். வீடு தேவையாக இருக்கிறதே. அந்த மருமகளதும் அவளது மணவாளனதும் இப்போதைய தேவை, எங்களை வெளியேற்றுவதுதான். நான் நன்கு புரிந்து கொண்டேன். என்றாலும்.

இந்த உலகத்தில், நின்று நிலைக்க எண்ணுகின்ற அதிகக் கூடுதலான ஐக்காலங்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு, டாலடிக்கும் அவர்களைப் போன்று, எல்லோருமே இருந்திட்டால். இவ்வுலகம், என்னாவது? என்ற வினாவை எழுப்புவதைத் தவிர, வேறொன்றும் செய்யவொ சிந்திக்கவோ என்னால் முடியவில்லை.

ஆகவே, நான் இன்னொரு ஆயிரம் ஈர்பாவை எடுத்துக் கொடுப்பதற்காக வீட்டுக்குத் திரும்புகின்றேன். அவள் அதைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு ஆயத்தமாக வாசலிலேயே நின்று கொண்டிருக்கின்றாள்.

“ஆணாயினும் பெண்ணாயினும், எவர் விசுவாசங்கொண்ட நிலையில் நற்செயல் புரிகிறாரோ, நிச்சயமாக நாம் அவரை நல்ல வாழ்க்கையாக வாழச் செய்வோம் . இன்னும் நிச்சயமாக அவர்களுக்கு அவர்களது கூலியை அவர்கள் செய்து கொண்டிருந்தவற்றில் அழகானதைக் கொண்டு நாம் கொடுப்போம்”. (அல்குர் ஆன் 16:97) என குர்ஆன் கூறிக் கொண்டிருக்கின்றது.

ஆம்! மிக அழகானதைக் கொண்டு இவர்களிடம் இருக்கிறதா, அது?.....

புத்தகங்கள்

யாரோ என்னை அழைத்தது போல இருந்தது. திரும்பி பார்த்தேன் .யாரையும் காணவில்லை. யாராக இருக்கலாம், என்று நினைத்துக் கொண்டு கழிவறைப் பக்கம் போகக் காலடி எடுத்து வைத்தேன் .

“என்ன கூப்பிட்டது கேட்கல்லையா?” என்ற வினா மீண்டும் என்னை திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது. எனது வீட்டு முற்றத்தில் நிற்கும் செவ்விளநீர் மரத்தடியில், ஒரு பெரிய பசளை உறையில் போட்டுக் கட்டப்பட்டிருந்த உறைக்குள்ளிருந்து அவ்வொலி கேட்டது போற்பிரமை.

ஆச்சரியம்! இந்த உறைக்குள் இருந்தா இந்த அழைப்பொலி வந்தது?

நாங்கதாம் கூப்பிட்டம். இஞ்சப் பாருங்க. ஒங்கட பேரப் பொடியன்ட “கீழ்ச்சாதி வேலய்ய! இந்தப் பசளை பேக்குக்குள்ள, எங்களப் போட்டு இறுக்கிக் கட்டி மரத்தடியில் போட்டிட்டான். நாலஞ்ச நாளாக இந்த பேக்குக்குள்ளேயே கெடந்து வெம்புகிறோம். மழை பேஞ்சா அவ்வளவு தான்”

பசளை உறையை எடுத்துக் கொட்டி பார்த்தேன். அத்தனையும் புத்தகங்கள்! புதிய புத்தகங்கள்! இதுவரையும் எனக்குக் கேட்டது, இந்தப் புத்தகங்களின் புலம்பல் தானா?

மீண்டும், அவை பேசத் தொடங்கின, “நீங்க கதையெலாம் எழுதுவீங்க ளாமே? ஏன் எங்களப் பத்தியும் கொஞ்சம் எழுதினால் என்ன? நாங்க வெறும்

புஸ்தகங்களா? பள்ளிக் கூடப் புஸ்தகங்கள் ஏழு பணக்காரன் என்ற வித்தியாசம் இல்லாம, எல்லோரும் படிச்சி முன்னேறட்டும் எண்டு, அரசாங்கம் இலவசமாகக் குடுத்த புஸ்தகங்கள். இலவசம் என்பதால்த தானோ, எங்களுக்கு இந்த நிலம்”

“நான் அந்த பேக்கைத் தூக்கிக் கொட்டிப் பார்த்த போது, என்ட பேரன் மீது பொல்லாத கோபந்தான் வந்தது. அவன் படிச்சிக் கிழிச்சவன் மாதிரி புத்தம் புதிச மங்காமக் கெடந்த உங்கள் எல்லாம், அந்த பசள ஒறைக்குள்ள போட்டச்சிக் கட்டிப் போட்டது எனக்குத் தெரியாதே அரசாங்கம், அள்ளிக் குடுத்த புத்தக பொக்கிஷங்களாகிய உங்களக் கண்டதும், என்ட கண்களின் கடையோரம் கசிந்தாப்போல இருந்தது உங்கள் எண்ட கையாலே எடுத்து, படுக்கை அற கட்டிலில் வைச்சேன். அவன்ட கை வெரலே படாத பக்கங்களுடன். அப்பழுக்கு இல்லாம எவ்வளவு அழகாக இருந்தீங்க வெலக்கி வேங்கி எடுக்கிறன்டா, எத்தன ருவாக்களக் குடுக்கணும் ஏழப் புள்ளைகளும் படிக்கணும், முன்னேற ணும் எண்ட எண்ணத்தோட, உங்கள் இனாமாக அரசாங்கம் தந்த போது, உங்கட பெறுமதி விளங்காம. இவனைப் போல எத்தனையோ புள்ளைகள் இண்டைக்கு உங்கள் அரகுற மனசோட தான் எடுத்துப் படிக்கிறாங்க. நீங்க இவனைப் போல பொடியன்களுக்குப் பெரிய பாரம். மைனர்க் குஞ்சிபோல புத்தகங்கள் இல்லாமல் பள்ளிக்குப் போகப் பார்ப்பாங்க. புதிச மாறாமலே கிடக்கிறீங்க. அவங்க உங்கள் கையால படிச்சிப்படிச்ச அடையாளமே இல்ல. கைபட்ட எடத்திலே பழுப்பு ஏறி இருக்கும் இல்லையா? பக்கம் மடிஞ்சி இருக்கும் இல்லையா? பழுசு படாத புஸ்தகங்களாக மட்டும் இல்ல, பெரிய பொக்கிஷ மாகவே என்ட கண்ணுக்குத் தெரியிறீங்க. உங்கள் பார்க்கப் பார்க்க இவன் மீது எனக்குப் பெருந்த கோபம் தான் வருவது. அவனக் கூப்பிட்டுக் கன்னத்தில ரெண்டு வெப்போமா? எண்டு என்ட மனசு துடிக்குது”

நான் பேசிக் கொண்டே போன போது, அப்புத்தகப் பொக்கிஷங்களைக்

கவனித்தேன். அவற்றின் முகங்களில் மகிழ்ச்சி நுழைந்திருந்ததைக் கண்டேன். இப்போது அவை என்னோடு பேசவில்லை. மௌனமாகிக் கிடந்தன. இந்த மௌனத்தினூடே நான் எனது பள்ளிக் கூட வாழ்க்கையைத் திருப்பிப் பார்க்கிறேன்.

ரொம்பக் கஷ்டமான காலம். இருந்தாலும், படிக்க வேண்டும் என்னும் ஆசை நெஞ்சில வேரோடிக் கிடந்தது. கழனி வெளிகளில் கதிர் பொறுக்கி, புத்தகம், கொப்பி, பேனா வாங்கிப் படிக்க வேண்டிய பணப்பற்றாக்குறை, தரித்திர நாராயணன் எங்களது இல்லிடம் என்ற இல்லைக் குடத்திற்குள் வறுமைப் புனலை அள்ளி வார்த்துக் கொண்டிருந்த நீண்ட நாட்கள் நீண்ட வண்ணமே இருந்தன. நான் என்ட இதயத்தில், கல்விக்கருத்தனத்த அடைகின்ற ஆவல ஏற்றி வைச்சிக் கல்வி கற்ற காலத்தில, அரசாங்கம் புத்தகங்கள் இப்படி அள்ளித் தரல எவ்வச புத்தகம் எதுவுமே தரப்படல. மாதிரிக்கிக் கூட ஒரு பாடப் புத்தகம் மாணவருக்கு வழங்கும் முற இருக்கல. என்ட பெரியம்மாட மவன் படிச்ச புத்தகம், எனக்கு உதவியது. நான் படிச்ச புத்தகம், என்ட தம்பிக்கு உதவியது. மேஜை மேலே அடுக்கி வெக்கும் அளவுக்கு அப்போது புத்தகங்கள் கெடையா. இருக்கிற புத்தகங்கள் படிச்ச முடிப்பதில நான் முனைப்பாக இருப்பேன் வகுப்பேற்றப் பரீட்சைக்கு பொறவு நான் நானாவிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்ட புத்தகங்களுக்கும், பயிற்சிக் கொப்பிகளுக்கும், உறை (கவர்) போட்டு அவற்றை எண்ட பக்கீசப் பெட்டிப் பலகையால செய்த மேஜை மீது அடுக்கி வெச்சு, அழகு பார்ப்பேன். வினாடிக்கு வினாடி நான் கல்விக்கு அந்தக் கல்வியைச் சொமந்திருந்த அந்தப் புத்தகப் புதையல்களுக்கு, கொடுத்த மரியாத கொஞ்சம் இல்லை. அதன அடைஞ்சி கொள்ள வேண்டும் எண்டு எடுத்த முயற்சிகள் எவ்வளவு தெரியுமா? எனக்கு இருந்தது போன்ற ஆசை, ஆர்வம் என்ட புள்ளைகளுக்கோ, பேரப் புள்ளைகளுக்கோ இருக்கல்லையே, இவனுக்கு இருந்திருந்தா இத்தன புத்தக பொக்கிஷங்களைபும் “இதோ என்ட படிப்பு முடிஞ்சுதே” என்ற மனப்பாங்கோடு இந்தத் தென்னை மரத்தின் அடியில

போட்டிருப்பானா?"

நாங்க படிச்ச காலத்தில இருந்த பொருளாதாரச் சுமை இவங்களுக்கு இருந்திச்சா? படிங்கடா! படிங்கடா! எண்டு பகலிரவாக சொன்னாங்களா? வறுமை, என்ட படிப்ப குழப்பிப் போடுமே எண்டு நான் நாளாந்தம் பயந்திருக்கிறன். ஏனென்டா, வாழ்க்கையே பெருஞ் சுமையாக இருக்கிறபோது, படிப்பு ஒரு கேடா, என்ட எண்ணம் வாய்பாக்கு வந்திருமே எண்டு பயந்தன். அதனால என்ட பள்ளிக்காலம் வயனும் வகுப்புமாய்க் கலந்து கழிந்தது.

இருந்தானும், இப்போதைய கீழ் கன்றுகளைப் போல நான் இல்லை, "என்ன, எங்களை மீட்டு எடுத்திட்ட பெருமிதமா? பேசாம மௌனமாகி விட்டீங்க?" புத்தகங்கள் எல்லாம் ஏக காலத்தில எழுப்பிய ஜோரான கேள்வி, என்னை மீதிக் கதையையும் மீட்டிப் பார்க்க விடாது தடுத்தன்.

பின்னென்ன, உங்கள் அழிவில இருந்து காப்பாற்றி இருக்கிறன் அல்லவா? மத்தவருக்கு இல்லாத மனசு எனக்கிருக்கு. இப்போ நீங்கள் எல்லாம் என்ட படுக்க அறக் கட்டிலை பத்திரமாய் இருக்கிறீங்க அல்லவா? விருப்பம் வரும் போது உங்கள் எடுத்து நான் கூடப் படிச்சுப் பார்ப்பேன். தமிழ் இலக்கியம் 10,11 தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் தரம் 10, எனக்கு மிகவும் பிடித்த புத்தகங்கள். நான் பெரும் விருப்பத்துடன் படித்த பாடமும் கூட The World through English 10, எவ்வளவு இலகுவாகவும் எளிமையாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கும் நூல். என்ட ஆங்கில அறிவைத் தீட்டிக் கொள்ள அந்தப் புத்தகங்களினுள்ள பயிற்சிகள் பயின்று பழகவேன். இந்தாளுக்கு அறுபது வயதிலுமா படிப்பெண்டு நீங்க குலுங்கிச் சிரிப்பது எனக்குக் கேட்கிறது. உங்கட பெறுமதி எனக்குத் தெரியும். இவ்வளவு பெறுமதியோடு இருக்கும் உங்கள் படிக்கவும் விருப்பம் இல்லாது பாதுகாக்கவும் விருப்பம் இல்லாது உரப்பைக்குள்ளே போட்டு, இறுக்கிக் கட்டி விட்ட இந்த மக்குக்கு உங்கட

மகிமை புரியுமா? இதற்காகத்தானா லட்சக்கணக்கான பணத்த செலவு செய்து, அரசாங்கம் உங்கள் உருவாக்கி, பள்ளி மாணவருக்கு விநியோகம் செய்யுது நான் இந்த பதற்றத்தோடும் பச்சதாபத்தோடும் தான் உங்கள் பாதுகாக்கும் பொருட்டு, மரத்தடியில கெடந்த பையைத் தூக்கிக் கொட்டினேன் நான் வேடிக்கைப் பார்ப்பவன் அல்லன். மற்றவரின் வேதனையைப் பார்ப்பவன். இன்னம் சிறிது காலத்தில் மோசமான மழை வந்து நீங்க கரைஞ்சு போய் இருப்பீங்க அவ்வாறு நீங்க கரைஞ்சு போவத என்ட மனம் ஒப்புமா? இப்படி நீங்க வெயிலிலயும், மழையிலயும், கெடந்து நாசமாப் போறதுக்குத் தான், அரசாங்கம் இவ்வளவு காசையும் கரைச்சுதோ?

“மடையன், இதோ முடிஞ்சது எனது படிப்பு” என்றல்லவா நடந்து கொண்டான் பொடித்தனமான புத்தி. நீங்க பொக்கிஷங்கள் காலம் போனாலும் பொன்னான குணமுடைய தங்கம் போல மிளிரும் புத்தகப் பொக்கிஷங்கள். பள்ளிக்கூடப் புத்தகங்களானாலும், பொக்கிஷங்கள்”

அரசாங்கம் இலவசமாகத் தந்தாலும் அந்த நூற்களப் பெற்றுப் படிக்கும் ஒவ்வொரு மாணவனும், மாணவியும், அரசாங்கத்திற்கே கடன் காரர்கள். தாம் என்பத மறக்கக் கூடா. இப்படி இந்தப் பயல் உங்கள் அம்போவெண்டு தூக்கிப் போட்டது என்ட புத்திக்குச் சரியாகப் படல மேஜை மீது உங்கள் அடுக்கி வைச்சால் கொரைஞ்சு போகும்? பிதூராஜிதச் சொத்துப் போல பாதுகாப்பது தான் அறிவுடமை! எத்தன தசாப்தங்கள் போனாலும் உங்களுக்கு என்ட மேஜையே புகலிடம், பிறகொரு காலத்தில் நீங்கள் எல்லாம் முக்கியமான புத்தகங்கள் என்டு மொழியப்படலாம்” இவ்வளவு நேரமும் மகிழ்ச்சி களைகட்டிய புத்தகங்கள் என்னை இடைமறியாது எனது கூற்றில் உள்ள யதார்த்தத்தை அனுமதித்தது போலக்கிடந்தன.

“டேய் இஞ்ச வா, ஆர்றா இந்தப் புத்தகங்கள் எல்லாம் தூக்கி எறிஞ்சுது? இதிட பெறுமதி தெரியுமா? மக்கு! எனது சொற்களின் சூட்டில் அவதிப்பட்டுக் கொண்டு

முணு முணுத்தான்

“இனி என்னத்துக்கு இந்தப் புத்தகமெல்லாம்”

“ஓமோம் படிச்சிக் கிழிச்சிட்டிங்களோ”

“நான் மடுவு வெட்டிப் பொதைச்சுப் போடுவம் என்று நெனச்சன்”

அட! ராஸ்கல்! நாங்க படிச்ச காலத்தில, உள்ள புத்தகம். கொப்பிகள் இண்டைக்கும் எங்களிட்டு இருக்குதடா! காசுக்கு வாங்கி இருந்தாலும் கூட, ஓனக்கு இந்த புத்தகங்களின்ற பெறுமதியோ மதிப்போ தெரியாது” கைகளை ஓங்கி கன்னப் பரப்பில் பளாரென்று வைக்க நினைத்தேன் .

இப்போதொல்லாம், எதையும் உணர்வுபூர்வமாகச் சிந்திக்க முடியாத இவனைப் போன்றவர்களிடம், நான் முன்வைத்த விசாரிப்புக்களால் எவ்விதப் பலனுமில்லை, நானு வார்த்தை உறைக்கப் பே(ஏ)ச வேண்டு மென்று என் மனம் கேட்டுக் கொண்டது.

“டேய் இதெல்லாம் பாடசாலையில மட்டும் படிக்கிற புத்தகங்கள் இல்லடா. பள்ளிய விட்டு விலகி வந்த பின்னும் படிக்க வேண்டிய புத்தகங்களடா!” நான் அவனை மீண்டும் தட்டி, எனது சினத்தீயைத் தணித்துக் கொண்டேன். நான் இப்போது எனது படுக்கை அறைக் கட்டிலிலே கிடந்த புத்தகங்களின் பெயர்களைச் சொல்லிச் சொல்லி.

தமிழ் இலக்கியம் தரம் 10 விருப்பத்திற்குரியது, தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் தரம் 9, இஸ்லாம் தரம் 10, சமூகக்கல்வியும் வரலாறும் தரம் 9, இயந்திரவியல் தொழில் நுட்பம் தொழில் நுட்பத்திறன் தரம் 11, விஞ்ஞானமும் தொழில்நுட்பவியலும் தரம் 9, பொறிமுறை வரைதல்

தொழில்நுட்பத்திறன் தரம் 10,11, The World through English Gr 10
The World through English Gr 9, ஒவ்வொன்றாக மேலுை மீது அடுக்கிக்
கொண்டிருக்கிறேன், படிக்கும் மாணவருக்கு மட்டுமல்ல, படிப்பிக்கும்
ஆசிரியர்களுக்கும் இப்புத்தகங்கள் பொக்கிஷம் தான். நானும் அவற்றை
பொக்கிஷமாகத்தான் கருதினேன். கருதியிராவிட்டால், மேலே சொன்ன
புத்தக பொக்கிஷங்கள் மழையில் நனைந்து, ஊறிக் கூழாகியோ,
வெய்யிலிற் காய்ந்து கருகியோ, அல்லது நகரசபைக் குப்பை வண்டியிற்
கொட்டப்பட்டோ போயிருக்காதா?

இப்புத்தகங்களை, நான் மேலுையில் எடுத்து வைத்து இரண்டு தினங்கள்
சென்றிருக்கும் திடீரென்ற மாதிரி, வானம் கறுத்து, மேகம் சூழ்ந்து, மழை
கொட்டோ கொட்டென்று கொட்டியது. நல்ல நேரம். அந்த “நூல்கள் தப்பிக்
கொண்டன. எனக்கு இப்புத்தகங்களை பாதுகாத்து விட்டதில் பெரும் திருப்தி.

பேரனைப் பார்த்தேன். அவன் அசகாய சூரனைப்போல முறைத்துக் கொண்டு
அரையிலிருந்த லோங்கீசு வழிய வழிய, என்னுடன் பேசாமற் திரிகிறான்.
அவனுக்கு அந்தப் புத்தகங்கள் சுமையாக இருந்ததா? நோய்க் கோழி போல
இருந்து கொண்டு வெட்டிப் புதைக்க வெளிக்கிட்டான்.

அவனுக்குத் தெரியாது, பாடப்புத்தகங்களின் பளுவைச் சுமந்தவன் தான்,
பின்னாளில் பணப் பொதியைச் சுமப்பான் என்று. அவனுக்குத் தெரியவே
தெரியாது. கல்விக்கு மரியாதை செலுத்த வேண்டும், கற்ற நூல்களை
கண்போல காக்க வேண்டும். நீரளவே யாகுமாம் நீராம்பல், தான் கற்ற
நூலளவே யாகுமாம் நுண்ணறிவு.” என்று ஒளவையார் சுமமாவா
சொன்னார்.

இதெல்லாம் இந்தக் காலப் பொடியன்களுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது?
எதிலும் பிரியம். பிடிப்பு இருக்க வேண்டும். காதல் கடிதங்களில் திணிக்கும்
இனிய பதங்களை ஈர்ப்போடு படிப்பது போல மாணவர்கள் தமது

பாட்புத்தகங்களையும் பிடிப்போடு பயில வேண்டும். அவற்றின் மீது மாறாத பிரியம் வைக்க வேண்டும். அவற்றைப் படித்து முடித்ததாக எண்ண வேண்டாம். எடுத்தெறிய வேண்டாம். இந்த எண்ணங்கள் தாம். புத்தகங்களுக்கு கௌரவம் கொடுக்காமல், நடக்கத் தூண்டுகின்றது" என்ன, சிந்தனைச் சிகரத்தின் உச்சியைத் தொடும் அளவுக்கா நாங்கள் உங்களைத் தூண்டி விட்டோம். என்று என்னைத் தொட்டுசுப்பின அப்புத்தகங்கள்!

“நான் சொல்வதில் உண்மை இல்லையா?”

“நிறைய உண்மை இருக்கு”

“ஆம்! நொந்தவருக்குத்தான் அழகை வரும்! மகிழ்ந்தவருக்குத்தான் சிரிப்பு வரும்”

“உண்மை தான்! படிக்க வேணும் என்னும் ஆசை உள்ளவனுக்குத்தான் படிப்பு வரும் அவனுக்குத்தான், எங்களைப் போன்ற புத்தகங்களின் பெறுமானம் தெரியும்”

“நீங்க சுமையாக இருப்பதாக நான் கருத மாட்டேன். ஏனெனில் எவ்வளவோ செலவு, சிரமங்களுக்கு மத்தியிலே, எமது அரசு உங்களை உருவாக்கி மாணவர்களின் கல்வி நலன்களுக்காக உவந்தளிக்கிறது. அதுமட்டுமா? பெற்றோர்களின் மனச் சுமையையும், பணச்சுமையையும் குறைக்கிறது”

“ஆம்! நீங்க சொல்வது சரிதான். ஆனால், சும்மா கிடைத்தால் அம்மா கூடப் பெறுமதி இல்லையாம். அதைப் போலத் தான் நாங்களும் உள்ளோம். என்பதை நிரூபிக்க அந்தத் தென்னை மரப் பசளை உறையே தகுந்த சான்று அல்லவா? இதை விடவும் சான்று தேவைப் பட்டால், சில பாடசாலைகளின் களஞ்சியச் சாலையே போதும். இந்த இலவச நூல்களின் இமயக் குவியம் தென்படும்”.

“நான் ரொம்பப் படித்தவன் அல்லன்! பட்ட அனுபவங்கள், எனது அறிவுக்குச் சாணை பிடிக்கும் போது, கூர்மை கொள்கின்றேன். அதனால்தான், என் பேரன் மீது இந்தத் தார்மீகக் கோபம் வந்தது. புத்தகங்களை மடுவு வெட்டி புதைக்க வேண்டும் என்றானே, மண்டுகம். பிரக்கையே அற்றுப் போய்விட்ட இவனைப் போன்ற இளைஞர்களைப் பற்றி, மேலும் என்ன சொல்வது?”

“சரியாகச் சொன்னீங்க” என்றன ஒரு காலத்தில் எல்லாப் புத்தகங் களும்!

“எங்களைப் படிக்க முடியாதவர்கள் வேறெந்தப் புத்தகங்களைப் படிக்கப் போகிறார்கள்? பாதுகாக்கப் போகிறார்கள்? நாங்கள் பள்ளிக்கூடப் புத்தகங்களானாலும், அவர்கள் பெறப் போகின்ற பதவிகளுக்கான படிக்கட்டுகள். இதனைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டால், அவர்களுக்கு வானக் கூரையை முட்டும் வல்லமும் வந்து சேரும்.

“புத்தகங்களே! கவலைப்படாதீர்கள். நான் உங்களைச் சுவீகாரம் செய்து கொண்டேன்” எனது மேஜையில் கிடந்த ஏனைய கதை கவிதைப் புத்தகங்களையும் அடுக்கிச் சீர் படுத்துகிறேன்.

இன்றைக்கும் மழை வரும் சாத்தியக் கூறு வானத்தில் தெரிகிறது. ஆனால், புத்தகங்கள் நனைந்து கூழாகிப் போவதற்கோ, அல்லது பழுப்பேறிக் காற்றில் பறந்து போவதற்கோ, அல்லது குப்பை வண்டி யிலே கொட்டப்பட்டு குப்பையோடு குப்பையாகிப் போவதற்கோ, இனிச் சாத்தியமே இல்லை. ஏனெனில், அந்தப் புத்தகப் பொக்கிஷங்கள் அத்தனையும் பத்திரமாக எனது மேஜையில். எனக்கு ஒரு எத்திரியின் எப்பரிசங்களை ஊட்டிய வண்ணம்.....!

உய்யாது அண்டலா

இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தாயென்று சொல்ல முடியாது. இளமையின் வாசம் ஏகப்பட்டு வீசியது. பளிங்குச்சினை போல யௌவனம் தவழும் உடல்வாகு. ஊஞ்சலாடும் இளமையைப் இம்சிக்கும் ஏகாந்தம்.

விரகதாபத்தின் வீச்சு, பதிவிரதைப் பட்டத்தைக் காலாவதியாக்கி வைக்க முனைப்புற்றது. இருப்பினும், அவள் ஜாக்கிரதை ஆனாள். இரண்டாவது குழந்தை கிடைத்து மூன்று மாதத்தில், வெளிநாட்டு வேலைக்குப் போன கணவன், மூன்றாண்டுகளாகத் திரவியந் தேடும் முயற்சியிலேயே சங்கமமாகிப் போனான். உழைப்புத் தீவிரம், காலத்தை விரட்டியடித்துக் கொண்டிருந்தது.

மூன்றாண்டுகள்,

வெறும் அஞ்சல், தொலைபேசி அழைப்பு, இவற்றினூடாக இருவருக்கு மிடையிலான அன்பு, காதல், நேயம், கனிவு எல்லாம் சில நிமிடப் பொழுதுகள் முடியும் வரை கரைபுரண்டு ஓடின. அதன் பின்னர், அவளை வாட்டும் தனிமை.

கணவன், மனைவி இருவருக்கும் இடையிலான உரையாடல் சர்க்கரை, ஒரு சில நிமிடங்களில் கரைந்து போய் விடும். அதன்பின் இனம் புரிந்த ஏக்கம். ஏனெனில் அந்த ஏக்கம் எந்த இனம் என்று அவள் அறியாமல் இல்லை. ஆனால், அவனுக்குப் புரியவில்லையே.

அவன் அங்கே 'ஏகபத்தினி விரதம்' இருந்து விடவா போகின்றான். தனது துணைவி தனிமைத் தணலில் வீழ்ந்து சுடுபட்டுச் சாகும்போது ஏகபத்தினி விரதபிக்கும் கிருகஷ்த்தன் தான் என்ற நினைப்போ, நீரோட நீண்ட வடிகால் இருக்கமாயின், இன்னும் மூன்றாண்டுகள் இருப்பது இயலாத தொன்றா? என்பது போன்றதான சித்தத்தின் திண்மை.

நேற்றும் ஒரு கடிதம் வந்திருந்தது.

எனது கற்கண்டே! நீ இரு குழந்தைகளுக்கு அன்னையானாலும், உனது ஈடுபடாவண்ணியம் எனக்குக் கொதிப்பை ஊட்டுவதை நீ அறிய மாட்டாய். என்ன செய்வேன்? உன்னை விட்டுப் பிரிந்திருப்பது எனக்குக் கஷ்டமாகத்தான் இருக்கிறது. நமது வாழ்வை மேம்படுத்தும் மேலான எண்ணமும் நமது தேவைகளும், எமக்கிடையே கால அளவை நீட்டி விட்டது. அதனால் என்ன? நாம் வீடு வாசல், நகை, நட்டு பணத்தோடு விகர்ஷித்து வாழலாம், அல்லவா? எனது செல்வங்களின் எதிர்காலம் சிறப்பாகும் அல்லவா? உனது அஞ்சலைப் படித்தேன். மூன்றாண்டு காலத் தனிமையின் வெருட்சியும், வரட்சியும், உன் வார்த்தைகளில் தொனிப்பதை கண்டேன். உன்னையும் அழைத்தெடுக்கும் உத்தேசம் எனக்கிருக்கிறது. இருப்பினும், சில காலம் செல்லலாம். நிற்க, நமது கண்மணிகளைப் பக்குவமாகப் பார்த்துப் பராமரி. மாதா மாதம் அனுப்பி வைக்கும் பணத்தைச் சிக்கனமாகச் செலவிடு. சேமித்தும் வை . இன்னும் என்னென்னவோ எல்லாம் எழுத வேண்டுமென நினைத்தேன்.

நீ இன்னும் எனக்குக் காதலியே. ஓர் அமரகாவியம் போல இவ்வஞ்சலை மட்டுமல்ல, எல்லா அஞ்சல்களையும் எழுதிப் பத்திரப் படுத்த வேண்டுமென்றே எண்ணுகின்றேன், எனதன்புத் துணையே! நான் திரை கடல் தாண்டி வந்து திரவியம் தேடுவதன் நோக்கம், நாம் வளமுடன் வாழ்வன்றோ ? நீ என் பக்கத்திலும் நானுன் பக்கத்திலும், நமது அழகுச்சின்னங்கள் இரண்டும் எம் மடிமீது புரண்டு விளையாடும் நாள்,

உதயமாக வேண்டும் என்னும் வாஞ்சையுடன் தான், இந்த உழைப்பெல்லாம்.

“ இவ்வளவு அன்பையும் பற்றையும் என் மீது பொழியும் எனது கணவர் மீதா இப்படியோர் எண்ணம்” அவள் மிக ஆவலுடன் அந்த அஞ்சலைப் படித்து முடித்தாள்

அக் கடிதம், இவளுக்கு தன் கொழுநன் மீதுள்ள பற்றுறுதியைச் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி ஸ்தாபித்தது. என்னவானாலும் ஆண், சேறா மிதித்துப் புனல் கண்டு கழுவும் போக்கு டையவன் தானே என்னும் அபிப்பிராயத்திற்கு அப்பால் அவளால் போக முடியாமலும் இருந்தது. இல்லையேல் மூன்று வருடங்கள் “ஏக பத்தினி விரதம்” அனுஷ்டிப்பதற்கு நினைமும் சதையும் கலந்த உடலால், உயிர்த்தெழும் எண்ணங்கள் ஒன்று கூடும் உள்ளத்தால் உருவான ஒரு மனிதனால் முடியுமா? மாபெரிய வினாவாகி இக்கேள்வி இவளுக்குள்ளே வியாபித்தது.

மூன்றாண்டுகள் எனும்புக் சதையும்போர்த்திய மனிதன், எப்படி இந்தப் பசியடக்கிக்கொள்வான்? அவனால் சாத்தியப்படுமா? பழமும் பானும், மீனும் இறைச்சியும், கோழியும் முட்டையும், வைட்டமீன் வைட்டமீன்களாக உணவுப் பதார்த்தங்கள், ஊட்டம் மிகுந்த இத்தியாதி ஆகாரங்களால், போஷிக்கப்படும் ஒருவன், உடலின் மிகத் தேவையான ஒன்றை மறந்தோ வாழ்ந்திடுவான், என்பது சாத்திய மற்றதே. கல்யாணம் இத் தேவையை நிறைவேற்றி வைக்கும் ஓர் உகந்த வழி ஆகவே தான். அவளும், தனது கணவனே. ஆனாலும், “ஏக பத்தினி விரதம்” என்னும் இலட்சணியைத் தாங்கிக் கொள்ள லாயக் கற்ற தன்மை கொண்டவனாகக் கணிக்க வேண்டியவளானாள். இல்லையேல், மனைவி அதுவும் இளமை குன்றாத மனைவி என்றொருந்தி இருப்பதை மறந்தவனாக ஏன் இருக்க வேண்டும்?

எல்லாத் தேவையை விடவும், அந்தத் தேவையைப் புறக்கணிக்கவும்

முடியாது. கல்லோ மலையோ எனச் சமைந்து விடவும் இயலாது.

பதிவிரதைப் பட்டத்தைப் பறித்தெறிந்து, அவளைக் கைப்பற்றிக் கொள்ள விழையும் சந்தர்ப்பவாதிகளைக் கண்டு அவள் வெகுண்டாள். வேதனைப் பட்டாள். அவ்வாறான சமயா சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்கும் “விற்பன்னம்”

“ஏக பத்தினி விரதமார்கள்” பலருக்குக் கைவந்த கலையாயிற்று.

‘அந்தக் கலை’ வல்லுநர்களில் ஒருவன் எறிந்த ‘கண்’ அவள் மீது வந்து வீழ்ந்தது. அவன் வலிமையுள்ளவனைப் போல அவளைத் தொடுவதற்கு வழி தேடினான்.

ஒரு மாத காலத்திற்கு முன்னர், ஒரு நாள் எரியும் தழல் மீது புனல் வார்க்கும் வாஞ்சையுடன் அவள் மீது கண் எறிந்த கயவன், பேச முனைப்புற்றான். அம் முனைப்போடு இன்று அவன் பேசினான்.

“கரீமா, நான் ஓங்கள எவ்வளவு ஆசையோட விரும்பி இருந்தேன் தெரியுமா? நீங்க என்னை எடுத்தெறிஞ்சிட்டீங்களே”

“இதெல்லாம் இப்ப தேவையில்லாத கதை, நான் இன்னொருவன்ட பெஞ்சாதி” அவள் சீறினாள்.

“எனக்குத் தெரியாதா ? தெரிஞ்சி கொண்டு தான் கேட்கிறன்” அவனது வெட்கம் கெட்ட கேள்வியினால் அவள் வேகம் கொண்ட சிறுத்தை ஆனான்.

“செருப்பால அடிப்பன் ”

“அடிச்சாப் படுவன்”

“நாங் திரும்பவும் சென்றன், இந்தக் கீழ்சாதிக்க கதவெலாம், எனக்கிட்ட கதைக்க வாணாம். அப்போ நாங் தேவலையாம், இப்ப வந்திட்டு என்ட வாழ்க்கைய மண்ணாக்க பாக்கிறீங்கவா?”

“என்ன தான் கொறைஞ்சி போய்றீம் ?”

“என்ட அருமந்த வாழ்வே நாசமாப் போயிடும், காலிலை பட்ட சேற கழுவிட்டு போற மாதிரியா வாழ்க்கை?”

“ஒங்கட செல்போன் நம்பரத் தாங்களேன் கதைச்சிக் கொள்வம்”

“நம்பர் கிம்பர் எல்லாம் தர வேண்டிய அவசியம் இல்லை, திரும்பவும் இந்த எண்ணத்த தூக்கினீங்க எண்டா ”

“என்ன செய்வீங்க”

“வெட்டிப் போடுவன்”

ஆத்திரத்தோடு சொன்னாள், அவள். இப்போது உண்மையிலேயே செருப்பால் அடிபட்டவனாகி அவன்.....

நெகிழ்ந்து போவாள் என அவன் நினைத்திருக்க கூடும். ஆனால் அவளது கடைசி வார்த்தையில் இருந்த கடுமும் அவள் பதிவிரதை தான் என்பதை பறை சாற்றியது.

அவளுக்கு இன்னும் மூன்றாண்டு அல்ல, இம் மூன்றாண்டு போல இன்னொரு மடங்கு போனாலும், அவள் தனக்குள் ஏந்திருக்கும் பதிவிரதைப் பட்டம், சா வரைக்கும் நிலைக்கும் என்பதை அவள் மிக ஓர்மத்துடனும், ஒழுக்கப்பண்புக்குயிர் கொடுக்கும் தைரியத்துடனும், கூறிய வார்த்தைகள்

நீரூபணம் செய்கின்றன.

வெட்கத்துடன் அவளைப் பார்த்தான். வெட்டிச் சாய்த்திப் போகும் வீராப்புடன் அவள் நின்றாள்.

புகை பிடித்துப் போய்க்கிடக்கும் விளக்கின் கண்ணாடியை அதாவது சிமினியைத் துடைப்பது கடமை. உடைப்பது மடமை. வார்த்தைத் துணிகளால் அந்தச் சிமினியைத் துடைப்பதற்கு முயற்சித்தால் முடியாமல் இருக்கின்றது. “கற்பு நிலை என்று வந்தால் இருபாலாருக்கும் பொதுவில் வைப்போம்” என்னும் பாரதியாரின் கூற்றும் அவளைக் குத்திப் பிடுங்குகின்றது.

தாளும் எழுதுகோலும் எடுத்தாள். எழுத ஆரம்பித்தாள். அன்பு பொங்கும் கணவனுக்கு,

நானும் நமது குழந்தைகளும் நலமாய் உள்ளோம். உங்கள் நீண்ட ஆயுளுக்கு இறைவனைப் பிராத்திக்கின்றேன். நீங்கள் அனுப்பி வைத்த அன்பு ததும்பும் அஞ்சல் கிடைத்தது. உங்களையே கண்டது போன்ற உவகை.

நிற்க, “வாப்பா எப்பமா வருவாங்க, எப்பமா வருவாங்க” என்று மூத்தவன் கேட்ட வண்ணமே இருக்கிறான். பிள்ளைகளுக்கு உங்களைக் காண வேண்டும் என்ற ஆவல் கூடிப் போச்சு. உழைக்கத்தான் வேண்டும். அதற்காக மனைவி மக்களை மறந்து போவதா? ஒருத்தி இங்கே தனிமைப்பட்டுப் போய்க் கிடக்கிறாள். என்பதையும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். உழைப்பிலேயே நூற்றுக்கு நூறு வீதம் கவனஞ் செலுத்துறீங்கள். இன்பமான வாழ்வுக்கு உழைப்புத் தேவை தான். அதற்காக, உழைப்பு உழைப்பென்று வருடக்கணக்கிலே வெளிநாடே தஞ்சுமா கிப் போவது சரியா? ஓர் இளந்தாயும் இரு குழந்தைகளும் தனிமையைத் தமது

உடமையாக்கிக் கொண்டு குலைந்து போவதா ?

நமது இனிமை மிகுந்த இல்லை வாழ்வின் பெரும் பகுதி, இப்படியே கழிந்து விடும் போல் தான் தெரிகிறது.

இல்லை இங்கே கிடந்து தவிக்கிறது பிரம்மச்சரியம் அங்கே கிடந்து உழைக்கிறது. எல்லாக் கருமங்களிலும் விட, “வாழ்தல்” என்னும் கருமத்தில் கவனமாயிருக்க வேண்டும் அல்லவா? ஆதலால் எமது வாழ்க்கைத் தேரின் அச்சாணி உடைந்து போகக் கூடாது என்பதற்கான மிகப் பெரிய ‘பதிவிரதை’ என்ற விரதத்துடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன். இத்தனையும் எழுத வேண்டிய ஓர் இக்கட்டான நிலைமை எனக்குத் தோன்றியுள்ளது.

எல்லாரும் கெட்டவர்கள் என்ற முடிவுக்கு வர முடியாது போனாலும், நல்லவர்களைக் காண்பது கடினமாக இருக்கின்றது. எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்போ என்று தெரியாமல் திணுக்குறுகின்றது மனம். உங்கள் மலர் மீது அமரும் ஆவலோடு ஒரு கருவண்டு நீங்காரித்தபடி சதாவும் வீட்டைச் சுற்றி வருவதை எப்படிச் சொல்லாதிருக்க முடியும்? அந்த வண்டுக்கு மலர் மீதமர்ந்து தேனருந்த வேண்டுமென்னும் அதிகபட்சப் பித்தம். எனக்கோ அதனைச் செருப்பால் அடிக்க வேண்டும் என்னும் சித்தம்.

நான் சிலையாக இருந்தால் அசையாமல் இருப்பேன் நான் உயிருள்ள பொற்சிலை என்று நீங்களே சொல்லுவீங்களே. “மாமி எனக்குப் பயமா இருக்கே” என்று உம்மாவை உஷார்படுத்துவேன்.

எனதன்பின் அடையாளமே. ஊர் உலகம் கதை கட்டி நமது வாழ்வின் மீது மண்ணள்ளிப் போட்டு விடும் என்று பயப்படுகின்றேன். என்னையும் அங்கே எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். எனக்கு நிம்மதியும் சந்தோஷமும் கிடைக்கும்.

பதட்டத்துடன் கடிதத்தை எழுதி முடித்தாள். அவளுக்குள் மெதுவாக அமைதி ஏற்பட்டுக் கொண்டு வருவதைப் போல இருந்தது. தன் கணவனுக்கு முன் அனைத்தையும் வார்த்தை வார்த்தைகளாகக் கொட்டி அழுது தீர்க்க முடிய வில்லையே. இருந்தாலும் இம்சைப்படுத்திய எண்ணச் சுமையெல்லாம் கடிதத் தரையில் இறக்கி வைத்தாள். தனிமைத் தீ சுட்ட காயங்களுக்கு அவனது கடிதக் களிம்பு ஓரளவு ஆறுதல் அளிக்கும் ஓளதமாயிற்று.

மீண்டும் ஒரு நாள் “வெட்டிப் போடுவன்” என்னும் அவளது எச்சரிக்கையை மீண்டும் அவன் மீறினான்.

இவளால் என்னை வெட்ட முடியுமோ? ஒரு பெட்டைக் கோழி. கல் தூண் மீது மண் கொப்பை மோதினால் என்னவாகும்?” இந்த இறுமாப்போடு அவளிடம் கேட்டான்.

“வரட்டா”

“வழிசல் நாயே” என்று இம்முறை அவள் அவனைத் திட்டவில்லை. அச்சம் கொள்ளவில்லை.

இவனுக்கு நல்லதொரு பாடம் படிப்பிக்க வேண்டும். பெண்கள் என்றால் என்ன கிள்ளுக் கீரையா? வெறும் விளையாட்டுப் பண்டமா? இன்னொரு வனுடைய மனைவி மீது.....

ரொத்திரம் அவளுக்குள் தாண்டவமாடத் தொடங்கியது, அவள் காட்டிக் கொள்ள வில்லை.

“இந்தத் தடவையாவது சந்தர்ப்பம் கிடைச்சிட்டே என்ற களிப்பு. கனலேறிய உடற்கூடும் உளச்சூடும் தனிந்து விடப்போகும் பெரும் அவசரம். உடையில்கொதிக்கும் நீரில் அரிசை போட்ட மாதிரி நெஞ்சிற் கிடக்கும்”

ஆசை..... அவிய.....அவிய..... நெருங்கி வந்தான்.

மையிருட்டில் மையல் கிளைத்தது. அவனுக்குப் பலமாக உடல் சிலிர்த்தது. ஜிவ்வென்ற கனகனப்பில் ஜீவனே போனாலும் அடைந்தே தீருவேன் என்றிருந்த வெறித் தீ, எழுந்து கொழுந்து விட்டது. மூச்சு, தணல் தணலாய், வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. இருப்பில் கை வைத்தான். அவள் சட்டென்று தள்ளிப் போகவில்லை. தைரியமுடன் அருகிலேயே இருந்தாள்.

“இஞ்சப் பாரு, நீ இந்த மொறையாவது நான் நினைச்ச மாதிரியே கெடச்சிட்டியே, அது நான் செய்த பாக்கியந்தான் ”பெரும் பித்துக் கொண்டு பிதற்றினான் அவன்.

“நீ உயிரோடு இருக்க மாட்டாய் நாயே ” அவள் ஆத்திரத்துடன் அவளுக்குள்ளேயே கூறிக் கொண்டாள்.

அவனது வீரியத்தை இன்னுங் கொஞ்ச நேரத்தில் அடக்கிவிடப் போகின்ற ஆவேசத்துடன் “செத்துப் போ” வென்று வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் வெளியேறி வராமலே கூறிக்கொண்டே ஏற்கனவே மெத்தைக்குக் கீழே ஆயத்தமாக வைத்திருந்த கூரிய கத்தியைக் கவனமாகக் கையில் எடுத்துக் கொண்டாள்.

தன்னைச் சுற்றி என்ன நடக்கப் போகிறது. என்பதை அறிய முடியாத வண்ணம் போதை தலைக்கேறி அதனுட்புதைந்து கிடந்தான் மன்மதன். இனி வாழ்க்கையில் அவனால் எந்தப் பெண்ணையும் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாது .

அடிக்கல்

கிண்ணியா நகர்க் கோலம் பூண்ட பின்பு அந்த நாற்சந்தி, அந்தியும் சந்தியும் சனத்திரளால், வெளியூர்களில் இருந்து வந்து செல்லும் வாகனங்களால், உள்ளூரில் பெருகி இருக்கும் மோட்டார் பைசிக்களால் சந்தடியும் சலசலப்பும் மிகுந்த சந்தியாயிற்று. அச் சந்தியை ஒட்டினாற் போல அமைந்திருப்பது தான் மர்ஹூம் அப்துல் மஜீது .முன்னாள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் கண்ட கனவோவியமான இஸ்லாமியக் கலாச்சார செழுமையைத் தாங்கிய வண்ணம் நிற்கும் பள்ளிவாயலோடு கூடிய கட்டடம் .

அந்த நாற்சந்தியில் எழுந்து நின்று கிண்ணியா நகருக்கு, எழிலும், இஸ்லாமிய இலச்சினையும் தரவல்ல கட்டட ஓவியம், இப்போது, கரைந்து கொண்டிருக்கின்றது. இடிக்கப்பட்ட பாபர் மசூதி போல!

நான் அந்தப் பள்ளி வாசலுக்குச் செல்லும் போதும், தொழுகை முடிந்து திரும்பி வரும் போதும், என்னைப் பார்த்து சிரித்துக் கொள்வார் அங்காடி வியாபாரி அப்துல்லாஹ். நானும் பதிலுக்குச் சிரித்துக் கொள்வேன். புன்னகையை முகத்தில் வரவழைத்துக் கொண்ட போதிலும், இதயத்திற் பொதிந்து கிடக்கிற கவலையும் வேதனையும் வதனத்திற் தெரியாமல் இல்லை. சில பொழுது நான் அவரது விற்பனைப் பண்டங்களைக் கொள்வனவு செய்யும் வேளையிலே தனது வெப்பிசாரத்தைக் கூறத் தொடங்குவார்.

“ஒலகத்தில் இப்ப ஆரு பாருங்க நல்லவனா இரிச்சான். பெத்த புள்ளகளும் கூடத்தான்” வேதனையின் வடிவாக வார்த்தைகள் அவரிடமிருந்து வெளிவந்தன.

“கையில மடியில இருந்தாத்தான் மனுஷிக்கும் கூட புருஷன் சொந்தம். பெத்த பிள்ளைகள் சொல்றீங்களே. வளர்த்து ஆளாக்கி உடும் வரைக்கும் தான் வாப்பா உம்மா” நானும் அவரது கூற்றை ஆமோதித்தேன்.

இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்த போது அரச அலுவலில் இருந்து ஓய்வு பெற்ற கையோடு ஆதிபத்தியக் கோலும். கையைவிட்டு மீறிய போய் விடுவதை எண்ணி எனக்குள்ளே நகைத்துக் கொண்டேன்.

ஏனெனில், அவர், குடும்பாதிபத்தியக் கோல் இழந்த கிருகஷ்தனாகி .இப்போது , இச்சந்தியிலே ஓர் அங்காடி வியாபாரியாக. “வாங்க வாங்க நல்ல கச்சான் கொட்டே, உசிருள்ள சோளக் கதிரு” என்று தனது வணிகத்திற்கு உயிருட்டிக் கொண்டிருக்கின்றார்.

“நான் கேட்கிறேன் என்று கொற நெனைச்சிறாதங்க பென்ஷன் போன வயசில வந்து, இந்தச் சந்தியில கெடந்து சாகத் தானா வேணும்? ஓங்கட பிள்ளையளுக்கு வெட்கம் வரல்லையா? என்னத்துக்கு இவனோள படிப்பிச்சிங்க”

“என்ன செய்வம்? இப்ப இருக்கிற வெலை வாசிக்குப் பென்ஷனும் காணா. புள்ளையள எதிர்பார்க்கவும் ஏலாமக் கெடக்கு. படிப்பிச்சன்தான் வாப்பா எனட வகையில நான் எனட கடமயச் செய்து இரிச்சன். ஆனா அவங்க இண்டைக்குக் கூட எனட பென்ஷனில பிச்சிட்டுப்போற புள்ளைகளாத் தான் இரிச்சாங்க பாருங்க”

“அப்ப இன்னமும் அவங்களுக்கும் சேர்த்து உழைக்கிறீங்க போல” என்றேன் நான்.

“இது சீஸன் யாவாரம் தானே தொடர்ந்து எங்கே செய்யறது? இதயும்

உட்டிடுவேன் என்ட எண்ணத்தோடதான் இந்தச் சந்தியிலே குந்தி இரிக்கிறேன்” என்று கூறிப் புன்னகைத்தார்.

வாசாலகம் அற்ற வணிகத் தொனியினூடே அவரது வியாபாரப் பண்டம் விலை போய்க் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன் நான்.

அப்போது அம்மனிதர் வேலைக்குப் போய் வந்த அந்தப் பழைய பயணக் கோலம் என்விழிகளில் விரிந்தது .

அவரது பயணத்திற்கான வாகனம் .ஒரு பழைய துவிச்சக்கர வண்டி .நாளாந்தம் வேலைக்குச் செல்வதும், பணி முடிந்து வீட்டிற்குத் திரும்புவதும், இந்தப் பழைய வண்டியிலே தான். பொருளாதார நெருக்கடியின் சின்னம் அவ்வண்டி. அதன் மீதேறி உந்தி உந்தி உதைத்துச் செல்லும் போது பாதிப் பிராணன் போய் விடும். பிள்ளைகளுக்காகவும், பெண்டிழைக்காகவும் அந்த ஒவ்வொரு உந்துதலும் உற்சாக மூட்ட, பைசிக்களை ஓட்டிச் செல்வார். பிள்ளைகள் படிக்கணும் நல்ல உத்தியோகம் பார்க்கணும். அது தானே தாய் தந்தையருக்குப் பெருமை. என்ற மாறாத மனவிருப்பு . அவ்விருப்பினூடாகப் பத்துப் பன்னிரண்டு கிலோ மீற்றர் தூரத்தைத் தினமும் கடந்து போவதும் வருவதும் அவருக்கு கஷ்டமாகத் தெரியவில்லை.

ஒரு தந்தைக்குரிய பொறுப்பும், சிரத்தையும் பிள்ளைகளின் முன்னேற்றத்தில் முழுக்கவனத்தையும் வைத்து உழைக்கச் செய்தன. காலையிலே வேலைக்குப் போவார். மாலையிலே வீட்டுக்குத் திரும்புவார். என்னைக் காணும் போதெல்லாம், இப்போதுள்ள புன்சிரிப்பை அப்போதும் உதிர்த்துக் கொண்டு செல்வார். ஒடிந்த உடலத்தில் பிள்ளைகளின் உயர்ச்சிக்கான முயற்சி பரிணமித்தது. அவர்களை உருவாக்கி விடுவோம் என்ற உயிர்க்காற்று உடலிலே ஓடிக்கொண்டிருக்க, அவர் உழைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்படிப்பட்ட வாப்பா இப்போது சந்தியில் நிலக்கடலைக்கும் சோளக்கதிருக்கும் மத்தியில்,

“என்ன பேசாம நின்றுட்டீங்க”

இல்லை, ஒங்களப் புத்தித்தான் கொஞ்ச நேரம் நெனச்சேன். ச்சே இந்த ஒலகம் எப்படி மாறிப் போச்சி. என்ன என்னவோ எல்லாம் நடக்குது. மணம் கொணம் எங்கே போச்சி. புத்தியப் புருங்கி எறிஞ்சிட்டு, உயிர் தரிச்சிரிக்கிறான் மனிசன். மனங்களில் மாதா பிதாவுக்கான எடமில்லை. இந்த ஒலகத்த நெனச்சிப் பார்த்த போதும் ஒங்களப் பார்த்த போதும். எனக்கும் பயமா, இரிச்சி.

“ஏன்? ஏன்? அவர் ஒரு பேச்சுக்காகத்தான் என்னிடம் இப்படிக்கேட்டார். அவருக்கே அவரது இப்போதைய நிலைமை தெரியும். இன்னமும், வாழ்வதற்கான முயற்சிகளில் இறங்க வேண்டி இருக்கிறது பிள்ளைகளில் சார்ந்திருத்தல் என்பது சங்கடம் தான் ஆனாலும், அவர்களுக்கும் கடமை உண்டல்லவா? இக் கடமையைப் புறக்கணிக்கும் பிள்ளைகளைப் பற்றி என்ன சொல்வது? சரிந்து போகின்ற மனித குணமும், வாழும் முறைகளும், இக்கால கட்டத்துப் பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றார் மீது பெரிய பற்றுதலைக் கொடுப்பதில்லை. எம்மோடு இருக்கும் வரைதான் நம்மீதான ஈடுபாடு. வாழ்வை நகர்த்துதலில், அவர்கள் கொள்கின்ற வாஞ்சைத்தனம். அதன் வீச்சு, அவர்களை மாற்றி விடுகின்றது சில வேளைகளில் அவர்களின் அந்தஸ்துக்கு முன்னே நாம் அசிங்கமாகவும், தென்படலாம். நான் இத்தனையும் சொல்லி விட நினைத்தேன்.

“என்னா பேச்சுக் காணலை” என்று அவர் என்னை அழைத்தார்.

“நம்மட காலத்தில, நாங்க தாய் தகப்பனுக்கு எவ்வளவு அடக்கம் ஒருக்கமாக, மரியாதையாக நடந்தோம். அவங்கள மதிச்சோம் .பணிவிட செஞ்சோம்

படிச்சித் தந்த சேர்மாருக்கு எவ்வளவு பயபக்தியோட நடந்தோம். இதெல்லாம், இந்தக் காலப் பொடியன்களுக்கிட்ட இரிச்சா. புள்ளயலாம் புள்ளகள். மரியாத தெரியாத, மனிதப் பண்புகளத் தெரியாத, ஈனப் பிறவிகள்”.

“என்ன செய்வம் பாருங்க. புள்ளகள்ப் பெத்தோம், பாடுபட்டு படிக்க வைச்சோம், பிற்காலத்தில் நம்மட புள்ளகள் நம்மளப் பார்க்கும் எண்டு தான், நம்பினோம். இப்பத்தய புள்ளைகளா? வளர்ந்து, படிச்சி, ஆளாகி கல்யாணம் முடிச்சிப் பிடுஞ்சி போனாப் போதும். அவ்வளவுதான், வாய்பா உம்மா எண்டு செல்லக் கூட அவங்களுக்கு வாய் கூசும், வெட்கம்.” அவருடைய கதை, எனக்கும் கொஞ்சம் நஞ்சுத் தெரியுந்தான். அவரே சொல்லைத் தயாராகும் போது நான் தடுக்க விரும்ப வில்லை

“ஓங்களுக்கு நான் வேலைக்குப் போறவாற காலத்தில் இருந்தே என்னைத் தெரியும். எனக்குக் கெடச்ச பச்சைச் சம்பளம்(செழிப்பான சம்பளம்) இல்ல, இல்ல, பிச்சைச் சம்பளத்தில புள்ளகள்ப் படிப்பிச்சன் என்பதே பெரிய விஷயம். முதுகு முள் வளைய வளைய, அந்த ஓட்ட சைக்கிள ஓடியோடி ஓடிச்சித் தின்னாம உடுத்தாம, கண்டும் காணாமலும் காலத்தைக் கழிச்சிக் கொண்டு, பொடியன்களில் ஒருத்தனையாவது டாக்டர் ஆக்கணும் என்று விரும்பினேன். என்ட விரும்பத்தில பாதிதான் நெறவேறிச்சி பாருங்க”

“அதென்ன பாதி” என்று குறுக்கிட்டேன் நான்.

டாக்டருக்கு என்று படிச்ச என்ட மகனுக்கு, எம்.எல்.ரீ எண்டு சொல்வாங்களே, அந்தப் படிப்புக் கெடச்சிட்டு . அவன் படிச்சி பாஸாகி யும் உட்டான், ஆசுப்பத்தியில வேலையும் ஆச்சு. நான் ஏழை அப்போ எட்டிப்பார்க்காத பல பணக்காரனோள், இப்ப என்ட ஊடக்கு வந்தாங்க, எனக்கிட்ட பேசினாங்க ஏன் எண்டு ஓங்களுக்கு வெளங்குந்தானே.

“மகளுக்கு மாப்புள்ள கேட்டு வந்திருப்பானோள்”

“கண்டு புடிச்சிட்டாங்களை”

“எனக்குத் தெரியாதா, நம்மட உரானோளை. பொடியன்கள் கொஞ்சம் நஞ்சம் புடிச்சிட்டாங்க என்டா, எனக்கு மாப்புள்ள தா எனக்கு மாப்புள்ள தா” என்று வாசலில் வந்து நிற்பானோள்.”

ஓம் பாருங்க! காரியம் முடிஞ்ச பொறவு, காலப் போக்கிலே, நாங்க காசி குடுத்துத்தான் கதை கேட்க வேண்டி இருக்கும். அவங்கட அந்தஸ்திற்கும், நாகரீக ஜிலுஜிலுப்புக்கும், ஏத்தாற் போல எங்கட மக்களையும் அல்லவா மாத்திப் போடுகிரான்கள். பரவா இல்ல புள்ளைகளுக்கு நல்ல வாழ்வு கெடச்சா போதும் என்று விரும்புற வாப்பாமார் அல்லவா நாங்க”

“அந்தஸ்து கதை ஒண்டு சொன்னிங்க அல்லவா? ஓங்கட மகன் என்ன பால் குடிப்பிள்ளையா? அவங்கட அந்தஸ்து அவங்களோட. என்ட பெற்றாருக்கு நான் புள்ள தான் என்டல்லவா அவன் உங்கள மதிக்கணும். பெற்றோரின் ஆதங்கத்தைப் பேணத் தெரியாத மக்கன்” எனது பேச்சை ஆமோதிப்பவரைப் போல அவர் பேசாமல் இருந்தார்.

அவரது கடைக்கண்களில் துளிர்ந்த கண்ணீரைக் கைக்குட்டையால் துடைத்துக் கொண்டார். அந்தக் கண்ணீருக்குள்ளே அவரது கதையின் உச்சக்கட்டம் இருப்பதை நான் உணர்ந்தேன். வாழ்க்கையின் அர்த்தங்களை அக்குவேறாய், ஆணி வேறாய் அசைவதற்குரிய வயதல்ல அவருக்கு. ஒரே ஒரு இலக்கு . அது ஆன்மிக ஆதாரத்துடன் அடைந்து கொள்ளக் கூடிய இறுதி இலக்கு, இறப்பு.!

இதற்கிடையில் இந்த அந்தஸ்து, அழகை, மெச்சுகின்ற மனிதனைக் கண்டு

தான் சிந்தை மெலிந்து போனார்.

அவரது கதையைக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்த போது எனது நெஞ்சும் நெகிழ்ந்தது. கண்கள் பனித்தன அமைதியான குளத்தில் கல்லெறிந்தது போல என்னகத்திலுஞ் சலனம்.

“கச்சான் கொட்ட ரெண்டு கொத்துத் தாங்க” ஒரு நுகர்ச்சியாளரின் கொள்வனவுக் கேள்விக்குப் பதில் அளித்து விட்டு என்னைப் பார்த்தார்.

இருவரும் நின்று கொண்டிருந்த கடையின் தாழ்வாரத்தைத் தபனனின் றஷ்மிக் கரங்கள் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு இருந்தன. இந்தப் பிராந்தியமே அடுப்பிலே வைத்த சட்டி போல கனலேறிக் கொதித்தது. விசும்பிலிருந்து மழையென்ற பெயரில் சில துளிப் புனலாவது வீழாதா என்ற எதிர்பார்ப்போடு, நிலம் ஏங்கிக் கிடந்தது. இலை, குழை, செடி, கொடி, அசையாத அசாதாரண மெளனம். வெயில்..... வெயில், காலை, மாலை, மத்தியானம் என வித்தியாசமில்லாத புழுக்கம் பெரும் புழுக்கம். தீத்தணல் உடலிற்பட்டு எரிவது போல எரிவு .

இவ்வளவும், நூறு வீதத்தில் நீடித்துக் கொண்டிருந்தன அன்றைய வியாபாரத்தின் எல்லைக்கு வந்து விட்டார் அவர். இன்னும் கொஞ்சம் சோளக் கதிர்களும் வேர்க்கடலையும் எஞ்சி இருந்தன. அவற்றையும் விற்றுக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போகும் முன்னர் தனது கதையின் இறுதிக் கட்டத்துக்கு அவர் வந்தார்.

நெனச்சா சிரிப்பு வருவது. நெஞ்சுக்குள்ள இருந்து பெரிய வெறுப்புப் வருவது. என்ன? அப்படிப் பெருத்த அந்தஸ்து, நான் படிச்சாதவன் தான். இங்கிலீசு பேசத் தெரியாதவன் தான். அப்ப என்னத்துக்கு என்ட மவன ஓங்கட மகளுக்கு மாப்புள்ளை ஆக்கினாய்? அந்தஸ்தாம் அந்தஸ்து. பென்னாம் பெரிய

அந்தஸ்து. மௌத்தாப் போன பொறவு, மண்ணுக்குள்ளையும் இந்த அந்தஸ்து வந்திடுமா பாருங்க? அவங்க அவங்க செய்யிற நன்மை தான் பெரிய அந்தஸ்து. அந்த நன்மைகள் தான். கழறினையும் அந்தஸ்தைத் தரும். மஃஷரினையும் அந்தஸ்து தரும். இதை விளங்காத மனிஷன் தான் அவன். என்ட படிச்ச சம்பந்தன் என்ட மவனையும் அல்லவா என்னோட கதைச்சாமல் ஆக்கிப் போட்டிச்சோள்" அவரது நெஞ்சப் பள்ளத்துக்குள்ளே இருந்து. வேதனையும் வெப்பிசாரமும் சூடேறிய சொற்களாக வெளியே வந்தன.

"ஒங்கட மகன் ஒங்களோட பேசாம விட்டதும், மனதை சிதைத்துப் போட்டதும், ஒரு தந்தையைப் பத்தி மதிப்பீடு செய்ய முடியாத மகனின் பெரிய மக்குத்தனம் எண்டு தான் சொல்லணும், பாருங்க. அவன்ட மாமாட அந்தஸ்து மாமாவோட கிடக்கட்டும். எண்டு தான் அவன் நடந்திரிக்கணும். இப்பவும் அவன் ஒங்களோட கதைக்கிறதில்லையா?"

"அந்த அந்தஸ்து ஊத்தையில அவனும் போய் உழுந்து, இப்ப பண்டியோட சோந்த பசுக் கண்டும் என்பார்களே அதுபோல, அவனும் அந்த அந்தஸ்து எனும் அசிங்கத்தை தின்றான் பாருங்க"

"என்ன சொல்றீங்க" என்று கேட்டேன்.

"என்னத்தச் செறந்து? எனக்கென்டா புள்ள குட்டிய நெனச்சிப்பாத்தா 'சீ' எண்டு போச்சி. சொந்தம், பந்தம், உறவு, மொற எல்லாம் பெரும் பொய் போலத் தோணுது. நேத்துக் கண்டவங்களுடன் நெருங்கிக் கொண்டு, பெத்த உம்மாவையும் வாப்பாவையும் மறப்பானா? அவனுக்கு, இப்ப என்னை வாப்பா எண்டு செல்லக் கூட வெக்கம் பாருங்க. வாழ்ந்துட்டுப் போகட்டும்"

"நீங்க ஒங்கட கதையச் சொல்லும் போது தான் எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வருகுது

நம்மட ஊரினே ஒரு மெல்லிய மனிஷி பிச்சைக்குத்திரிவாவே அவ்வ ஒங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியும் பாருங்க”

“பாத்திங்களா? ஒரு லோயரைப் பெத்தெடுத்த தாய் ஊருக்குள்ளே பிச்சக் காரியாக! பாவம் அந்த மனிஷி!

“இது நாங்க பாத்த காட்சியும், கேள்விப்பட்டதும் இவ்வைப் போல அனாதரவாக இன்னும் எத்தன தாய் தந்தையரோ”

“அப்ப மவனோட, இப்போ எந்தத் தொடர்பும் இல்லையா?”

“என்ன தொடர்பு வேண்டிக் கெடக்கு? எல்லாம் தொலைஞ்சி போச்சி.” அவர் பெரும் விரக்தியுடன் பேசி முடித்தார்.

“மாப்புள்ள, எடுக்குமட்டும் அந்த ஆங்கிலிஸ் சம்பந்திக்கு இவர் சமமாகத் தான் இருந்தார். இப்ப தான் அந்தஸ்து என்கின்ற அந்த வஸ்த்து குறைஞ்சு போச்சி. அவ்வஸ்த்து இவனுக்குமா குறைஞ்சு போக வேணும்?” நான் எனக்குள்ளே இந்தக் கோள்வியை எழுப்பிக் கொண்டேன்.

“படைப்புக்களில் பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்கும் படைப்பு, மனிஷன் மட்டும் தான் பாருங்க. இது உங்களுக்குப் பெரிய பிரச்சினை இல்ல. இது மனாஜ் செய்து மருந்து கொடுத்து நீக்கக் கூடிய அளவிலான வலிப்பு, அல்லா விட்டாலும், ஒங்கட உள்ளத்தில ஏற்பட்ட நோவை, ஒங்கட மகன் கூடிய கெதியில உணர்ந்து கொள்வான். அல்லாஹ்வே. உங்களுக்குப் போதுமானவன்.” என்று அவரை ஆறுதல்படுத்தினேன்.

மீதிருந்த விற்பனைப் பண்டங்களுடன் அவர் என்னிடமிருந்து விடை பெற்றார்.

இப்போது வேர்க்கடலை .சோளக் கதிர்ச்சீஸன் முடிந்து போய்விட்டதால் அவரச் சந்தியிலே காணவில்லை . சில வாரங்களக்குப் பின்.

ஒரு நாள் அகஸ்மாத்தாக அவரை நூல் நிலையத்திற்கருகில் கண்டு கொண்டேன் சுவாத்தைப் பரிமாறிக் கொண்டோம்.

“என்ன? சந்திப்பக்கமே ஆளைக் காணல்” என்றேன்.

“இனி நான் சந்திக்கு வரமாட்டன் பாருங்க” என்றார்

“ஏன்? என்று நான் கேட்கும் முன்னரே அவரே சொன்னார்.”

“நான் இனி அந்தச் சந்திக்கு யாவாரத்திற்கு வர மாட்டன் ரெண்டு நாளைக்கு முன்னே மவன் ஊட்ட வந்திருந்தான். சந்திக்கு இனி நீங்க போவாணாம். அந்தக் கச்சான் கொட்ட யாவாரத்த உட்டிடுங்க, எண்டு என்னைத் தடுத்திட்டான்.”

பிள்ளை வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்திட்டான். ஒங்கட மனக் கவலை தீர்ந்திட்டு. காசேதும் தந்தானா” என்று நான் கேட்டேன்.

“ஒரு மூவாயிரம் ரூபாக்காசு தந்தான். மாதா மாதம் தருவான் போலக் கெடக்கு”.

“இப்ப தான் பாருங்க! ஒங்கட மகனுக்குச் சரியான புத்தி வந்திரிச்சு”
“உன்னுடைய இரட்சகனைப் பயந்து கொள்”.

“உன் பெற்றோருக்கு உபகாரியாக இரு,” என்று அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறிய அமுத வாக்கு, அவனுக்கு இப்ப தான் இனிச்சிருக்கு. அவன்ட அறிவும் விழிச்சிருக்கு.

“ஆனால்” என நான் இழுத்தேன்.

“நீங்க என்ன செல்லப் போறீங்க என்று எனக்குத் தெரியும்” என்றார் என் முகத்தைப் பார்த்த படி

மீண்டும் அவரே பேசினார்.

“என்ட சம்மந்தி தன்னைப் பெரிசா நெனச்சிற மனிஷன். போலித் தனமுங் கூட ரோயல் தனமான எண்ணம். வேணாம் அவர்ற கதை அந்தானை உடுவோம். அவர் ஓர் ஆங்கிலிஸ் அறிந்த சம்மந்தி அவ்வளவு தான்”

“சரிதான் பாருங்க நான் யார்? மரணத்துக்கு முன் நான் யார்? மரணத்துக்கு பின் இந்த ரெண்டு கேள்வியையும் அவர் தனக்குள்ளே கேட்டுப் பார்த்தார் என்றால்.

அவருக்கு நீங்க சமம் தான் . உங்களுக்கு அவர் சமம் தான் . ஆக அந்தஸ்தில் இருவரும் சமமே!”

அது எப்போது?

அடி எப்போது?

என்னுள்ளாங் கரைந்தது! கண்கள் குளமாயின! நாமெங்கே? அவர்க ளெங்கே? அந்த நபித்தோழர்களின் தியாக வாழ்வுக்கு முன்னே, ச்சீ நாம் வெறுந்தாசி!

எனது மூக்குக் கண்ணாடியில் என் நயன நீர்த்துளிகள் வந்து வீழ்ந்தன. கண்ணாடியைக் கழற்றி துடைத்துக் கொண்டேன். இந்தக் கலியுகக் காலத்து வாழ்வின் நாற்றம், நாசியை அடைத்தது. அந்த அருமைக்குரிய மனித மாணிக்கங்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் படிக்கும் போதும், கேட்கும் போதும் கண்கள் கசிவதும், குளமாவதும், உள்ளத்தில் புத்துணர்ச்சி எழுந்தோடுவதும் நெஞ்சு நெகிழ்ந்து படபடப்பதும், அந்த நேசர்களின் மீதான அன்பை அதிகரிக்கின்றன. நபி (ஸல்) அவர்களின் அடிச்சுவட்டில் வாழ்ந்த. அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றுக்கூடாகக் கிடைக்கும் ஆன்மீகப் பலம், இதயத்திற்கு இதமாகவே இருக்கின்றது.

மஸ்ஜிதுந் நபவியில் இருந்து பிலால் (றழி) அவர்கள் உரத்துக் கூறிய பாங்கின் இனிய ஓசையை, எமது செவி கேட்டு இன்புறவில்லைதான். இருந்தும் இன்று நாஹீர் ஈ.எம் ஹனீபா அவர்களின் இனிய தொனியிலே, ஒலிப்பேழையூடாக கேட்கும்போது செவிப்புலன் இனிக்கிறது சிந்தை சிலிர்க்கிறது இதயம் கனக்கிறது!

“பிலால் பாங்கைக் கூறினார்! பிலால் பாங்கைக் கூறினார்” என்று கூறிக் கொண்டே ஹனீபா அவர்கள் மிக உருக்கமாகத் தனது தேனிசைக் குரலினிலே அதனை ஏற்றிச் சொல்லும்போது, மெய்சிலிர்க்கின்றது! பிலால்

(முழி) அவர்களையும் அந்தச் சூழலையும் கற்பனை செய்துபார்த்துக் கசிகின்றோம்.

மதீனா நகரத்து மக்களைத் திரளவைத்த அந்த மாபெரிய பாங்கின் சொந்தக் காரர் மயங்கி வீழ்ந்து மூர்ச்சையாகும் காட்சியை மனக்கண்ணால் பார்த்துக் கலங்கிக் கசிகின்றோம்.

ஆம் அருமைக்கும் பெருமைக்குமுரிய நபி (ஸல்) அவர்களின் அன்புக்குப் பாத்திரமான, தோழர்களைப் பற்றி நபியவர்கள் உரைக்கும் போது, என்னுடைய தோழர்கள் எல்லோரும் வானில் காணும் நட்சத்திரங்களைப் போன்றவர்கள். இவர்களில் எவரைப் பின்பற்றினாலும் நேர்வழி பெறுவீர்கள் என்றார்கள்.

அத்தனை அந்தஸ்துப் பெற்ற ஸஹாபாக்களின் வாழ்க்கை, வரலாறுகள் கற்பிக்கும் அழகிய முன்மாதிரிகள். அப்பழக்கற்ற தியாகங்கள், அண்ணலாரின் ஆணைக்கடிபணிந்து வாழ்ந்த, அறிவார்ந்த குணாதிசயங்கள் - இவை, எமது ஆன்மீகப் பலத்திற்குரிய ஊட்டச்சத்தாக உட்கொள்ளப்பட்டதா? வெள்ளைநிற ஜீப்பா, தொப்பி, தலைப்பாகை, தஸ்பீஹ் மணி, ஆகியவற்றால் ஆளை மாற்றிக் கொண்டாலும், உள்ளத்திற்குள்ளோ 'ஏதோ' ஒருகுணம் ஒழிந்து கொண்டோனிருக்கின்றது!

நாம் இஸ்லாமிய உணர்ச்சியின் உருவங்களாக, அப்போதைய ஸஹாபாக்களை அடையாளம் காட்டலாம். அவர்கள் புரிந்த உயிர்த்தியாகங்களைச் சொல்லலாம். அவர்களின் வீர வரலாற்றை விளம்பலாம்.

அவர்களின் மனந்தெளிவாக இருந்தது. அல்லாஹ்வுக்கு அஞ்சினர். அவனுக்கும் அவனது தூதரான றஸூல்' (ஸல்) அவர்களுக்கும் அடிபணிந்தனர். அவர்களிடம் போட்டியிருக்கவில்லை! பொறாமை

இருக்கவில்லை! பெருமை இருக்கவில்லை! 'நான்' என்ற பேரகங்காரம் இருக்கவில்லை! அன்புக்குப் பாத்திரமான அந்தத் தோழர்கள் நபி (ஸல்) அவர்களின் அடியொற்றி வாழ்ந்தார்கள். அதனால் வானத்து நட்சத்திரங்களாக அவர்கள் வர்ணிக்கப்பட்டார்கள்.

நாம் எப்படி! அல்லாஹ்^ஓத்தாஆலாவுக்கு அஞ்சுகின்ற தன்மை உன்னிடமும், என்னிடமும் வந்துள்ளதா? நபியவர்களின் முன்மாதிரிக்கு முதலிடம் அளிக்கின்றோமா? உடையை மாற்றிக் கொண்டோம். உள்ளத்தை மாற்றிக்கொள்வதில் தான், சிரமப்படுகின்றோம்.

நீ! வெறிப்புலனருந்தி போதையேறி, வேலியிலே மோதிவீழ்ந்து, கிடந்ததும், அங்கேயே படுத்துப் புரண்டதும் உனக்கு ஞாபகம் இருக்குமா? சில வருடங்களுக்கு முன் நடந்த இந்நிகழ்வு, எனக்கு இன்று போலிருக்கின்றது.

நானே தூக்கிவிட்டேன். நீ தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து சென்றாய்! வெறிப்புலன் உண்ணும் பழக்கத்திலிருந்து நீ விடுதலை பெற்றதும், அதன்பின் உன் வாழ்வு விகர்சித்ததும், நீ செழித்ததும்.....நீ சிரித்ததும்.....எல்லாம் சில ஆண்டுகளுக்குள் நிகழ்ந்த மாற்றங்கள்.

இப்போது நீ! வெள்ளைச் சாரன், வெள்ளைக் கம்சீசு, வெள்ளைத் தொப்பி, தாடி சகிதம் முந்தைய வாழ்வுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்த தோற்றம், அசிங்கம் நீங்கிச், சன்மார்க்க அழகு ஜொலிக்கின்றது.

இருந்தாலும், 'ஏதோ' ஒரு குணம் உனதுள்ளத்திற்குள்ளே உறைந்துபோய்க் கிடப்பது போல் எனக்குத் தோன்றுகின்றது.

அந்தக் குணம், ஸஹாபாக்களின் வாரிசுத் தகுதியை நீ அடைவதற்கு, உனக்குத் தடைக்கல்லாகவே இருக்குமென நான் எண்ணுகின்றேன். அந்த நட்சத்திரங்களைப் போல, உன்னால் மின்ன முடியாது! அது இலகுவான

தல்லை. உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் சன்மார்க்கத்திற்கென்றே சமர்ப்பித்த அந்தப் பெருமக்கள் எங்கே? நாம் எங்கே?

உனது பழைய புத்திபோய், புதிய முக்தியை, நீ அடைந்த பின்னருங்கூட, உனக்குள்ளே பொய்த்தனமான, போகத்தனமான லௌஹீக ஈர்ப்பும், இன்னும் வற்றிப்போகாத செறுநீரும், கொஞ்சமேனும் இருக்கத்தான் செய்கின்றது!

அதனாற்றான், நீ என்னைக் கண்டாற் கூட 'ஸலாம்' சொல்வதில்லை. உனக்குத் தெரியுமா? ஒரு முஸ்லிமை இன்னொரு முஸ்லிம் சந்திக்கும்போது பரஸ்பரம் இனிய ஸலாமுரைத்தல் இருவர் மீதும் கடமை, ஆமாம்! உங்களிற் பலர். உங்கள் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமே ஸலாம் சொல்வதைக் கடமையாக்கிக் கொண்டார்கள். இப்படியும் ஒரு மரபா?

இப்படியெனின், எப்படியப்பா நீவிரெல்லாம் ஸஹாபாக்களின் வாரிசு என்ற வரிசையிலே போய்ச் சேர்வது? உங்களின் முக்தி வேட்டனுக்குப் பின், நான் கண்டதைத்தான் சொன்னேன். இதிலேதும் தப்பில்லையே!

நான் - ஸஹாபாக்களின் வாரிசுகளாக மாற வேண்டும் என்ற வாஞ்சையுடன் உழைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களைக் காணுகிறேன். ஆனால், உடையோடு மட்டும் இருந்து கொண்டு, அந்த வாஞ்சையை வாயளவில் மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களையும் காணுகின்றேன்.

முதல் வகுப்பினர், அல்லாஹ்வின் நல்லருளால் முழுமையான முக்தி வேட்டல் கொண்டவர்கள். அடுத்த வகுப்பினரில் அநேகர், தத்தமது வாழ்க்கைக்குச் சன்மார்க்க முலாம் பூசப்பட்டவர்கள்! இன்னும் அவர்களது வாழ்வு, தாம் ஹைதானுடன் போராடச் சென்ற களத்திற் பரிசீலிக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றது. அதனால், வாரிசாகும் வாஞ்சையின் விழுக்காடு, தினமும் கூடக் குறைந்து கொண்டே போகின்றது.

“மா அன அலைவறி வ அஸ்வறாபீ” நானும் எனது தோழர்களும்த் நடக்கும் பாதையே நல்ல பாதை, என்று நபியவர்கள் கூறிய அந்த நேரிய பாதையைக் காட்டக் கூடிய தகைமையைப் பெறக்கல்வித் தராதரம் ஏதும் தேவையில்லை, என்பது உண்மைதான். ஆனால் காலியாகக் கிடக்கும் போத்தலுக்குள்ளே காற்று இருப்பது போல, ஜாலியாக இருக்கும் இந்த உலகத்திலே ‘ஜாம் ஜாம்’ என்று வாழ்ந்த பிரகிருதிகள் எடுத்த எடுப்பிலேயே காணும் வாரிசுக் கனவும், அதன் சார்பாகத் தோன்றும் வடிவ மாற்றமும், வாஞ்சையும், சாயம் போய்விடுவதைக் காணும்போது சகிக்க முடியவில்லை. ஆம் ஏதோ ஒரு குணம் இன்னமும் உள்ளத்திற் தங்கிக் கிடக்கின்றதே! உனக்குள்ளிருக்கும் அக்குணம் நீங்கிச் சற்குணம் தோன்றுதல் என்பது சாமானிய காரிய மல்ல! உடையிலே மாற்றத்தை உடனே கொண்டு வரலாம். உள்ளத்திலே கொண்டு வருவதற்கான முயற்சியில், நீயுன் அகத்தைத் திருப்பியது போதாது. அதனால் தான், நீயுன் முகத்தைத் திரும்புகிறாய்! முகமன் கூற மறுக்கின்றாய்! ஆன்மீகச் சுகத்தை அனுபவிப்பதிலான எண்ணத்திற் கலப்படம்! நீ எப்படியுடா வாரிசு ஆவது?

ஆகவே, உலகம் பழித்துரைக்கும் இழி செயல் புரியாது, உனது வாழ்வியற் செயற்பாடுகளை அவ்வாறான ஈனக்கிரியைகள் இடம்பெறாது ஒழித்துவிடின், மழித்தலும் தேவையில்லை நீட்டலுந் தேவையில்லை என்கின்றான் வள்ளுவன். அதாவது, பாவம் புரியாதார் வெறுங் கோலம் புனைவது அவசியமில்லை என்பதே வள்ளுவனின் கூற்று. ஆனால், வள்ளுவர் கூட தாடியுடன் இருந்துகொண்டு தான் பழித்தலையும் ஒழித்தலையும், மழித்தலையும், வளர்த்தலையும் பற்றிப் பாடிபுள்ளார். தாடி தரித்தல் இல்லாமியர்களாகிய எமக்கு சன்னத்தென்று அவருக்குத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் நீட்டலும் எனும் வார்த்தையை நீக்கியிருப்பாரோ!

ஆக அவரது குரலின் உட்பொருளுங் கூட, வெறும் புனைவுக்கூடான வாழ்வு, பொய் கலந்தது தான்! அதிற் பொலிவில்லை, என்பதைத்தான் கூறுகின்றது.

இந்த ஆடையணிகல, இலட்சணிகளுடன் தத்தமது வாழ்வைப் பூதுப்பிக்கப் புறப்பட்டவர்களுள் ஒருவனாக, உனக்கும்- ஸஹாபாக்களின் விம்பமாய்த் திகழும் தகைமையை, அல்லாஹ் தரவேண்டும். அந்தப் பெறுமானத்தைப் பெறுவதற்குரியபரிபக்குவம், வெறும் இலட்சணிக ளுக்குள் மட்டுமில்லை.

ஆறாத்துயரை அடைந்தபோதிலும் அத்துன்பத்தைக் காபீர்கள் அவர்களுக்கு அளித்தபோதிலும், 'அஹத் அஹத்' என்று கூறிக்கொண்டே அனைத்துத் துன்பங்களையும் அனுபவித்த பிலால் (றழி) இஸ்லாமிய வரலாற்றிலே நடந்த முதல் யுத்தமான பத்ருப்போரிலே கலந்து கொண்டு தனது இனிய உயிரை இஸ்லாத்திற்காக அர்ப்பணித்த அனஸ் இப்னு நழ்ர்(றழி), தனக்கென்று வைத்துக்கொள்ளாது தனது உடைமை முழுவதையும் புனித இஸ்லாத்தின் நன்மைக்காக அள்ளிவழங்கிய அபு பக்ர், ளித்தீக் (றழி), சுவனத்திற்குச் சொந்தமான இந்த உத்தமர்கள் எய்திய உன்னத ஸ்தானத்தை உன்னாலும் என்னாலும் அடைய முடியுமா? கனவிலும் முடியாது, என்றே நான கருதுகின்றேன்.

அப்படியெனின், என்ன செய்யலாம்? ஆடை மாறுவதிலும் விட, அடிமனது மாற வேண்டும். அன்றேல், மனம் தெளிவு பெறாது. நீ தழவி நிற்கும் சுதந்திரம், இன்று வரை உனக்கு வெறுஞ்சடங்கான வாழ்வுக்கே வழிவிட்டது. ஆகவே, இனி நீ உள்ளத்துடன் ஒரு உடன்படிக்கைக்கு வா! அவ்வுடன்படிக்கை உனது சித்தத்திற்கு அணை போட்டும்! நீ நீக்குதற் குரியதான செயற்பாடுகளில் இருந்து உனது நெஞ்சைத் திருப்பட்டும்!

சுந்தோஷங்கள் என்று கருதும் வீண்சல்லாபங்கள் நிறைந்த வாழ்விலிருந்து விலகி, நீ சார்ந்த சமய வாழ்வுக்குள்ளே இப்போது தான் வந்துள்ளாய்! வந்தபின், நீ தாங்கிநிற்கும் புதிய கோலம், உனக்குப் பொலிவுட்டுவது உண்மைதான். இருந்தபோதிலும், சமயாசமயத்திற்கு மட்டுமல்ல, நீ சார்ந்திருக்கும் சமய வாழ்க்கை நெறி!

ஏனெனில், உன்னை ஊடுருவும் தொன்மையான ஆசைகளின் நெருக்குதல் என்றைக்கும் உன்மீது ஆட்சி செலுத்தலாம். உனது நெறி பிறழாமலுக்கு நெருக்கடியைத் தரலாம். அப்போதுதான் நீ விழிப்பாய் இருக்க வேண்டும். அன்றைய உன்னையும், இன்றைய உன்னையும் மதிப்பீடு செய்துபார்! நீ உன்னைத் தெரிந்து கொள்வாய்!

இத்தனையும் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லையென்று எப்படி நான் சும்மா இருப்பேன்! எனக்கொரு கடமையுண்டு. அதனைப் புறக்கணித்தல் எங்ஙனம் சரியாகும்?

தோற்றம் மாறிவிட்டது. தொழுததன் ஊடான தழும்பு நெற்றியைத் தொட்டுக் கொண்டு வருகின்றது. நீவி விளையாடும் அளவுக்கு நீண்டுவிட்டது. தாடி! இந்தப் புதிய கோலத்தினூடே உன்னைப் புதுமனிதனாகக் காணுகின்றேன்.

ஆகவே, நாங்கள் அல்லாஹ்வின் அடிமை என்று நினைப்போம் அவனுக்கு அஞ்சுவோம். பெருமைக்கும் புகழ்ச்சிக்கும் உரியவன் அவனே என்று பேசும்புகழ்வோம்.

நாம் வெறும் பூஜ்ஜியம் என்பதை நம்பு! அல்லாஹ்வுக்குச் சொந்தமான புகழையும், பெருமையையும், நாம் களவாடிக் களிப்பதா? மனமும் மாறவேண்டுமடா! குணமும் மாறவேண்டுமடா! தாடி, தஸ்பீஹ் மாலை உனக்கு அவங்காரம் செய்வதை நான் வரவேற்கின்றேன். ஆயினும், உனது பழைய அனுபவங்களுக்கிடையான வாழ்க்கையைப் பின்னோக்கிப் பார்த்தேனும். புதிய வாழ்வின் தோற்றப் பொலிவைத் திண்மைப்படுத்திக் கொள். ஏனெனில், நாம் வளர்க்கும் ஆன்மீக விருட்சத்தின் ஆணியேவரையும் அசைத்துவிடும். நமக்குள்ளிருக்கும் காசித்தனம் சக ஆசைமனம்!

கொஞ்சம் வாவேன். ஏறக்குறைய மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முற்பட்ட நமது வாழ்க்கைக்குள் கொஞ்சம் சென்று வருவோம்!

அப்போது உனக்கு

பணம் பண்ணும் பேரவா, பாதையோரம் ஒரு பெட்டிக்கடை - தினகரன் தீய்த்துக்கொண்டிருக்கும் தெருவிலே கிடந்து பெரும்பாடு! மார்க்கம் பற்றிய தெளிவில்லாத மனசு, பணத்தை உருவாக்கும் மார்க்கம் மட்டும் பற்றியே எண்ணியது மனசு! பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளுக்கும் தேவையின் நெருக்கடிகளுக்கும் மூடே பதிப்பிக்கப்பட்ட வாழ்க்கைப் புத்தகத்தின் பக்கங்களை வாசிக்க மனமின்றிப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தாய். பற்றாக்குறை தீப்பிடித்து, பற்றியெரிந்தது. உனது இல்லைவாழ்வு, சோர்வு, ஏமாற்றம், கவலையால் சோடிக்கப்பட்ட பக்கங்களுடன் வாழ்க்கைப் புத்தகம் கிடந்தது.

கவலையை நீக்கும் கைகண்ட மருந்தை, மாலையானதும் அருந்திக்கொண்டு, வேலியில் முட்டியதும், வீதியில் வீழ்ந்துகிடந்ததும், அகராதியில் இல்லாத அம்மணமான வார்த்தைகளை அச்சொட்டாக, உச்சாடணம் செய்ததும், அந்த மருந்துதந்த பிரதிபலன்தான். ஆம், பெட்டிக்கடையும், பணம் பண்ணும் பகீரதப் பிரயத்தனமும் உனது வாழ்க்கையை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உயர்த்திற்று.

இப்போது, உனது தோற்றப்பொழிவும், தாடியும் தொப்பியும் தஸ்பீஷ் மணிச்சரமும், சபாஷ்! நீயொரு சன்மார்க்கப் பிரியனென்று பறைசாற்றுகின்றன. சும்மா சொல்லப்படாது, எமது சன்மார்க்கம் ஒருவனை மன்னிக்கவும், மனிதனாக்கவும் கூடிய மகா கனம் பொருந்திய மார்க்கம்.

'மனிதனாகிக் கொண்டேன்' என்னும் மமதையில் நீ, உன்னை மறந்து போவதைத்தான், மனசு ஏற்றுக்கொள்ளுதல்!

பயந்து நட! என்று உள்ளத்திற்கு உத்தரவு கொடு, பெருமை யாருக்குரியது? பேரருளாளனுக்குரியது. நமக்கென்ன, வீண் பெருமை வேண்டிக்கிடக்கு?

மௌத்தாப்போன பிறகும் குறிப்பிட்டுக்கூறும் அளவுக்கு, மனிதன்

வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். அந்த மதிப்பீட்டை அதிகமாக வளர்த்துக்கொள்!

இவ்வளவையும் நீ சொல்ல வைத்துவிட்டாய். அதனாந்தான் உனது பழைய வாழ்வைப் பற்றியும் சற்று ஞாபகமூட்ட வேண்டியிருந்தது. இந்த ஞாபகமூட்டலுக்கூடே இன்னுமொரு சம்பவம் என் நினைவுக்கு வருகிறது. அதையும் சொல்லிவிடவா?

ஒருநாள், உங்களது அணியைச் சேர்ந்த ஒருவரின் செயற்பாடு எனக்கு மிகவும் கசப்பை ஊட்டியது. அந்தக் கசப்பான சம்பவம் யாதென்று இதோ சொல்கிறேன் கேள்.

நாம் எந்த இடத்திலும் நபி (ஸல்) அவர்களின் முன்மாதிரியை அடையாளம் காட்ட வேண்டிய சமூகமல்லவா? ஆனால், அவ்வாறான சமயா சமயங்களில், மட்பாண்டத்தை கல்மீது போட்டுடைப்பதைப் போல உடைத்து விட்டு, அண்ணலார் கற்பித்துத் தந்த அழகிய முன்மாதிரியை முற்றும் புறக்கணித்து, நடந்து கொள்கின்றோம். பிற மதத்தார் இஸ்லாம் மதத்தின் மீது காட்டுகின்ற மதிப்பை, மரியாதையை, நல்லெண்ணத்தை இழப்பதற்கு நாமே காரணப்படுகிறவர்களாகின்றோம்!

நான் கதைக்கு வருகின்றேன்.

அக்கரையிலிருந்து புறப்பட்ட படகு, இக்கரையை வந்தடைகின்றது. புறப்பட ஆயத்தமாக இருந்த பஸ்வண்டியை நோக்கிச் சனம் முண்டியடித்து ஓடுகின்றது. அவரும் ஓடோடி வருகின்றார். அவரைப் பின்தொடர்ந்தாற் போல ஒரு பெண்ணும் ஓடி வருகின்றாள். அவர் அந்த பஸ்வண்டிக்குள்ளே பாய்ந்து ஏறிக்கொள்கின்றார். அவருக்கு ஆசனம் கிடைத்து விட்டது. அவளுக்குக் கிடைக்கவில்லை, வண்டியில் வேறு ஆசனமேதும் காலியாகவுமில்லை.

அவருக்குப் பக்கத்திலேயே அவள் நிற்கின்றாள். அவரோ அவளைக் காணாதவர் போல, ஆசனம் பிடிப்பதிலான ஆதாரம் நீங்கி, ஆசுவாசம்

கொண்டார். பஸ்வண்டியின் யன்னலுக்கடாக வந்து சென்ற காற்றும் அவரது தாடியைப் பிரித்துப் பார்த்துச் சென்றது! அவள் இன்னும் அவருக்குப் பக்கத்தில் நின்றவண்ணமே.

ஏற்கனவே, அந்த பஸ்வண்டிக்குள்ளே ஏறி அமர்ந்திருந்த நான் அந்தப் பெண்ணைக் கூப்பிட்டு எனது இருக்கையை வழங்கிவிட்டு முன்னுக்கு நகர்ந்தேன்.

அந்த ஆசாரச்சித்தரே அவரது இருக்கையை விட்டுக் கொடுத்திருக்க லாமல்லவா? எனது சித்தம் அவரைப் போற்றியிருக்கும் ஆனால், அந்த 'யுனிஃபோம்' இற்கு விட்டுக்கொடுக்க விருப்பமே வரவில்லை.

எனக்கு முன்னிலையில் அவருக்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்திருக்கும். ஏனெனில் அண்ணலாரின் அழகிய முன்மாதிரியை அச்சொட்டாகப் பின்பற்றிய அன்னாரின் அன்புத் தோழர்களின் விம்பங்கள் அல்லவா நீவிர்?

வாழ்க்கையை எடுத்துக் கொண்டு பரிசீலனைக்குச் சென்றவர்களுள் நீயும் ஒருவன் என்றால், கீழ்த்தரமான உணர்வுகளைக் கீழே தள்ளிவிட்டு இஸ்லாத்தை உன்னுடனும், உன்னுடன் இஸ்லாத்தையும் இரண்டறக் கலந்து இணைந்துகொண்டது வாஸ்தவம் என்றால், -பழைய கோபக்காரனைக் கண்டால் முகத்தைத் திருப்பாதே மனம்விட்டு 'ஸலாம்' சொல்லு அவரிடம் குசலம் விசாரி, உடை மாறிக் கொண்டாலும், உள்ளம் முழுமையாக மாறிக்கொள்ளவில்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்டத்தான், நான் மேலே உள்ள சம்பவத்தைச் சொன்னேன். நல்ல சீலங்களைச் சீருடை மட்டும் தருவதில்லை. வைத்தானியத்தை உள்ளத்திற்குள்ளே வரவிடாமல் தடுப்பதற்கு உடைக்கும் ஒரு சிறு பங்குண்டு எனலாம். அந்தவகையில், உனது உடையில் ஏற்பட்ட மாற்றம், உனதுள்ளத்திலும் பூரணமாக ஏற்பட வேண்டாமா?

அழகான பண்புகளின் பயிற்சிப் பட்டறைக்குச் செல்பவனே!

அங்கிருக்கும்போதே இவை, இவைதாம் செய்யப்பட வேண்டியவை என்று பட்டியலிடு! அந்தப் பயிற்சிக்குப் பின்னரும், அப்பயிற்சியிற் பெற்ற பாட போதனைக்குப் பின்னரும், வெறும் வெண்ணிற ஆடை, விளம்பரதாரியாக நீ மாறுவதன் அர்த்தம் என்ன?

இப்படி நான் சொல்வதற்குக் காரணம், வாழ்க்கையை அனுபவித்து முடித்து வயது, சென்ற காலத்தில் ஆன்மீக ரீதியாக அதனை மேம்படுத்தச் சென்றிருக்கும் உனக்குள்ளே, உலக ஆதாயம் தழுவிய விருப்பு-வெறுப்புக்கள் இருக்கவே கூடாது.

அந்த விருப்பும் வெறுப்பும் இன்னும் இருப்பதனாந்தான் ஸலாம் சொல்லக்கூட சங்கடப்படுகின்றாய்! அடிமனதிலுள்ள அகவழுக்கை நீக்கு! ஆடையிலுள்ள வெண்மை அடிமனதிலும் வரும்! பீடையிலிருந்த இந்தப் பிருதிவி மீதான மோகன வாழ்வு போதுமென்று உள்ளத்திற்கு, உத்தரவிட்டபடி உன்னை நீ அழைத்துச் சென்றுள்ளதாகக் கருதுகின்றேன்.

'சபாஷ்! நீ சன்மார்க்கப் பிரியன்தான்!' மிக்கச் சந்தோஷத்துடன் உன்னை நான் மனதார வாழ்த்துகின்றேன். ஆனால், "மா அனஅலைஹி வஅஸ்ஹராயீ" நானும் எனது தோழர்களும் நடக்கும் பாதையே நல்ல பாதை, எனும் றஸூல் (ஸல்) அவர்களின் இந்தப் பொன்மொழியை நிரூபிக்கும் பொறுப்பு உனக்கும், உள்ளதெனின் அதனை நிரூபிப்பது எப்போது? அது எப்போது?

1974 இல் இலக்கிய உலகில் தன் இனிய பாதங்களைப் பதித்த கவிஞர் கலாபூஷணம் ஏ.எம்.எம்.அலி அவர்கள் ஒளி வீசும் தீபம் என நன்கு பிரகாசித்துக் கொண்டு இருக்கிறார். இவரது கற்பனைத் தோட்டத்தில் மலர்ந்த எண்ணற்ற கவி மலர்கள் தமிழ் நங்கையின் எழிலை மேலும் மேருகூட்டின. யாப்பிலக்கணத்தில் தேர்ந்த இவரது கவிதைகளின் தொகுதியாக 'குடையும் அடை மழையும்' என்ற நூல் வெளி வந்தது.

கவிதைத் துறையிலே தேசிய, சர்வதேசிய ரீதியில் நடத்தப்பட்ட போட்டிகளில் பங்கு கொண்டு பரிசில்கள் பலவற்றையும் வென்று கிண்ணியா மண்ணுக்குப் பெருமை சேர்த்த இவர் சிறுகதை இலக்கியத்திலும் தன் ஆளுமையை வெளிப்படுத்தி வருகிறார். சிறுகதைகளைப் படைப்பதில் இவருக்கு உள்ள ஆர்வத்தின் வெளிப்பாடாக இந்நூல் அமைகிறது. யதார்த்தமும் வறுமையும் மண் வாசனையும் இவரது சிறுகதைகள் முழுவதிலும் விரவி நிற்கின்றன. இவரிடமிருந்து இன்னும் பல படைப்புகளை இலக்கிய உலகு ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறது.

கலாநிதி கே.எம்.எம்.இக்பால்

ISBN 978-955-53265-0-6

9 789555 326506